

348.7
ป 254 ป
8.2

บริจาค

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม
ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต แก้วนิม

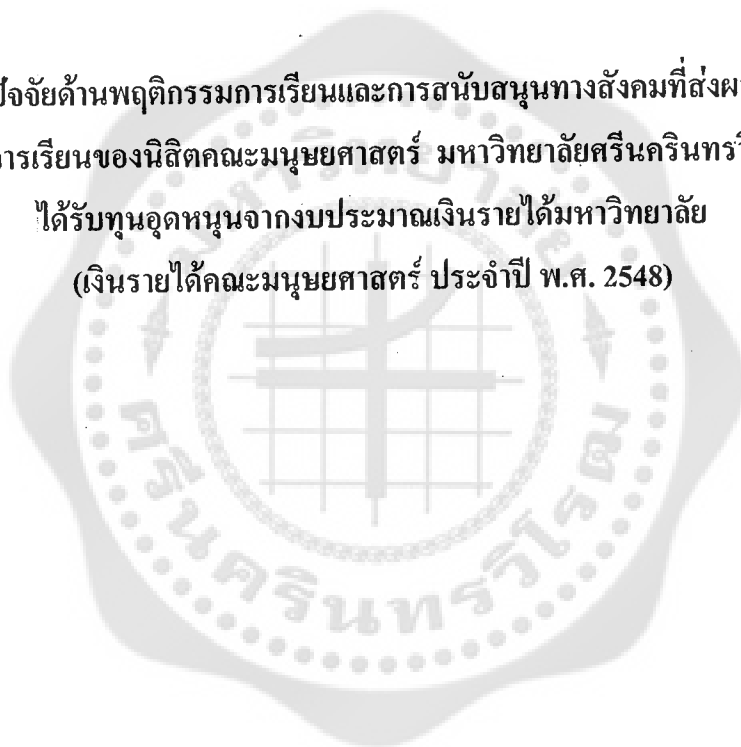
ภาควิชาจิตวิทยา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มิถุนายน 2549

123 ม.ค. 2551

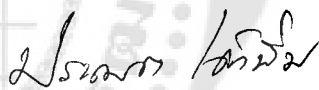
การวิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้และการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัย
(เงินรายได้คณะมนุษยศาสตร์ ประจำปี พ.ศ. 2548)

คำนำ

งานวิจัยเป็นภารกิจที่สำคัญประการหนึ่งของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยนอกเหนือไปจากงานสอน ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สอนในภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ตระหนักถึงภารกิจข้อนี้ จึงได้ศึกษาวิจัยในเรื่อง “ปัจจัยด้านพฤติกรรมการณ์เรียน และการสนับสนุนทางสังคม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” เพื่อศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัย (เงินรายได้คณะมนุษยศาสตร์ ประจำปี พ.ศ. 2548) เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่เดือนมีนาคม 2548 จนเสร็จสิ้นในเดือนมิถุนายน 2549 รวมระยะเวลาทำวิจัย 15 เดือน

งานวิจัยนี้ต้องอาศัยความพยายามมาก เนื่องจากต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการบริหาร งานสอน และงานประจำอื่น ๆ แต่นับว่ามีประโยชน์เป็นอย่างมากทั้งต่อผู้ทำวิจัยและผู้ใช้งานวิจัย ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยนี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อนิสิตและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิสิตนักศึกษาตามสมควร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประมต คำจิม)

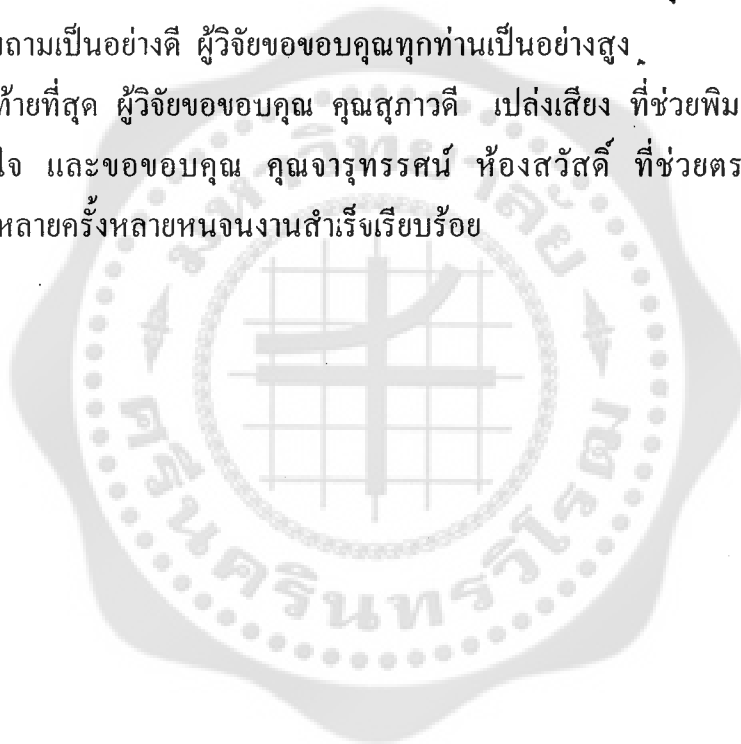
หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

มิถุนายน 2549

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัย เรื่อง “ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัย (เงินรายได้คณะมนุษยศาสตร์ ประจำปี พ.ศ. 2548) และได้รับความร่วมมือจากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยหลายท่านในด้านการให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย รวมทั้งนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเต็มใจตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง

ในท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณสุภาวดี เปล่งเสียง ที่ช่วยพิมพ์งานวิจัยฉบับนี้ด้วยความตั้งใจ และขอขอบคุณ คุณจารุพรรณ ห่องสวัสดิ์ ที่ช่วยตรวจต้นฉบับและบรรณานุกรมหลายครั้งหลายหนจนงานสำเร็จเรียบร้อย

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) ศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกันและเรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน (3) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ (4) ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวทำนาย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังเรียน ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2548 และผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไปในชั้นปีที่ 1 มาแล้ว 5 รายวิชา ได้แก่ วิชา พย 101 : ทักษะทางภาษา 1 , พย 102 : ทักษะทางภาษา 2 , อก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 , อก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 และ บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ รวมจำนวนนิสิตในกลุ่มตัวอย่าง 294 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถาม 3 ชุด คือ (1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวทั่วไปเกี่ยวกับ เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดวิชาศึกษาทั่วไป 5 รายวิชา (2) แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน ได้แก่ ทักษะคติทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน กระบวนการประมวลความรู้ การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน และยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ และ (3) แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม จากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที (t-test) สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยที่สำคัญมีดังนี้

1. นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี มีทัศนคติทางการเรียนที่ดี แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อยกว่าด้านอื่น ๆ และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง

2. ไม่พบนิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาและรายวิชามากกว่านิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลับพบนิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนด้านรวมและบางด้านเหมาะสมมากกว่านิสิตชาย คือ ด้านทัศนคติทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน ผลดังกล่าวนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและจากเพื่อนมากกว่านิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นิสิตที่เรียนในสาขาวิชาแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในพฤติกรรม การเรียนและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมระหว่างนิสิตที่เรียนในสาขาวิชาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การเรียนกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. แรงจูงใจในการเรียน เป็นตัวแปรด้านพฤติกรรม การเรียนเพียงตัวเดียวที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**Learning Behavior and Social Support Factors Influencing Academic
Achievement of Students in the Faculty of Humanities,
Srinakharinwirot University**

Abstract

The purposes of this research were (1) to study the level of academic achievement , learning behavior , and social support of students in the Faculty of Humanities , Srinakharinwirot University (2) to compare academic achievement , learning behavior , and social support of students in terms of sex and major subject differences (3) to study the interaction effects of learning behavior and social support on academic achievement , and (4) to predict academic achievement on the basis of learning behavior and social support.

The sample for this research included 294 sophomores who were studying in the academic year 2005 at the Faculty of Humanities , Srinakharinwirot University and had already studied 5 general education courses – TH 101 : Language Skills 1 , TH 102 : Language Skills 2 , EN 101 : English 1 , EN 102 : English 2 , and LIS 101 : Information Literacy Skills. The instruments for collecting research data were (1) a questionnaire on general personal background information -- sex , major subject , and grade in each of the 5 courses , (2) 10 domains of learning behavior scale : Attitude Scale , Motivation Scale , Time Management Scale , Anxiety Scale , Concentration Scale , Information Processing Scale , Selecting Main Ideas Scale , Study Aids Scale , Self Testing Scale , and Test Strategies Scale , and (3) 3 domains of social support questionnaire - family , friend , and university. The statistical methods and procedures for analyzing the data were mean , standard deviation , t – test , one-way ANOVA , two-way ANOVA , and Multiple Regression Analysis.

The main findings were as follows :

1. The students' academic achievement as a whole was found to be at a rather good level ; their favorable learning attitude score on Attitude Scale was high ; their moderate score on the Time Management Scale , compared to other domains , was relatively low ; and their university's social support was found to be at a moderate level.
2. Female students were not significantly better than male students in academic achievement as a whole and in each of the 5 general education courses , whereas female students were significantly higher than male students at the .05 level in learning behavior as a whole and in some domains : attitude , motivation , time management , concentration , selecting main ideas , study aids , and self – testing. The results also showed that female students received family's social support and peer's social support more than male students at the .05 level.
3. A significant major subject difference at the .05 level was found in academic achievement as a whole and in each of the 5 general education courses , but not found in their learning behavior and social support.
4. There was no significant interaction effect of learning behavior and social support on academic achievement.
5. Motivation is only one domain of learning behavior that could significantly predict total academic achievement at the .05 level.

สารบัญ

เรื่อง

หน้า

คำนำ

ประกาศคุณูปการ

บทคัดย่อ

สารบัญ

สารบัญตาราง

บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามปฏิบัติการ	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	11
กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
สมมติฐานในการวิจัย	12
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
หลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	14
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	17
ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	17
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	19
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25
ปัจจัยชีวสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง

หน้า

พฤติกรรมกรเรียน	27
ความหมายพฤติกรรมกรเรียน	27
เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียน.....	32
แบบประเมินพฤติกรรมกรเรียน	38
พฤติกรรมกรเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	44
ปัจจัยชีวสังคมกับพฤติกรรมกรเรียน	48
การสนับสนุนทางสังคม	51
ความหมายการสนับสนุนทางสังคม	51
รูปแบบของการสนับสนุนทางสังคม	53
การวัดการสนับสนุนทางสังคม	55
ความสำคัญของการสนับสนุนทางสังคม	55
ระดับของการสนับสนุนทางสังคม	57
การสนับสนุนทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	58
ปัจจัยชีวสังคมกับการสนับสนุนทางสังคม	63
พฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่รวมกันอธิบาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	64
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	67
ประชากร	67
กลุ่มตัวอย่าง	67
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	68
ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวัด	75
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	77

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	79
ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	79
ค่าสถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน	
และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิตจำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอก..	81
ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน	
และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศ และเรียนสาขา	
วิชาเอกต่างกัน	87
ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุน	
ทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	94
ผลการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียน	
และการสนับสนุนทางสังคม	99
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	104
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	104
กลุ่มตัวอย่าง	104
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	104
การวิเคราะห์ข้อมูล	105
สรุปผลการวิจัย	105
อภิปรายผล	110
บรรณานุกรม	122
ภาคผนวก	133
ภาคผนวก ก. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	134
ภาคผนวก ข. คำอธิบายจำแนกของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม..	156
ภาคผนวก ค. แสดงผลการเปรียบเทียบตัวแปรโดยใช้สถิติ F	160

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาเอก.....	68
2 แสดงความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอก.....	80
3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต จำแนกตามเพศ.....	81
4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรเรียน และการสนับสนุน.....	84
5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุน ทางสังคมทั้งรายด้านและรวมทุกด้านระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน.....	88
6 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุน ทางสังคมทั้งรายด้านและรวมทุกด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน...	90
7 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม พฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมรวม.....	94
8 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม พฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว.....	95
9 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม พฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน.....	95
10 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม พฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย.....	96
11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมรวม....	97
12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคม จากครอบครัว.....	97
13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมกรเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม จากมหาวิทยาลัย.....	98
15	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม.....	100
16	แสดงค่าทำนาย ลำดับความสำคัญของตัวทำนายจากตัวแปรพฤติกรรมการเรียน 10 ตัวแปร และตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม 3 ตัวแปร และค่าสัมประสิทธิ์ ถดถอยของการทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชา และรวมทุกวิชา...	102
17	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม (ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว..	157
18	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม (ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน.....	158
19	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม (ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม จากมหาวิทยาลัย.....	159
20	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต 10 สาขาวิชาเอก ได้แก่ จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ.....	161
21	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	162
22	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	163

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
23	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	164
24	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	165
25	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้ สารสนเทศ ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบ เป็นรายคู่.....	166
26	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	167
27	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ของนิสิต 10 สาขา วิชาเอก ได้แก่ จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ.....	168
28	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการใช้เทคนิค เข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	170
29	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต 10 สาขาวิชาเอก ได้แก่ จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ.....	171
30	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่.....	172

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือผลการเรียน เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญตัวแปรหนึ่ง เพราะสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของผู้เรียน ดังที่ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ (2536 : 21) กล่าวถึงผลการเรียนว่าเป็นดัชนีที่สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผู้เรียนได้ ทั้งนี้เพราะผลการเรียนนั้นเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of accomplishment) ของบุคคลว่าเกิดการเรียนรู้แล้วเท่าใด มีความสามารถชนิดใด

ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี มักเป็นที่ต้องการของหน่วยงาน รวมถึงการมีโอกาสดีในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นด้วย เพราะในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อหรือเพื่อประกอบกิจการใดๆ ก็ตาม ย่อมต้องการบุคคลผู้มีความเฉลียวฉลาด เพื่อสามารถจะศึกษาสำเร็จได้ดีหรือประกอบกิจการงานได้อย่างสำเร็จเรียบร้อย ดังนั้นในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อหรือเข้าทำงาน จึงมักพิจารณาคัดเลือกผู้ได้คะแนนสูงเป็นอันดับแรก เพราะคนฉลาดย่อมทำคะแนนได้ดีกว่าคนไม่ฉลาด แม้แต่ประเทศอังกฤษก็ใช้วิธีพิจารณาผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาในการคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย (วราภรณ์ เอี้ยวสกุล ; และคนอื่นๆ. 2529 : 18) มหาวิทยาลัยในประเทศไทยก็ใช้วิธีการสอบคัดเลือก รวมไปถึงผลการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในขณะที่การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในบางสาขา ก็พิจารณาเฉพาะผลการเรียนในระดับปริญญาตรี รวมไปถึงการสอบสัมภาษณ์เท่านั้น หรือเมื่อต้องการสมัครทำงาน หน่วยงานที่รับสมัครหลายแห่งจะพิจารณาผลการเรียนด้วยเสมอ จึงนับได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่ใช้กำหนดโอกาสในการศึกษาต่อและการเข้าทำงานได้ส่วนหนึ่ง

นอกจากนี้แล้วผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังมีความสำคัญในด้านการป้องกันการกระทำผิดด้วย ดังที่สแตนเบอร์ก (Steinberg. 1996 : 501) ได้สรุปถึงปัจจัยป้องกัน (Protective factors) สำคัญๆ ซึ่งจะช่วยลดโอกาสที่วัยรุ่นจะหันไปใช้ยาเสพติด ประกอบด้วย (1) การมีสุขภาพจิตดี (2) การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (3) การมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ใกล้ชิด และ (4) การเข้าไปร่วมในกิจกรรมทางศาสนา ข้อเสนอของสแตนเบอร์กก็มีความสอดคล้องกับข้อเสนอของคัมมิงส์ (Cummings. 1995 : 540) ซึ่งได้รวบรวมผลการศึกษาวิจัยหลายเรื่อง

ศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดของวัยรุ่น สรุปว่าตัวกำหนดโดยทั่วไปของพฤติกรรมก้าวร้าว และการกระทำผิดในวัยรุ่นมี 3 ประการ คือ (1) การรู้คิดทางสังคมและระดับจริยธรรม ไม่ดี (2) การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ (3) การขาดความรัก

จากความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้นักจิตวิทยา และนักการศึกษาจำนวนมากต่างก็ให้ความสนใจในการศึกษาตัวแปรนี้ งานวิจัยที่ผ่านๆ มามัก มุ่งความสนใจไปที่การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และการมีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพื่อพยายามหาตัวทำนายที่มีประสิทธิภาพในความสำเร็จด้านการ เรียน (Duff ; & Siegel. 1960 : 43) ซึ่งการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนนับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจและสำคัญเรื่องหนึ่ง เพราะการทราบถึงปัจจัยต่างๆ ที่ส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ย่อมจะนำมาเพื่อช่วยเหลือแนะแนวนิสิต นักศึกษา ให้ได้ใช้ความสามารถและศักยภาพของตนที่มีอยู่ให้มากที่สุด เพื่อขจัดปัญหา การเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ (อัญรา สุขารมณ ; และอรพินทร์ ชูชม. 2530 : 2) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในแนวทางนี้ต่อไป คือการศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมุ่งไปที่ปัจจัยภายในและภายนอกตัวบุคคล เนื่องจากนักจิตวิทยา ที่มีชื่อเสียง เคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) เสนอว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นฟังก์ชัน (Function) ของปัจจัยส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อมของเขา ซึ่งหมายถึงว่าพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมนั่นเอง ดังนั้นการที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคล จึงต้องพิจารณาทั้งจากคุณลักษณะภายในตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อม ซึ่งต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Rice. 1999 : 35) แต่เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลของพฤติกรรมทางด้านการ เรียนรู้ ดังนั้นจึงน่าจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลด้วย การศึกษาอิทธิพล ของปัจจัยทั้ง 2 ประการนี้ร่วมกันจึงเป็นเรื่องน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม การที่จะศึกษาปัจจัยทุก ด้านในการวิจัยครั้งเดียวกัน ย่อมเป็นไปได้ยาก (วิลาศลักษณ์ ชั่ววลี. 2530 : 2) ดังนั้นผู้วิจัย จึงจะจงศึกษาปัจจัยที่น่าสนใจซึ่งยังมีการศึกษาไม่มากนัก และเป็นปัจจัยที่ตามทฤษฎีและผล วิจัยต่างๆ ระบุว่ามีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำหรับปัจจัยภายในตัวบุคคลที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา คือพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน เพราะถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมเรียนที่ดี ย่อมมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งมี งานวิจัยหลายเรื่องที่สนับสนุนในเรื่องนี้ โดยพบว่าพฤติกรรมเรียนมีความสัมพันธ์ทาง บวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (สุวิมล เคนสุนทร. 2525 ; นุชนาฏ วรรษศิริ. 2544 ;

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. 2547 และพรศรี บรรณกุลโรจน์. 2547) ในทางตรงกันข้าม พฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดีย่อมทำให้เกิดความล้มเหลวในการเรียน ดังงานวิจัยของเพอร์รี่และคนอื่น ๆ (Perry ; et al. 2001 : 777) ศึกษาเรื่องการเอาใจใส่ในการเรียน และการเอาใจใส่ในการลงมือปฏิบัติที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษา : กรณีศึกษาระยะยาว พบว่า นักเรียนมัธยมปลายที่มีความสามารถจำนวนมาก ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถตรวจสอบและปรับปรุงข้อบกพร่องทางการเรียนของตน ตลอดจนขาดการเอาใจใส่ในการเรียน ด้วยเหตุนี้ พฤติกรรมการเรียนจึงเป็นปัจจัยภายในที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในส่วนของปัจจัยภายนอกที่น่าจะเข้ามามีผลที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย คือการสนับสนุนทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน หรือจากมหาวิทยาลัย เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลสามารถจัดการกับความเครียดและปัญหาต่างๆ ได้ดี ทำให้มีปัญหาด้านการเรียนและปัญหาจิตใจแต่เพียงเล็กน้อย (Dacey ; & Kenny. 1997 : 365) การสนับสนุนของครอบครัวนอกจากจะทำให้เด็กประพฤติดีแล้ว ยังส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนด้วย ดังที่ครอนบาค (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร ฉัตรสุกกุล. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Cronbach. 1970) กล่าวว่า คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ สำหรับบรรยากาศทางอารมณ์นั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อบุตรธิดา และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดี และจะช่วยให้เด็กเรียนได้เต็มที่ตลอดทั้งประสบความสำเร็จในการเรียน ในส่วนของการสนับสนุนจากเพื่อน จะมีส่วนช่วยทั้งในด้านจิตใจ และการเป็นที่ปรึกษาหรือให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียน ดังที่ โควี และวอลเลซ (Cowie ; & Wallace. 2000 : 9) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนมีหลายรูปแบบ แต่อาจแบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ ได้แก่ การให้การสนับสนุนด้านอารมณ์ หมายรวมถึงการเป็นเพื่อน ช่วยในการตัดสินใจ ประนีประนอม หรือแก้ปัญหา และให้คำปรึกษา อีกรูปแบบหนึ่งคือการสนับสนุนทางการศึกษาและการให้ข้อมูล ซึ่งรวมถึงการจัดกลุ่มตัว การเป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้ให้ความรู้กับเพื่อนด้วย จึงนับว่าการสนับสนุนจากเพื่อนมีความสำคัญมิใช่น้อย และสำหรับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน

เพราะมหาวิทยาลัยมีบทบาทในเรื่องการสนับสนุนทางข้อมูลข่าวสาร (Informational support) ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน นอกจากนี้คุณภาพของโรงเรียน ความชำนาญ และรูปแบบในการสอนของครู ความพร้อมของตำราประกอบการเรียน และอุปกรณ์การศึกษาอื่นๆ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพของกระบวนการทำให้ข้อมูลทางการศึกษา อันจะส่งผลถึงความสามารถในการเรียนของผู้เรียน (Pollitt, 1984 : 8)

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องปัจจัยด้านพฤติกรรมการณ์เรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการณ์เรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมถึงการศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากตัวแปรพฤติกรรมการณ์เรียนและการสนับสนุนทางสังคม ทั้งนี้มีการศึกษาประเด็นอื่นๆ ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการณ์เรียน และการสนับสนุนทางสังคมด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ครบถ้วนต่อนิสิต ต่อคณะวิชา หรือมหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เนื่องจากมีงานวิจัยที่บ่งชี้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาที่สำคัญของนิสิตกลุ่มนี้ ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดีนัก ดังเช่นงานวิจัยของปราณี วาณิชเจริญธรรม (2525 ?) ที่ได้ศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2524 จำนวน 434 คน พบว่าคะแนนพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ อยู่ในเกณฑ์ปานกลางเท่านั้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์ประจำอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์แห่งนี้ จึงเห็นความสำคัญในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตกลุ่มนี้ โดยมุ่งหวังว่าผลวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อตัวนิสิต อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิสิตทุกคน ทั้งนี้ในการศึกษาจะเจาะจงศึกษากับนิสิตชั้นปีที่ 2 เท่านั้น เนื่องจากนิสิตในชั้นนี้ได้ผ่านการเรียนรายวิชาที่เป็นวิชาบังคับในชั้นปีที่ 1 มาพอสมควรแล้ว และยังมีเวลาอยู่ในมหาวิทยาลัยอีกหลายปีสำหรับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการณ์เรียน เพื่อเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน และระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวทำนาย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อยที่แยกตามเพศและสาขาวิชาเอก ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอน ช่วยให้เข้าใจถึงสมรรถภาพด้านวิชาการของนิสิต และหาทางเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกรณีที่นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ
2. มีข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน ของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อยที่แยกตามเพศและสาขาวิชาเอก เพื่อให้นิสิต อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ปกครอง ได้หาทางแก้ไขพฤติกรรมการเรียนด้านที่ยังไม่เหมาะสม
3. ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิสิตได้นำไปใช้ในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ประชากรคือนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา คือ วิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 วิชา ทย 102 :

ทักษะทางภาษา 2 วิชา ออก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 วิชา ออก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 และวิชา บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2548 ซึ่งผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา จำนวน 294 คน เป็นนิสิตชาย 59 คน และนิสิตหญิง 235 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 กรณีเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการ สนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน และระหว่างนิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ (1) เพศ แบ่งเป็น เพศชาย กับ เพศหญิง

(2) สาขาวิชาเอก แบ่งเป็น สาขาวิชาเอกจิตวิทยา สาขา วิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก สาขา วิชาเอกปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาเอกภาษาจีน สาขาวิชาเอกภาษา ญี่ปุ่น สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส และสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ

ตัวแปรตาม (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 รายวิชา

(2) พฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน

(3) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และ

มหาวิทยาลัย

3.2 กรณีศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับ การสนับสนุนทาง สังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปรอิสระ (1) พฤติกรรมการเรียน แบ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมมาก กับพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมน้อย

(2) การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย โดยแบ่งแต่ละการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น การสนับสนุนทางสังคมมาก กับ การสนับสนุน ทางสังคมน้อย

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 รายวิชา

3.3 กรณีหาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากตัวแปรพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม

ตัวแปรอิสระหรือตัวแปรทำนาย ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน และการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย

ตัวแปรตามหรือตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 รายวิชา

นิยามปฏิบัติการ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนในรูปคะแนนเฉลี่ยของรายวิชาศึกษาทั่วไป 5 รายวิชา คือ วิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 (2 หน่วยกิต) วิชา ทย 102 : ทักษะทางภาษา 2 (2 หน่วยกิต) วิชา อก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 (3 หน่วยกิต) วิชา อก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 (3 หน่วยกิต) และวิชา บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ (2 หน่วยกิต) ผลการเรียนในรายวิชาดังกล่าว ได้จากการรายงานของนิสิต

ในการแบ่งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป อยู่ในระดับดีมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 แต่ไม่ถึง 3.50 อยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 แต่ไม่ถึง 3.00 อยู่ในระดับค่อนข้างดี

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 แต่ไม่ถึง 2.50 อยู่ในระดับพอใช้

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ลงมา อยู่ในระดับไม่ดี

2. พฤติกรรมการเรียน หมายถึง พฤติกรรมในการศึกษาเล่าเรียนของผู้เรียน ประกอบด้วยพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก ในส่วนของพฤติกรรมภายในนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ แต่มีพลังที่สามารถผลักดันให้บุคคลใส่ใจในการเรียนหรือเบนความสนใจออกจากการเรียน ได้แก่ พฤติกรรม 3 ประการ คือ ทักษะคิดทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และความวิตกกังวลในการเรียน ส่วนพฤติกรรมภายนอกนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติตนทางการศึกษาเล่าเรียน ได้แก่ พฤติกรรม 7 ประการ คือ การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน กระบวนการประมวลความรู้ การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ การทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวในการเรียน และยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ รวมเป็นพฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน มีรายละเอียดของแต่ละด้านดังต่อไปนี้

(1) **ทัศนคติทางการเรียน** คือ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือกิจกรรมการเรียน ทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงออกมาให้เห็นว่าสนใจหรือเอาใจใส่กับการเรียนอย่างไร ทัศนคติทางการเรียนที่ดี คือให้ความสนใจและเอาใจใส่กับการเรียน ทัศนคติทางการเรียนที่ไม่ดีคือ ไม่ชอบกิจกรรมและวิชาที่เรียน เลือกเรียนแต่เฉพาะวิชาที่ชอบ รวมทั้งรู้สึกววิชาที่เรียนไม่มีคุณค่า สับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีทัศนคติทางการเรียนดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(2) **แรงจูงใจในการเรียน** คือ แรงกระตุ้นที่ผลักดันให้บุคคลมีความพยายามในการเรียน แม้จะรู้สึกไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือรู้สึกเบื่อก็จะพยายามเรียนจนจบเมื่อพบบทเรียนที่ยากก็ไม่ท้อถอย มีการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและวางแผนเป้าหมายหรือเกณฑ์ในการเรียนให้ตนเองในระดับสูง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(3) **การบริหารเวลาในการเรียน** คือ การวางแผนใช้เวลาในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาในระหว่างวันอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบโดยไม่ฝึกวันประกันพรง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่บริหารเวลาในการเรียนเหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(4) **ความวิตกกังวลในการเรียน** คือ ความเครียดในขณะที่เรียน ความหวาดหวั่นในขณะที่สอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่ สมาธิถูกรบกวน แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดีก็กังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(5) **การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน** คือ ความสามารถที่จะสำรวจความคิดและควบคุมความสนใจต่อการศึกษาล่าเรียนและงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียน รวมถึงกิจกรรมต่างๆทางการเรียน โดยไม่รู้สึกกระวนกระวายหรือวอกแวก ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีสมาธิในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(6) **กระบวนการประมวลความรู้** คือ วิธีการค้นหาความรู้ การจัดระบบข้อมูลและการใช้เหตุผล โดยทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนเป็นภาษาของตนเอง นำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลเข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล และหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริง หรือสิ่งที่ทราบมาก่อน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ใน

การเรียนรู้และในชีวิตประจำวัน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีกระบวนการประมวลความรู้เหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(7) การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน คือความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่รู้จักเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียนเหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(8) การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ คือ การนำยุทธวิธีหรือเทคนิคต่างๆ มาใช้ในการเรียนที่ช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น เช่น จดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูปหรือสเก็ตช์รูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตาราง เพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยกประเด็นในการอ่าน รวบรวมทบทวนวิชาที่เรียน และนำเสนอจดคำบรรยายมาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่ใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(9) การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน คือการทบทวนและทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยการทบทวนความทรงจำ ทบทวนโน้ตและตำรา การเงี่ยหรือตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวนบทเรียนทั้งก่อนและหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

(10) ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ คือ เทคนิคต่างๆ ที่นำมาใช้ในการเตรียมตัวสอบและในการสอบที่ประสบผลสำเร็จ เช่น การสรุปคำบรรยาย จดจำกฎไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตร พร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆ ให้เข้ากับวิชาเรียน อ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มียุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

พฤติกรรมการเรียนรู้วัดได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมกรเรียน ผู้ที่ได้คะแนนมากกว่าแสดงถึงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรเรียนเหมาะสมกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า พฤติกรรมกรเรียนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	อยู่ในระดับเหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	อยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	อยู่ในระดับเหมาะสมน้อย

3. การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การรับรู้ของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติของ ครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย ในด้านต่างๆ 5 ด้าน คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านคุณค่า การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนด้านวัสดุสิ่งของและบริการ และการสนับสนุนด้านเครือข่ายสังคม การปฏิบัติทั้ง 5 ประการดังกล่าวนี้ ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ อบอุ่นมั่นคง ซึ่งเป็นกำลังใจให้สามารถศึกษาเล่าเรียนและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข

การสนับสนุนทางสังคม 5 ด้าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) คือ การแสดงออกทั้งทางด้านวจนภาษา (Verbal expression) และอวจนภาษา (Nonverbal expression) ที่เป็นการสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ ให้การปลอบโยน และให้การดูแลเอาใจใส่
2. การสนับสนุนด้านคุณค่า (Esteem support) เป็นการแสดงออกทั้งทางด้านวจนภาษาและอวจนภาษา ที่ช่วยสร้างความรู้สึกรับรู้คุณค่าในตนเอง รวมทั้งความรู้สึกรับรู้ถึงการมีคุณค่าประโยชน์ และมีความสามารถ
3. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational support) คือการได้รับความคำแนะนำ การแนะแนว หรือการชี้แนะจากคนอื่นๆ
4. การสนับสนุนด้านวัสดุสิ่งของและบริการ (Tangible support) คือการได้รับความช่วยเหลือโดยตรงด้านปัจจัยในรูปของการบริการและทรัพยากร
5. การสนับสนุนด้านเครือข่าย (Network support) คือการเป็นสมาชิกในกลุ่มที่มีการแลกเปลี่ยนความสนใจและกิจกรรมร่วมกัน

การสนับสนุนทางสังคมวัดได้จากแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ซึ่งแบ่งออกเป็น การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากเพื่อน และการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า แสดงว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากแหล่งนั้นๆ มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า การสนับสนุนทางสังคม แบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	อยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	อยู่ในระดับน้อย

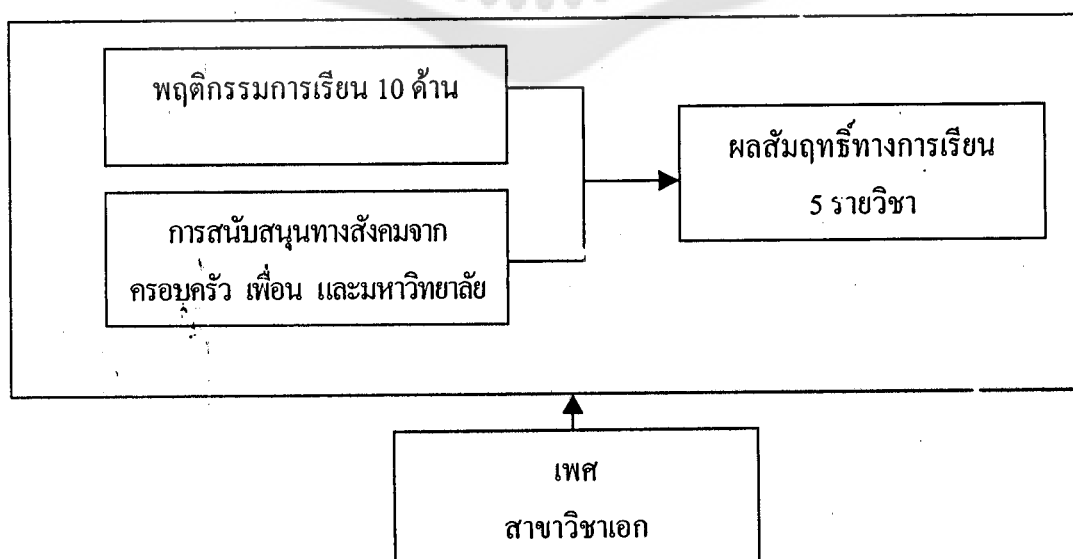
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นิสิต หมายถึง ถึงนิสิตชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกสาขาวิชาเอก

2. สาขาวิชาเอก หมายถึง สาขาวิชาเอกที่เปิดสอนในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2548 แบ่งเป็น 10 สาขาวิชาเอก คือ สาขาวิชาเอกจิตวิทยา สาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ สาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก สาขาวิชาเอกปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาเอกภาษาจีน สาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส และสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดของนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง คือ เคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) ที่ว่าพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในตัวบุคคล กับปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Rice. 1999 : 35) นำมาสู่การวิจัยเพื่อศึกษาผลร่วมกันระหว่างพฤติกรรมการเรียน (ปัจจัยภายในตัวบุคคล) กับการสนับสนุนทางสังคม (ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม) ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ผลของพฤติกรรมการเรียน) โดยจะพิจารณาความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยชีวสังคม (เพศ และสาขาวิชาเอก) กับปัจจัยทั้งหมดดังกล่าวด้วย สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยเป็นแผนภาพ ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. นิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า มีพฤติกรรมเหมาะสมมากกว่า และได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากกว่า เมื่อเทียบกับนิสิตชาย
2. นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม แตกต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่องปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรียงตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.4 ปัจจัยชีวสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. พฤติกรรมการเรียน
 - 3.1 ความหมายพฤติกรรมการเรียน
 - 3.2 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน
 - 3.3 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน
 - 3.4 พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.5 ปัจจัยชีวสังคมกับพฤติกรรมการเรียน
4. การสนับสนุนทางสังคม
 - 4.1 ความหมายการสนับสนุนทางสังคม
 - 4.2 รูปแบบของการสนับสนุนทางสังคม
 - 4.3 การวัดการสนับสนุนทางสังคม
 - 4.4 ความสำคัญของการสนับสนุนทางสังคม
 - 4.5 ระดับของการสนับสนุนทางสังคม
 - 4.6 การสนับสนุนทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.7 ปัจจัยชีวสังคมกับการสนับสนุนทางสังคม
5. พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในตอนต่อไปจะได้นำเสนอรายละเอียดของแต่ละหัวข้อดังกล่าวข้างต้น

1. หลักสูตรระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถือกำเนิดขึ้นโดยพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. 2497 เดิมรวมอยู่ในคณะมนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์ ต่อมาได้แยกเป็นคณะมนุษยศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. 2518 ปัจจุบันแบ่งส่วนราชการเป็น 6 ภาควิชา คือ ภาควิชาจิตวิทยา ภาควิชาปรัชญาและศาสนา ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก ภาควิชาภาษาศาสตร์ และภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ ยังคงรับผิดชอบอย่างต่อเนื่องในการผลิตบัณฑิตทางศึกษาศาสตร์ ทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ที่ศึกษาวิชาในคณะมนุษยศาสตร์เป็นวิชาเอก และดำเนินการผลิตบัณฑิตสายตรงของคณะในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก นอกจากงานผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาเอกต่างๆ แล้ว คณะมนุษยศาสตร์ยังเปิดสอนวิชาโทให้แก่บัณฑิตวิชาเอกอื่นๆ ทั้งภายในและภายนอกคณะ รวมถึงการสอนวิชาพื้นฐานทางด้านมนุษยศาสตร์ คือ วิชากลุ่มภาษาและวิชาในกลุ่มมนุษยศาสตร์ ให้แก่นิสิตของมหาวิทยาลัยทุกหลักสูตร

ในส่วนของหลักสูตรระดับปริญญาตรีของคณะมนุษยศาสตร์ ในปีการศึกษา 2547 ประกอบด้วยหลักสูตร 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) และหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) แยกตามภาควิชาและสาขาวิชาเอก รวม 10 สาขาวิชาเอก ดังนี้

ภาควิชาจิตวิทยา มี 1 สาขาวิชาเอก คือ วิชาเอกจิตวิทยา

ชื่อย่อคือ วท.บ.(จิตวิทยา)

ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มี 2 สาขาวิชาเอกคือ

(1) สาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

ชื่อย่อคือ ศศ.บ. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์)

และ (2) สาขาวิชาเอก วรรณกรรมสำหรับเด็ก

ชื่อย่อคือ ศศ.บ. (วรรณกรรมสำหรับเด็ก)

ภาควิชาปรัชญาและศาสนา มี 1 สาขาวิชาเอก คือ สาขาวิชาเอกปรัชญาและ

ศาสนา ชื่อย่อคือ ศศ.บ. (ปรัชญาและศาสนา)

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มี 3 สาขาวิชาเอก คือ (1) สาขาวิชาเอก
ภาษาไทย ชื่อย่อคือ ศศ.บ.(ภาษาไทย) (2) สาขาวิชาเอก
ภาษาจีน ชื่อย่อคือ ศศ.บ.(ภาษาจีน) และ (3) สาขาวิชาเอก
ภาษาญี่ปุ่น ชื่อย่อ คือ ศศ.บ. (ภาษาญี่ปุ่น)

ภาควิชาภาษาตะวันตก มี 3 สาขาวิชาเอก คือ (1) สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ
ชื่อย่อคือ ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) (2) สาขาวิชาเอก
ภาษาฝรั่งเศส ชื่อย่อคือ ศศ.บ. (ภาษาฝรั่งเศส) และ
(3) สาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ ชื่อย่อคือ ศศ.บ.
(ภาษาเพื่ออาชีพ)

โครงสร้างของหลักสูตรระดับปริญญาตรีของคณะมนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย
วิชาศึกษาทั่วไป วิชาเอก วิชาโท และวิชาเลือกเสรี ตามโครงสร้างนี้ นิสิตอาจเรียนวิชาเอก
วิชาโท และวิชาเลือกเสรี ที่ต่าง ๆ กันไป แต่วิชาที่ต้องศึกษาร่วมกันคือ วิชาศึกษาทั่วไป ที่กำหนด
ให้เรียนไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต จากกลุ่มวิชาต่อไปนี้

1. กลุ่มวิชาภาษา	10	หน่วยกิต
2. กลุ่มวิชาสารสนเทศ	2	หน่วยกิต
3. กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	2	หน่วยกิต
4. กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	2	หน่วยกิต
5. กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	2	หน่วยกิต
6. กลุ่มวิชาพลศึกษา	2	หน่วยกิต
7. กลุ่มวิชานุรณาการ	10	หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา ประกอบด้วย ภาษาไทย 2 รายวิชา วิชาละ 2 หน่วยกิต กำหนดให้
นิสิตทุกคนต้องเรียน (คือวิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 กับ ทย 102 : ทักษะทางภาษา
2) และวิชาภาษาต่างประเทศ 6 หน่วยกิต โดยให้เลือกภาษาใดภาษาหนึ่งคือ ภาษาอังกฤษ
ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ซึ่งมีอย่างละ 2 รายวิชา รายวิชาละ 3 หน่วยกิต
แต่ในทางปฏิบัติที่ผ่านมา นิสิตจะได้เรียนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษคือ อก 101
(ภาษาอังกฤษ 1) และ อก 102 (ภาษาอังกฤษ 2)

กลุ่มวิชาสารสนเทศ มี 1 รายวิชา 2 หน่วยกิต คือ บส 101 (ทักษะการรู้สารสนเทศ)
นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ทุกคนต้องเรียนรายวิชานี้

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ มีทั้งหมด 12 รายวิชา วิชาละ 2 หน่วยกิต นิสิตเลือกเรียน
ไม่น้อยกว่า 1 รายวิชา

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ มีทั้งหมด 6 รายวิชา วิชาละ 2 หน่วยกิต นิสิตเลือกเรียน
ไม่น้อยกว่า 1 รายวิชา

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ มีทั้งหมด 4 รายวิชา วิชาละ 2 หน่วยกิต
นิสิตเลือกเรียนไม่น้อยกว่า 1 รายวิชา

กลุ่มวิชาพลศึกษา มีทั้งหมด 56 รายวิชา วิชาละ 1 หน่วยกิต นิสิตเลือกเรียน
ไม่น้อยกว่า 2 รายวิชา

กลุ่มวิชาบูรณาการ มีทั้งหมด 4 รายวิชา วิชาละ 3 หน่วยกิต 2 รายวิชา (มสว 201 :
บูรณาการ 1 กับ มสว 202 : บูรณาการ 2) และวิชาละ 2 หน่วยกิต 2 รายวิชา (มสว 203 :
บูรณาการ 3 กับ มสว 204 : บูรณาการ 4) นิสิตต้องเรียนทั้ง 4 รายวิชานี้ โดยจะเริ่มเรียน
ในชั้นปีที่ 2

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าว จะพบว่าวิชาที่นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ทุกคนเรียน
เหมือนกันคือ (1) วิชาภาษาไทย 2 รายวิชา ได้แก่ ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 และ ทย 102 :
ทักษะทางภาษา 2 (2) วิชา บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ และ (3) วิชาบูรณาการ ได้แก่
มสว 201 มสว 202 มสว 203 และ มสว 204 (ซึ่งจะเริ่มเรียนในชั้นปีที่ 2) ส่วนวิชาภาษา
ต่างประเทศนั้น ถึงแม้จะเลือกเรียนได้ แต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันนิสิตเรียนแต่วิชาภาษา
อังกฤษเท่านั้น คือวิชา ออก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 และวิชา ออก 102 : ภาษาอังกฤษ 2

ด้วยเหตุผลนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ในงานวิจัยครั้งนี้
จึงหมายถึงคะแนนเฉลี่ยเฉพาะรายวิชาที่นิสิตชั้นปีที่ 1 ทุกคนเรียนเหมือนกัน คือรายวิชา
ต่อไปนี้

ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1	2	หน่วยกิต
ทย 102 : ทักษะทางภาษา 2	2	หน่วยกิต
ออก 101 : ภาษาอังกฤษ 1	3	หน่วยกิต

อก 102 : ภาษาอังกฤษ 2	3	หน่วยกิต
บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ	2	หน่วยกิต

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีผู้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) ไว้หลายท่าน เป็นความหมายที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จะได้นำเสนอในรายละเอียดดังนี้

ทราเวอร์ส (Travers. 1950 : 2) กล่าวว่า นักจิตวิทยาใช้คำผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึงผลลัพธ์ที่ได้ (Outcomes) เกี่ยวกับความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ถ่ายทอด สืบต่อกันมา ทั้งนี้เพราะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่นักจิตวิทยาสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบ ที่วัดในเนื้อหาวิชา อย่างไรก็ตามคำว่าผลสัมฤทธิ์ในมุมมองของครูผู้สอนมีความหมายที่ กว้างขึ้น คือ หมายถึงการเรียนรู้ในเรื่องของความสนใจ ทักษะคติ ความซาบซึ้ง และการ ปรับตัวทางสังคม มากพอ ๆ กับการเรียนรู้เพื่อทราบข้อเท็จจริง

กู๊ด และคนอื่น ๆ (ผจงจิต อินทสุวรรณ ; และคนอื่น ๆ. 2536 : 20 ; อ้างอิงจาก Good ; et al. 1959) ได้ให้ความหมายของคำว่าผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าเป็นความสำเร็จ (Accomplishment) หรือความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือความรู้ต่างๆ ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือผลการเรียน (Academic achievement) จึงหมายถึง การได้ บรรลุถึงความรู้และทักษะที่ได้รับการพัฒนามาจากการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ โดยปกติจะ กำหนดด้วยคะแนนจากการสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการวัดผล หรือทั้งสองคน รวมกัน

ไอเซนค และคนอื่น ๆ (ผจงจิต อินทสุวรรณ ; และคนอื่น ๆ. 2536 : 20 ; อ้างอิงจาก Eysenck ; et al. 1972) ได้กล่าวถึงผลการเรียนในความหมายทั่วไปว่า เป็นขนาดของความ สำเร็จที่ได้จากการทำงาน ซึ่งต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งอันอาจเป็นผลมาจากการ กระทำ ที่ต้องอาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง

สารานุกรมทางจิตวิทยา (Eysenck ; et al. 1979 : 16) ได้นิยามผลสัมฤทธิ์ไว้ 3 ประการคือ (1) การบรรลุเป้าหมายบางอย่างซึ่งต้องใช้ความพยายามพอสมควร (2) ระดับ

ผลสำเร็จที่ได้รับในการทำงาน (3) ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมที่ใช้สติปัญญาและร่างกายที่เป็นไปตามข้อกำหนดของบุคคลหรืออุดมการณ์ขององค์กร

อีเบล (Ebel. 1980 : 12) สรุปว่าเมื่อการสอนและการเรียนมุ่งไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านใดด้านหนึ่งแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ผลสำเร็จที่เกิดจากความพยายาม ก็คือผลสัมฤทธิ์โดยแท้จริง นั่นคือ สิ่งที่ถูกพัฒนาคือความสามารถ แต่ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถคือผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทัศนะของอีเบล จึงหมายถึง ความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถทางการเรียน

พจนานุกรมทางจิตวิทยาและจิตเวชลองแมน (Goldenson. 1984 : 6) กล่าวว่า ในวิชาจิตวิทยาทั่วไป ผลสัมฤทธิ์หมายถึง ความสำเร็จส่วนตัว (Personal accomplishment) หรือการบรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้นมาโดยบุคคลหรือสังคม ส่วนในวิชาจิตวิทยาการศึกษา นั้น คำว่าผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ระดับที่มีการระบุดูชัดเจนในเรื่องความรู้ความชำนาญทางด้านวิชาการทั่ว ๆ ไป หรือในด้านทักษะเฉพาะ เช่น การอ่าน เป็นต้น

สำหรับในประเทศไทย ไพศาล หวังพานิช (นุชนาฏ วรยศศรี. 2544 : 11 ; อ้างอิงจาก ไพศาล หวังพานิช. 2526) มีความเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์ของการเรียนรู้ ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือเกิดจากการสอนและสามารถตรวจวัดได้ สำหรับ อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530 : 10) กล่าวว่า โดยทั่วไป ผลสัมฤทธิ์หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จ ที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (Nontesting procedures) เช่น การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน (School grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published achievement tests) จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไปมักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า เพราะอย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆอีกหลายด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความ

ของความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่น ๆ (2536 : 20) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือผลการเรียนก็คือ ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการเรียน ซึ่งมีส่วนเชื่อมโยงและคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ (Learning) เนื่องจากการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการตอบสนองที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากประสบการณ์ของบุคคล ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนด้วย

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็คือความสำเร็จหรือความสามารถทางวิชาการ ที่เกิดจากการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ที่ต้องอาศัยความพยายามทั้งทางร่างกายและสมอง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจกระทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจการบ้าน การวัดโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น หรือวัดจากคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้จากการเรียนในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจะหมายถึง คะแนนเฉลี่ยของรายวิชาที่นิสิตชั้นปีที่ 1 เรียนร่วมกันคือ วิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 ทย 102 : ทักษะทางภาษา 2 อก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 อก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 และ บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ ด้วยเหตุผลดังกล่าวไว้แล้วในหัวข้อแรก

2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งต่างประเทศและในประเทศ พบว่ามีองค์ประกอบหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังจะได้นำเสนอในเพียงบางส่วนที่น่าสนใจดังนี้

ศาสตราจารย์เพรสคอต (อัจฉรา สุขารมณ์ ; และอรพินทร์ ชูชม. 2530 : 2 ; อ้างอิงจาก Prescott. 1961) ผู้อำนวยการสถาบันค้นคว้าเรื่องเด็กแห่งมหาวิทยาลัยแมรีแลนด์ ได้ทำการศึกษาเรื่องเด็กติดต่อกันมาเป็นเวลา 30 ปี โดยใช้ความรู้ทางชีววิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา และการแพทย์ ประกอบการวิจัย ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

1. องค์ประกอบทางร่างกาย (Physical factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพทางร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย เป็นต้น

2. องค์ประกอบทางความรัก (Love factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว เป็นต้น

3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคมประกิต (Cultural and socialization factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะเศรษฐกิจทางบ้าน เป็นต้น

4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer group factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน

5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน (Self – development factors) ได้แก่ สถิติปัญญา ความสนใจ ทักษะคตินักเรียนต่อการเรียน

6. องค์ประกอบทางการปรับตัว (Self – adjustment factors) ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

เพรสคอตกล่าวว่า ทั้ง 6 องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์กัน และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน บางองค์ประกอบเป็นสิ่งที่ส่งเสริม บางองค์ประกอบเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน ถ้าหากว่าองค์ประกอบใดเป็นอุปสรรคต่อการเรียน ย่อมทำให้นักเรียนไม่อาจใช้ความสามารถได้เต็มตามศักยภาพของตน อันเป็นผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริง

ฮาวิกเฮิร์สท และนิวเกาเทน (สมพิศ เจียมศักดิ์ศรี. 2529 : 26 ; อ้างอิงจาก Havighurst ; & Neugarten. 1969) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เป็นตัวตัดสินระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าประกอบด้วย 4 ประการคือ

1. ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ชีวิตและการอบรมในครอบครัว
3. ประสิทธิภาพของโรงเรียน
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองหรือระดับความมุ่งหวังในอนาคต

บอร์โควสกี และโทเป (Borkowski ; & Thorpe. 1994 : 45 – 49) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังต่อไปนี้

1. การวางระเบียบให้กับตน
2. ปัจจัยทางชีวสังคมบางประการ ได้แก่ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ลำดับการเกิด ขนาดครอบครัว เพศ
3. ทักษะทางการเรียน
4. การควบคุมตน
5. ลักษณะทางบุคลิกภาพ เช่น การกลัวความล้มเหลว ความวิตกกังวล ความต้องการการยอมรับสูง เป็นต้น

6. ความเชื่อส่วนบุคคล เช่น การประมาณความสามารถของตนอย่างแม่นยำ การวิพากษ์วิจารณ์ตัวเอง การประเมินคุณค่าของตนเอง

ลินวิลล์ (Linville. 1994 : Preface) มีความเชื่อว่านิสิตนักศึกษาจะสามารถเรียนได้อย่างก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพ ถ้าเขามีในสิ่งต่อไปนี้

1. มีแรงจูงใจในตนเอง
2. มีโครงสร้างความรู้ทั้งทางวิชาการและประสบการณ์ทำงาน
3. สร้างทักษะการเรียนรู้อย่างก้าวหน้า
4. จัดการปัญหาความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เบิร์นส์ (Burns. 2004 : 454) สรุปปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 4 ประการคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ครู
2. การตั้งมาตรฐานทางพัฒนาการที่เหมาะสม
3. การคาดหวังในความสามารถของเด็ก
4. การให้การยอมรับต่อความสำเร็จ

สำหรับในประเทศไทย มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างหลากหลาย ทั้งนักเรียนในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะนำเสนอเพียงบางส่วนดังนี้

วิลาศลักษณ์ ชั่ววลี (2530) ศึกษาการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียน

ในกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนในต่างจังหวัดที่อยู่ห่างกรุงเทพฯ ในรัศมี 150 กิโลเมตร รวมจำนวนทั้งสิ้น 210 คน พบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ คือ ความถนัดทางการเรียนคณิตศาสตร์ ความถนัดทางการเรียนภาษาไทย การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกความเป็นอิสระในการตัดสินใจ และการปรับตัว โดยตัวแปรทั้งหมดนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ได้ร้อยละ 42.9 ตัวพยากรณ์ที่ดีของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย คือ ความถนัดทางการเรียนคณิตศาสตร์ ความถนัดทางการเรียนภาษาไทย ความภูมิใจในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกความเป็นอิสระในการตัดสินใจ และการปรับตัว โดยตัวแปรทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยได้ร้อยละ 36.3

อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม (2530) ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ ในองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านปัญหาส่วนตัวของนักเรียน องค์ประกอบด้านการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านและองค์ประกอบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,415 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง 4 ด้านต่างก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ในองค์ประกอบด้านปัญหาส่วนตัว นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ มีปัญหามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ ในด้านสุขภาพร่างกาย ความสัมพันธ์กับบิดา ความสัมพันธ์กับมารดา ความสัมพันธ์กับครู ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง และการปรับตัว ส่วนปัญหาด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

2. ในองค์ประกอบด้านการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ

3. ในองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติมีสภาพแวดล้อมทางบ้านดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ฐานะเศรษฐกิจ และความคาดหวังของบิดามารดา ส่วนด้านที่อยู่อาศัย พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

4. ในองค์ประกอบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ

ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่น ๆ (2536) ได้ศึกษาตัวแปรที่สามารถทำนายผลการเรียนของนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (พหุกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพหุกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บัณฑิตและนิสิตหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (พหุกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพหุกรรมศาสตร์ประยุกต์ ในช่วงปีการศึกษา 2527 – 2533 จำนวน 61 คน โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวแปรเพียงบางตัว ซึ่งเป็นตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบด้านสติปัญญา ได้แก่ ค่าระดับขั้นเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี ผลการสอบคัดเลือกฉบับสถิติและวิจัย ผลการสอบคัดเลือกฉบับเนื้อหาพหุกรรมศาสตร์ ส่วนตัวแปรที่ไม่ใช่องค์ประกอบด้านสติปัญญานั้น ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี ประเภทของสถานศึกษาในระดับปริญญาตรี ช่วงเวลาระหว่างการสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี กับการเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และสถานภาพด้านการทำงาน โดยจะทำการศึกษาว่าตัวแปรใดสามารถทำนายผลการเรียนของนิสิตได้ ผลการวิจัยพบว่า ผลการสอบคัดเลือกฉบับสถิติและวิจัย ค่าระดับขั้นเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี และเพศ สามารถร่วมกันทำนายค่าระดับขั้นเฉลี่ยภาคเรียนที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอำนาจการทำนาย 33% ในขณะที่ค่าระดับขั้นเฉลี่ยสะสมระดับปริญญาตรี เพศ ผลการสอบคัดเลือกฉบับสถิติและวิจัย และสถานภาพด้านการทำงานของนิสิต สามารถร่วมกันทำนายค่าระดับขั้นเฉลี่ยสะสมภาคเรียนที่ 3 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอำนาจการทำนาย 37%

พศิน แดงจวง (2537) ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ภาคพิเศษ ของนักศึกษาสังกัดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิต นักศึกษา ระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ

มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวนทั้งสิ้น 345 คน ผลการวิจัยพบว่า มีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ภาคพิเศษ อย่างน้อย 8 ตัว คือ

1. องค์ประกอบด้านการบริการของสถาบันการศึกษา
2. องค์ประกอบด้านแรงจูงใจภายนอก
3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมเสริม
4. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม
5. องค์ประกอบด้านค่านิยมของผู้เรียน
6. องค์ประกอบด้านความพร้อมของผู้เรียน
7. องค์ประกอบด้านพื้นฐานทางวิชาการ
8. องค์ประกอบด้านเอกสารประกอบการเรียน

จากที่นำเสนอมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลากหลายมาก สอดคล้องกับที่ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่น ๆ (2536 : 21) ได้ศึกษาผลงานวิจัยจำนวนมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่ามีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังเช่น สถิติปัญญา ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด พื้นฐานการศึกษาเดิม วุฒิภาวะ ทักษะคิด แรงจูงใจ เพศ อายุ คุณลักษณะของผู้เรียน ความสนใจ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ ประสบการณ์ทำงาน มโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง ความมุ่งมั่นในอนาคต การอบรมเลี้ยงดู ทักษะการเรียนรู้ ภูมิหลังทางครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อาจารย์ผู้สอน ระดับคะแนนเฉลี่ย คะแนนสอบคัดเลือก เป็นต้น ซึ่งทำให้สรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนของผู้เรียนแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน ซึ่งมีทั้งตัวแปรด้านที่ไม่ใช่ความสามารถทางสมองและด้านความสามารถทางสมอง (ผจงจิต อินทสุวรรณ ; และคนอื่น ๆ. 2538 : 2)

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาองค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกตัวผู้เรียน ว่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ อย่างไร แต่การที่จะศึกษาองค์ประกอบย่อยทั้งหมดในงานวิจัยเดียวกัน ป่อมเป็นไปได้ยาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพียงบางองค์ประกอบย่อยเท่านั้น กล่าวคือองค์ประกอบภายในตัวผู้เรียน จะเลือกศึกษาพฤติกรรมการเรียน และองค์ประกอบภายนอกตัวผู้เรียน จะเลือกศึกษาการสนับสนุนทางสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาบ้างแล้วในบทที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นองค์ประกอบที่ยังมีการ

ศึกษาไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ดังจะได้นำเสนอในหัวข้อต่อไป

2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีได้หลากหลายดังที่ อัจฉรา สุขารมณ์ และ อรพินทร์ ชูชม (2530 : 10) กล่าวว่า ตัวบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (Nontesting procedures) เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน (School grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published achievement tests) จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไปมักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า เพราะอย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความดีของความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนเฉลี่ยในวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา คือ ภาษาอังกฤษ 1 (อก 101) ภาษาอังกฤษ 2 (อก 102) ทักษะทางภาษา 1 (ทย 101) ทักษะทางภาษา 2 (ทย 102) และทักษะการรู้สารสนเทศ (บส 101) ซึ่งวิชาเหล่านี้เป็นวิชาที่นิสิตทุกคนเรียนในชั้นปีที่ 1

2.4 ปัจจัยชีวสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในงานวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยชีวสังคมที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาว่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ คือ เพศ กับ สาขาวิชาเอก ดังนั้นในการทบทวนงานวิจัยจะมุ่งเฉพาะปัจจัยทั้ง 2 นี้เท่านั้น

2.4.1 เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีงานวิจัยอยู่หลายเรื่องที่ได้ข้อสรุปว่าเพศเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น งานวิจัยของสุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์ (2521) พูลทรัพย์ วงษ์พานิช (2523) สุชาติ ลีตระกูล (2524) เป็นต้น

ในการเปรียบเทียบเพื่อดูว่าเพศใดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่ากัน นั้น ได้ผลสรุปที่ต่าง ๆ กันไปดังนี้

ขจร พริ้งจำรัส (2519) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับ โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 246 คน พบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนทั้งชายและหญิงไม่ได้แตกต่างกันเลย แต่ความสามารถในการนำเอาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไปใช้ในการเขียนระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ต่างกันเป็นส่วนใหญ่ โดยนักเรียนหญิงมีความสามารถมากกว่านักเรียนชาย

สุรเดช ปานาทกุล (2520) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อม ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ จำนวน 451 คน พบว่านักศึกษาชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาหญิง

ไกรคุง อนันตกุล (2525) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,200 คน พบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนันท์ จันทระ (2526) ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัด นครศรีธรรมราช พบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนชาย

ถึงแม้ผลการวิจัยเป็นไปอย่างหลากหลาย แต่ผู้วิจัยคาดว่าในวิชาศึกษาทั่วไปที่เรียนร่วมกันในชั้นปีที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และทักษะการรู้ สาระสนเทศ นิสิตหญิงน่าจะทำได้คะแนนในวิชาเหล่านี้ได้ดีกว่านิสิตชาย

2.4.2 สาขาวิชาเอกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการทบทวนงานวิจัย ยังไม่พบงานวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้อง โดยตรงระหว่างสาขาวิชาเอกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบแต่เพียงความเกี่ยวข้องทางอ้อม เท่านั้น เช่น งานวิจัยของพรศรี บรรณกุลโรจน์ (2547) ศึกษาพบว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในสาขาวิชาต่างกัน คือ สาขาวิชาวิทย์ – คณิต สาขาวิชาอังกฤษ – คณิต สาขาวิชา อังกฤษ – ฝรั่งเศส และสาขาวิชาภาษาไทย – สังคม มีทัศนคติทางการเรียน และความ

วิตกกังวลในการเรียน แตกต่างกัน โดยที่ทั้งทัศนคติทางการเรียน และความวิตกกังวลในการเรียน ต่างก็มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่เรียนในคณะต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนบางด้านแตกต่างกันคือ ทัศนคติในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและการเอาใจใส่ในการเรียน และการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน โดยที่พฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ที่เรียนในสาขาต่างกันจะมีผลการเรียนในวิชาศึกษาทั่วไป (ซึ่งใช้เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) ต่างกัน เพราะวิชาศึกษาทั่วไปในการศึกษานี้ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และทักษะการรู้สารสนเทศ ซึ่งเป็นวิชาที่อาจจะตรงกับความถนัดและความสนใจของนิสิตในกลุ่มที่เรียนสาขาวิชาเอกทางภาษามากกว่านิสิตที่ไม่ได้เรียนสาขาวิชาเอกด้านภาษา

3. พฤติกรรมการเรียน

3.1 ความหมายพฤติกรรมการเรียน

มีผู้ให้ความหมายพฤติกรรมการเรียน (Learning behavior) ไว้หลากหลาย และมีคำที่เกี่ยวข้องและมีความหมายใกล้เคียงหลายคำ เช่น ทักษะการเรียนรู้ (Study skill) เทคนิคการเรียนรู้ (Study techniques) นิสัยการเรียนรู้ (Study habits) และยุทธวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies)

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม (2526 : 33) สรุปว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเจริญสูงสุด โดยผ่านประสบการณ์ต่างๆ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนก็คือ สิ่งที่บุคคลกระทำขณะที่ยังเรียนนั่นเอง

เฉลียว นุษเนียร (2530 : 31) กล่าวถึงพฤติกรรมการเรียนว่า เป็นการแสดงออกตามธรรมชาติทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ทั้งที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมในชั้นเรียนโดยมีนักเรียนเป็นผู้แสดงออก

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 7) นิยามพฤติกรรมการเรียนในการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน ว่า หมายถึง การปฏิบัติตัวทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครูกำลังสอนในชั้นเรียน ได้แก่ นำอุปกรณ์การเรียนมาครบ เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ตั้งใจฟังครูสอน จดคำอธิบายของครูจากความเข้าใจของนักเรียนเอง

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน ได้แก่ การทบทวนบทเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามกำหนดเวลา ไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย พยายามติดตามผลงานของตนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำได้ไม่ดียิ่งขึ้น

สุมิตรา เจิมพันธ์ (2547 : 14) ศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ว่า หมายถึง การที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่นักเรียนรับความรู้จากครู จากหนังสือทั้งในแบบเรียนและหนังสือนอกตำราเรียน หรือจากเพื่อน รวมทั้งการฝึกทักษะในการทำแบบฝึกหัด การเรียนพิเศษล่วงหน้า ความครบถ้วนของอุปกรณ์การเรียนและตำราเรียน การจัดตารางเรียนที่ถูกต้องตามชั่วโมงเรียน การเตรียมอ่านหนังสือล่วงหน้า การตั้งใจเรียน การไม่พูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน การจดเนื้อหาขณะเรียน การมีสมาธิในการเรียนและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ขณะเรียน การบันทึกย่อ การทบทวนบทเรียน การเตรียมตัวก่อนสอบ ได้แก่ การวางแผนดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบและทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาก่อนการสอบ พฤติกรรมการทำการบ้าน ได้แก่ วิธีการทำการบ้าน ความถูกต้องของการทำการบ้าน ความถี่ในการส่งการบ้านตามกำหนด และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสริมการเรียน เช่น การศึกษาค้นคว้า และหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง หรือในทางตรงข้ามนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เช่น การพูดคุยในขณะที่เรียน การไม่ส่งการบ้านหรือแบบฝึกหัด การไม่ทบทวนเนื้อหาในบทเรียน เป็นต้น

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547 : 6 - 7) นิยามพฤติกรรมการเรียนไว้ในงานวิจัยว่าหมายถึง การปฏิบัติตนทางการเรียน 10 ประการ คือ

1. ทศนคติ คือความรู้สึกที่แสดงออกมว่านักศึกษาสนใจ เอาใจใส่กับการเรียนอย่างไร เช่น การแสดงความรู้สึกว่าชอบต่อวิชาและกิจกรรมที่เรียนหรือเลือกเรียนแต่เฉพาะวิชาที่ชอบ ความสับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน

2. แรงจูงใจ หมายถึง การมีวินัยในตนเองและความมานะพยายามในการทำงานหนัก โดยการแสดงออกของนักศึกษาในการเรียนอย่างหนัก แม้จะไม่ชอบวิชาที่เรียน หรือรู้สึกท้อว่าวิชาน่าเบื่อ ก็จะพยายามเรียนจนจบ ไม่เลือกวิชาที่เรียน เตรียมการเรียนโดยการอ่านตำราที่ได้รับมอบหมาย และวางมาตรฐานการเรียนให้ตนเองในระดับสูง

3. การจัดการกับเวลาทางด้านการเรียน โดยการจัดตารางเรียนและใช้เวลาในระหว่างวันอย่างมีประสิทธิภาพ มากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน อ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ โดยไม่ฝึกวันประกันพรุ่ง

4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษาแสดง ความเครียดขณะเรียน หวาดหวั่นขณะสอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่ สมารถูกรบกวน แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดีก็ยังกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน

5. การมีสมาธิต่อการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษาไม่สามารถรวบรวมสมาธิ เพราะรู้สึกกระวนกระวายใจ หรืออารมณ์ไม่ดี วอกแวก ใจลอย ไม่สนใจสิ่งที่เรียน และมักคิดถึงสิ่งอื่น เนื่องจากปัญหาภายนอกโรงเรียน เช่น ความรัก การเงิน เป็นต้น

6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล หมายถึง การที่นักศึกษาระดือนี่เรียนในการ ค้นหาความรู้และใช้เหตุผล โดยการทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนเป็นภาษาตนเอง โดยนำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลเข้ากันอย่างมีเหตุผล และหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริง หรือสิ่งที่ทราบ และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียน หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญ ออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ

8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน หมายถึง การนำ ยุทธวิธีหรือเทคนิคในการเรียนมาใช้โดยการขีดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและ ประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูป หรือสเก็ตรูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตาราง เพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยกประเด็นในการอ่าน รวมกลุ่มตัว ทบทวนวิชาที่เรียน และนำสรุปจดคำบรรยาย มาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่

9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน มีการ ทดสอบตนเองโดยการตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวน บทเรียนก่อนหรือหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ หมายถึง การที่นักศึกษานำยุทธวิธีหรือเทคนิคมาใช้ในการสอบโดยการเตรียมตัวสอบ เช่น การสรุปคำบรรยาย จดจำกฎไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตร พร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆ ให้เข้ากับวิชาเรียน และ นักศึกษามีการเตรียมตัวก่อนสอบโดยการอ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ

พรศรี บรรณกุลโรจน์ (2547 : 5 - 6) ให้ความหมายพฤติกรรมการเรียนในทำนองเดียวกับของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช

นอกจากนี้แล้ว ยังมีการให้ความหมายพฤติกรรมการเรียนในความหมายของคำอื่นๆ เช่น นิสัยการเรียน ยุทธวิธีการเรียน เป็นต้น ซึ่งเมื่อพิจารณาความหมายแล้ว ก็มีความหมายเช่นเดียวกับพฤติกรรมเรียนนั่นเอง ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวถึงนิสัยการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวประกอบด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและการจัดระบบการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยันอดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเอง และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน ซึ่งสอดคล้องกับมณฑาทิพย์ มณีโชติรัตน์ (2542 : 8) ที่นิยามนิสัยในการเรียนว่าหมายถึง พฤติกรรมที่นักศึกษากระทำเป็นประจำในการเรียน ได้แก่ การวางแผนการเรียน การตั้งใจเรียนและเอาใจใส่ในการเรียน การแบ่งเวลาในการเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย และการทบทวนบทเรียน

สำหรับยุทธวิธีการเรียนนี้ เวสต์ไธน์ และเมเยอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร ฉัตรสุกกุล. 2543 : 10 ; อ้างอิงจาก Weinstein ; & Mayer. 1986) ได้นิยามความหมายไว้ว่าเป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีกระบวนการศึกษาหาความรู้ อย่างไร ตัวอย่างเช่น การขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญๆ การสรุปประเด็นสำคัญของสิ่งที่เรียน หรือการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้สิ่งที่เรียนกระจ่างขึ้น นอกจากนี้แล้วยุทธวิธีการเรียนยังรวมถึงการปฏิบัติตนทางการเรียนด้วย ดังที่ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2525 : 2) กล่าวว่ายุทธวิธีการเรียนและการศึกษา เป็นแนวทางที่ผู้เรียนปฏิบัติตนทางการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปฏิบัติตามได้ยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ยุทธวิธีการเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งยุทธวิธีการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน

เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลาและทำตารางเวลาตลอดทั้งปฏิบัติตามเวลาที่กำหนดให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ศึกษาให้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน ทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง ตลอดทั้งพยายามศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียน และมีวินัยในตนเองทางด้านการเรียน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2543 : 7 - 8) วิจัยในเรื่อง ยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น และได้นิยามยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาว่าหมายถึง วิธีปฏิบัติตนทางการศึกษาเล่าเรียนที่แสดงให้ทราบถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เจตคติที่มีต่อการเรียน
2. ความสนใจในการเรียน
3. แรงจูงใจในการเรียน
4. การบริหารเวลาในการเรียน
5. สมาธิและความเอาใจใส่ในการเรียน
6. กระบวนการศึกษาหาความรู้
7. การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน
8. การรู้จักใช้เทคโนโลยีต่างๆ ในการแสวงหาความรู้
9. การทบทวนบทเรียน การเตรียมตัวในการเรียน และการทดสอบตนเอง
10. การเตรียมตัวสอบและกลยุทธ์ในการสอบ
11. ความวิตกกังวลในการเรียน

จะเห็นได้ว่าการนิยามความหมายยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และคมเพชร ฉัตรสุกกุล คล้ายคลึงอย่างมากกับนิยามพฤติกรรมการเรียนของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ตามที่กล่าวมาในตอนต้น

จากเอกสารความหมายพฤติกรรมการเรียนที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง พฤติกรรมในการศึกษาเล่าเรียนของผู้เรียน ประกอบด้วย พฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก ในส่วนของพฤติกรรมภายในนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ แต่มีพลังที่สามารถผลักดันให้บุคคลใส่ใจในการเรียนหรือเบนความสนใจออกจากกรเรียน เช่น ทัศนคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวลในการเรียน เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมภายนอกนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติตนทางการศึกษาเล่าเรียน อันจะนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียน เช่น การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิ

ในการเรียน กระบวนการศึกษาหาความรู้และใช้ความรู้ การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคช่วยเหลือในการเรียน การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ เป็นต้น

3.2 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน

ในการศึกษาเล่าเรียน ผู้เรียนจะต้องรู้จักวางแผนการเรียน แบ่งเวลาเรียน มีสมาธิในการเรียน ตั้งใจเรียน รู้วิธีอ่าน การบันทึกคำบรรยาย การสรุปย่อ การทบทวนบทเรียน การเอาใจใส่ในการเรียน และการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร นัตรสกุล. 2543 : 20 ; อ้างอิงจาก Wrenn ; & Larsen. 1969)

วิธีการแสดงออกที่สำคัญในการเรียน ได้แก่ (1) การใช้เวลาเรียน ประกอบด้วย การรู้จักใช้เวลาอย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรจะทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่รอเวลา ไม่หืดหืด ไม่ทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไร้สาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันเวลา และ (2) วิธีการเรียน ประกอบด้วย การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผนก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบทำงานด้วยความรอบคอบและเป็นระเบียบ เพื่อให้งานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร นัตรสกุล. 2543 : 20 ; อ้างอิงจาก Holtzman. 1965)

อเชวิโด และ ครอมเลย์ (Azevedo ; & Cromley. 2004 : 523 - 530) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบควบคุมตนเอง (Self Regulated Learning: SRL) ว่าเป็นกระบวนการที่ชัดเจนในการลงมือปฏิบัติ ซึ่งผู้เรียนรู้จะต้องตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ จากนั้นก็พยายามตรวจสอบบังคับ และควบคุมความคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรมของตนให้สอดคล้องสนับสนุนกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ซึ่งพบว่านักเรียนที่มีผลของคะแนนก่อนการเรียนและหลังการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ควบคุมการเรียนรู้ของตนโดยใช้ยุทธวิธีที่มีประสิทธิภาพ วางแผนการเรียนรู้โดยสร้างเป้าหมายย่อยๆ ทบทวนความรู้เก่า ตรวจสอบความเข้าใจของตน วางแผนเรื่องเวลา และมีความพยายามในการเรียน

อเชวิโด และ ครอมเลย์ ซึ่งให้เห็นถึงองค์ประกอบหลักของการเรียนรู้แบบควบคุมตนเอง คือ

1. วางแผนและตั้งเป้าหมาย รื้อฟื้นความทรงจำเกี่ยวกับงานและบริบทแวดล้อม ตลอดจนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตนกับงานนั้นๆ ขึ้นมา
2. ตรวจสอบกระบวนการที่แสดงถึงการตระหนักรู้ทางความคิดแง่มุมต่างๆ กันในเรื่องเกี่ยวกับตน งาน และบริบท
3. พยายามที่จะควบคุมและปรับแง่มุมต่างๆ ในเรื่องเกี่ยวกับตน งาน และบริบท
4. เปลี่ยนวิธีการตอบสนองในทางปฏิบัติ และการครุ่นคิดไตร่ตรองในเรื่องเกี่ยวกับตน งาน และบริบท

ผลการทดลองของอเชวิท และครอมเลย์ แสดงให้เห็นว่า กระบวนการเรียนรู้แบบควบคุมตนเองนี้เพิ่มความเข้าใจในเรื่องวิทยาศาสตร์ให้กับผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนควบคุมการเรียนรู้ของตน โดย (1) มีการวางแผนการ วิธีการที่ใช้คือ รื้อฟื้นความรู้ที่มีอยู่ก่อนแล้วและวางแผนลำดับการปฏิบัติการ (2) ตรวจสอบระบบการรู้คิดและความก้าวหน้าที่มุ่งไปสู่เป้าหมาย วิธีการที่ใช้คือ ประเมินการเรียนรู้ของตนเอง รับรู้ถึงความรู้ของตน และตรวจสอบคุณภาพความก้าวหน้าที่มุ่งไปสู่เป้าหมาย (3) ใช้ยุทธวิธีช่วยในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เช่น การวาดแผนผังต่างๆ การสรุปสิ่งที่เรียนรู้ การจดบันทึกความจำ การอ่านบันทึกความจำ การขยายความสิ่งที่เรียนรู้ การเชื่อมโยงข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เข้าด้วยกัน และการมีสติตระหนักรู้ในสิ่งที่ตนกำลังเรียนรู้ (4) จัดการกับความยากลำบากของงาน โดยการวางแผนในเรื่องเวลา และความพยายามที่จะใช้กับแต่ละงาน และ (5) สนใจในเรื่องที่เรียนรู้

สิ่งที่สำคัญในพฤติกรรมการเรียนอีกประการหนึ่ง คือ การตรวจสอบความเข้าใจ (Comprehension monitoring) การตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง คือ กระบวนการตรวจสอบเป็นระยะๆ ว่าตนเองเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือสิ่งที่ได้ยินหรือไม่ ผู้ที่ประสบความสำเร็จต่ำและผู้ที่ยากลำบากกับตนเอง มักจะไม่ค่อยได้ตรวจสอบตนเอง นอกจากนั้นยังไม่รู้จะจัดการอย่างไรเมื่อตนไม่เข้าใจสิ่งที่เรียน (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 326 ; citing Baker ; & Brown. 1984) การขาดความสามารถในการตรวจสอบความเข้าใจของตนเองนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากแม้แต่ในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ยุทธวิธีในการตรวจสอบความเข้าใจทำได้ 2 วิธีหลักๆ คือ การสรุปใจความสำคัญ และการถามคำถามกับตนเอง สำหรับการถามคำถามกับตนเองจะเกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาหยุดอ่านเป็นระยะๆ และถามคำถามกับตัวเองเกี่ยวกับเนื้อหา นั้น คำถามที่ละเอียดลออ (Elaborative questioning) ซึ่งเป็นกระบวนการของการลงสรุป ระบุความสัมพันธ์ การอ้างอิงตัวอย่าง หรือระบุความหมายของสิ่งที่เรียน เป็นรูปแบบของการถาม

คำถามกับตนเองที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง การถามคำถามกับตนเองโดยพยายามถามคำถามให้ละเอียดลออหรือครอบคลุม จึงเป็นการสร้างการเชื่อมโยงระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้เก่าให้เกิดขึ้น ซึ่งจะช่วยพัฒนาทั้งความเข้าใจและการเรียนรู้ของผู้เรียน (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 326 – 327)

เอ็กเกน และ คอชอค (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 327 – 328) ชี้ให้เห็นถึงยุทธวิธีสำคัญ 2 ประการ ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยโธมัส และ โรบินสัน (Thomas ; & Robinson) ในปี ค.ศ. 1972 ที่ช่วยให้การตรวจสอบความเข้าใจดีขึ้น ดังนี้

(1) SQ4R

S ย่อมาจาก Survey : การอ่านเนื้อหาผ่านๆ ใช้หัวข้อเป็นเครื่องชี้นำ

Q ย่อมาจาก Question : การสร้างคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

R ย่อมาจาก Read : อ่านโดยใช้คำถามเป็นเครื่องชี้นำ

R ย่อมาจาก Reflect : การคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่าน เชื่อมโยงความคิดกับสิ่งที่รู้มาก่อนแล้ว

R ย่อมาจาก Recite : ตอบคำถาม เชื่อมโยงข้อมูลกับหัวข้อที่ศึกษา

R ย่อมาจาก Review : จัดระบบข้อมูล ศึกษาเนื้อหาที่มีความยากใหม่อีกครั้ง

ยุทธวิธีนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า มีผลดีอย่างมากต่อการเรียนรู้และการจดจำในระยะยาว

(2) MURDER

M ย่อมาจาก Mood : วางแผนในการศึกษา จัดเวลาเรียน มีสมาธิในการเรียน

U ย่อมาจาก Understanding : ระบุประเด็นที่สำคัญและยากในการศึกษาให้ชัดเจน

R ย่อมาจาก Recall : ถอดความสิ่งที่ศึกษาออกมา และสรุปตั้งเป็นแนวคิดหลักๆ

D ย่อมาจาก Digest : คิดใคร่ครวญ ระบุประเด็นสำคัญและจุดที่เป็นปัญหา

E ย่อมาจาก Expand : หาวิธีที่จะนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์

R ย่อมาจาก Review : วิเคราะห์ความผิดพลาดจากการทำการ
ทดสอบและปรับปรุงวิธีการศึกษาต่อไป

ยุทธวิธีนี้เป็นระบบการตรวจสอบความเข้าใจที่มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น และมีการวิจัยกับนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมาแล้วพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึกยุทธวิธีแบบนี้มีคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึกมากกว่า 30% นอกจากนี้ยังมีรายงานว่า นักศึกษามีความพอใจกับยุทธวิธีดังกล่าวอีกด้วย (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 328)

สแตน มอริส และ แบรินฟอร์ด (Willoughby ; et al. 1997 : 682 ; citing Stein ; Morris ; & Bransford. 1978) กล่าวว่า การจดจำข้อมูลใหม่ๆ จะสามารถทำได้มากขึ้น หากผู้เรียนทำการต่อเติมรายละเอียดจากข้อมูลเดิมของเรื่องนั้นๆ อย่างมีความหมายได้ ส่วนมาร์ติน และ เพรสลีย์ กล่าวว่า การซักถามหารายละเอียด (Elaborative interrogation) เป็นวิธีในการตั้งคำถามที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงข้อมูลใหม่เข้ากับพื้นความรู้ของพวกเขาเอง (Willoughby ; et al. 1997 : 683 ; citing Martin ; & Pressley. 1991)

มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าการจดบันทึกอย่างมีประสิทธิภาพช่วยพัฒนาการเรียนรู้อย่างมาก (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 326) การใช้วิธีพิเศษอื่นๆ เช่น การจัดข้อมูลตามลำดับขั้น การทำโครงร่างคร่าวๆ การทำผังความคิด (Concept maps) การสร้างเครือข่ายเชื่อมโยง (Networks) และแม้แต่การวาดภาพก็ช่วยให้ผู้เรียนจัดการกับข้อมูลที่ได้รับจากการเรียนอย่างเป็นระบบ (Eggen ; & Kauchak. 1999 : 326)

การขีดเส้นใต้และการจดบันทึก เป็นวิธีที่นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยใช้ในการเรียนมาก แต่มีนักศึกษาน้อยที่ได้รับการสอนว่า การขีดเส้นใต้หรือจดบันทึกอย่างมีประสิทธิภาพทำได้อย่างไร ดังนั้นจึงไม่แปลกถ้านักศึกษานานาชาติจะยังใช้วิธีดังกล่าวอย่างไม่มีประสิทธิภาพอยู่ วูล์ฟอล์ก (Woolfolk. 1987 : 295) กล่าวว่า ปัญหาโดยทั่วไปของการขีดเส้นใต้คือขีดมากเกินไป ไม่เลือกที่จะขีดเฉพาะใจความสำคัญ ซึ่งจากการศึกษาของ สโนว์แมน พบว่า การเรียนรู้จะเพิ่มมากขึ้น หากขีดเส้นใต้เพียงหนึ่งประโยคต่อหนึ่งย่อหน้า (Woolfolk. 1987 : 295 ; citing Snowman. 1984) นอกเหนือจากการขีดเส้นใต้แล้ว วูล์ฟอล์ก ยังเสนอด้วยว่า จะต้องพยายามเปลี่ยนข้อมูลที่ได้รับมา ให้อยู่ในภาษาพูดของตัวเอง และสุดท้ายต้องทำความเข้าใจกับรูปแบบการจัดข้อมูลของสิ่งที่ศึกษา เพื่อจะทำให้การขีดเส้นใต้ และการจดบันทึกในเรื่องดังกล่าวทำได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (Woolfolk. 1987 : 295)

ริกการ์ด และคนอื่น ๆ (Rickards ; et al. 1997 : 508) กล่าวว่า การจดบันทึกจากการฟังคำบรรยาย จะทำให้เกิดกระบวนการในการค้นหาโครงสร้าง นอกจากนี้แล้ว ผู้จดบันทึกควรจดบันทึกข้อมูลที่มีระดับความสำคัญค่อนข้างสูง ซึ่งจะทำให้ผู้จดบันทึกสามารถหวนนึกถึงข้อมูลเหล่านั้นได้มากกว่าผู้ที่ไม่มีกรจดบันทึก

แรงจูงใจในการเรียนเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ (พฤติกรรมภายใน) ที่สำคัญประการหนึ่งในการเรียนรู้ บุคคลสามารถเรียนรู้และแสดงความสามารถได้ใกล้เคียงกับศักยภาพที่แท้จริงของตนเองก็ต่อเมื่อได้รับการจูงใจในระดับสูง (Hirschfeld ; et al. 2004 : 2392) มีการศึกษาพบว่า ปฏิสัมพันธ์ของความสามารถและแรงจูงใจทางการศึกษา สามารถทำนายความสามารถทางการเรียนได้ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวก็ยืนยันสนับสนุนรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ที่ว่าความสามารถทางสติปัญญาจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนมากขึ้นที่ระดับแรงจูงใจสูง (Hirschfeld ; et al. 2004 : 2394)

นอกจากนี้ ความเครียดหรือความวิตกกังวลบางอย่าง (พฤติกรรมภายใน) มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนด้วย ผู้เรียนที่มีความเครียดแบบท้าทาย (Challenge stress) จะรู้สึกว่าการเป็นประโยชน์ และสามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ได้ ผู้เรียนที่มีความเครียดแบบนี้จึงจัดการกับความเครียดด้วยการเพิ่มความพยายามในการเรียนรู้ให้มากขึ้น ซึ่งเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งแรงจูงใจนี้ ถูกพบในหลายๆ งานวิจัยว่าสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเรียนรู้ (LePine ; LePine ; & Jackson. 2004 : 884) ตรงกันข้ามกับผู้เรียนที่มีความเครียดแบบเป็นอุปสรรค (Hindrane stress) ซึ่งจะรู้สึกว่าการเป็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเลวร้าย และเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ผู้เรียนที่มีความเครียดแบบนี้จึงพยายามควบคุมและจัดการกับความวิตกกังวลของตนมากกว่าที่จะมุ่งความพยายามไปที่การเรียนรู้ ซึ่งเป็นการลดแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน (LePine ; LePine ; & Jackson. 2004 : 885) ผลการวิจัยนี้สนับสนุนความคิดที่ว่าความสัมพันธ์ของความเครียดกับความสามารถทางการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประเภทของความเครียด ว่าเป็นความเครียดแบบท้าทายหรือเป็นความเครียดแบบอุปสรรค ซึ่งความเครียดแบบท้าทายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางการเรียน และความเครียดแบบเป็นอุปสรรคมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเรียน (LePine ; LePine ; & Jackson. 2004 : 889)

จรรยา สุวรรณทัต (2547 : 1) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาสาระที่สลับซับซ้อนได้มากที่สุดและดีที่สุด ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนที่แสดงความตั้งใจเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะการตั้งใจที่จะสร้างความหมายจากข้อมูลประสบการณ์ ความคิดอ่านและความเชื่อของตน ผู้เรียนที่มีพฤติกรรมที่ประสบความสำเร็จจะแสดงความกระตือรือร้นสูงในการศึกษาเล่าเรียน มีเป้าหมายในการเรียนที่แน่นอน สามารถผลักดันตนเองและมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง

ประธาน วัฒนวานิชย์ (สวช. สิงโตสี. 2544 : 10 ; อ้างอิงจาก ประธาน วัฒนวานิชย์. 2529) กล่าวถึงการเรียนที่มีประสิทธิภาพว่าต้องมีลักษณะดังนี้

1. มีตารางเวลาสำหรับการปฏิบัติแต่ละวันอย่างสม่ำเสมอ
2. ทำงานตามตารางเวลาที่กำหนด
3. ทำงานตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกวันอย่างสม่ำเสมอ
4. ทำงานในสถานที่ที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ
5. ทำงานในระยะเวลาที่ไม่ยาวนานและหยุดพักระหว่างทำงาน
6. ทบทวนคำสอน คำบรรยายหลังจากเวลาผ่านไปไม่นานนัก
7. ไม่ปล่อยงานให้ค้างจนนาทีสุดท้าย
8. มีสมาธิในการทำงาน
9. ไม่ใช้การสอบเป็นแรงจูงใจในการทำงาน
10. อ่านหนังสือก่อนเข้าชั้นเรียนพอสมควร
11. สนใจฟังคำบรรยาย สัมมนา หรือการสอนทบทวน
12. ไม่ละเลยวิชาที่ยากมากกว่าวิชาอื่น
13. มีความรู้ในการใช้บริการห้องสมุด
14. ทำงานตามแผนการเรียนที่วางไว้
15. ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด
16. ปรับปรุงคำบรรยายที่จดจากห้องเรียนให้ทันอยู่เสมอ
17. เมื่อมีแรงกระตุ้นจะทำงานได้ดี
18. ทำงานที่ไม่หนักจนเกินไปในวันหยุด

ภิญโญ สาร (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 14 ; อ้างอิงจาก ภิญโญ สาร. 2531) ได้เสนอแนะวิธีเรียนให้เก่ง พอสรุปได้ดังนี้

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครูอาจารย์กำลังสอนในชั้นเรียน นักเรียนไม่ควรคุยกัน ให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ตอนใดฟังครูอธิบายไม่ทันหรือไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ควรยกมือทันที ขณะฟังหรือจดคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควรเว้นที่จดไว้ภายหลัง แต่รีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจดควรจดจากความเข้าใจของนักเรียนเอง ไม่จดทุกคำพูดของครู

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน

2.1 ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่ง หรือลองทบทวนดูเองในสิ่งที่เรียนมาแล้ว
ในชั้นเรียน

2.2 ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

2.3 ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เอาไว้ว่าเวลาไหนจะทำอะไร
ที่กล่าวมาทั้งหมด เป็นพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียน ประกอบด้วย
พฤติกรรมกรเรียนที่หลากหลายมาก ทั้งด้านพฤติกรรมภายใน เช่น ทัศนคติ แรงจูงใจ
ความวิตกกังวล เป็นต้น และพฤติกรรมภายนอก เช่น การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิ
และเอาใจใส่ในการเรียน เป็นต้น ซึ่งจะส่งผลที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.3 แบบประเมินพฤติกรรมกรเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมกรเรียนมีอยู่หลากหลาย โดยสร้างขึ้นมากตามกรอบ
ของนิยามที่กำหนดในงานวิจัยแต่ละเรื่องที่แตกต่างกันไป แต่จากการสำรวจแบบประเมิน
พฤติกรรมกรเรียนพบว่า แบบประเมินพฤติกรรมกรเรียน LASSI (Learning and Study
Strategies Inventory) สามารถประเมินพฤติกรรมกรเรียนได้หลายด้าน ทั้งพฤติกรรมภายใน
และพฤติกรรมภายนอก อีกทั้งยังเป็นแบบประเมินพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐานและใช้กันอยู่
แพร่หลายในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย แบบประเมินนี้ถูกสร้างขึ้นใน
ปี ค.ศ. 1987 โดย ดร.แคลร์ อี เวินสไตน์ (Claire E. Weinstein) ดร.เดวิด อาร์ พาลเมอร์ (David
R. Palmer) จากมหาวิทยาลัยเท็กซัสแห่งออสติน (University of Texas at Austin) และ
ดร.แอน ซี สคอลลท์ (Ann C. Schulte) จากมหาวิทยาลัยนอร์ท คาร์โรไลนา (North Carolina

University) เพื่อรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ การปฏิบัติและทัศนคติต่อการเรียน ซึ่งเป็นประโยชน์ในการให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ LASSI แบ่งเป็น 10 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้ (Weinstein ; & Palmer. 2002 : 9 – 13)

1. ความวิตกกังวลทางการเรียน (Anxiety) เป็นความเครียด ความกระวนกระวาย หรือความกลัวเกี่ยวกับการเรียนหรือการดำเนินการในสถานการณ์ทางวิชาการ ซึ่งจะทำให้บุคคลหันเหความสนใจออกไปจากการเรียนและหันมาตำหนิตนเอง หรือเกิดความกลัวที่ไม่สมเหตุสมผล นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีความวิตกกังวลสูง เป็นผู้ที่จำเป็นต้องเรียนรู้เทคนิคต่างๆ สำหรับจัดการกับความวิตกกังวลและลดความกังวลใจ เพื่อที่จะสามารถจดจ่ออยู่กับงานที่กำลังทำอยู่

2. ทัศนคติทางการเรียน (Attitude) หมายถึง ทัศนคติและแรงจูงใจต่างๆ ไปที่มีต่อการประสบความสำเร็จในการศึกษาและการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องทำงานที่มีเป้าหมายสูงขึ้น และประเมินวิธีที่จะทำให้การศึกษาเล่าเรียนเข้ากันได้ดีกับเป้าหมายในอนาคต

3. การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน (Concentration) คือความสามารถที่จะสำรวจความคิด และควบคุมความสนใจต่อการศึกษเล่าเรียนและงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน รวมถึงกิจกรรมต่างๆ ทางการเรียนด้วย นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำ เป็นผู้ที่ไม่สามารถรวบรวมความใส่ใจให้กับงานในขณะนั้นได้ดี จำเป็นต้องเรียนรู้เทคนิคต่างๆ ที่เพิ่มพูนสมาธิในการเรียน และจัดลำดับความสำคัญของการเรียนและงานในความรับผิดชอบอื่นๆ

4. กระบวนการประมวลความรู้ (Information processing) เป็นยุทธวิธีในการวางแผนการเรียนอย่างละเอียดและจัดระบบข้อมูล เพื่อเพิ่มพูนการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่รู้แล้วกับสิ่งที่พวกเขากำลังจะเรียนรู้และจดจำ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำอาจจะมี ความยากลำบากในการตีความหมายของข้อมูลหรือบทเรียน และไม่รู้วิธีการจำที่จะช่วยให้ตนเองนึกเรื่องราวหรือบทเรียนต่างๆ ได้ในภายหลัง

5. แรงจูงใจในการเรียน (Motivation) หมายถึง แรงจูงใจของนักศึกษาในการปฏิบัติงานเฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น อ่านตำรา เตรียมตัวในการเรียน ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา และขยันหมั่นเพียรในการเรียน แม้ว่าเรื่องที่เรียนจะ

ไม่น่าสนใจก็ตาม นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะกำหนดเป้าหมาย และมีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น

6. การเลือกประเด็น และสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน (Selecting main ideas) หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่จะเลือกเนื้อหาที่สำคัญสำหรับนำมาพิจารณาอย่างลึกซึ้ง รู้จักแยกข้อมูลที่สำคัญออกจากข้อมูลที่ไม่สำคัญหรือข้อมูลง่ายๆ ที่ไม่ต้องจดจำ นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการแยกแยะข้อมูลสำคัญ เพื่อที่จะสามารถพุ่งเป้าในส่วนที่ควรสนใจและมียุทธวิธีในการรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสม

7. การทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน (Self testing) คือการทบทวนและทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยการทบทวนความทรงจำ ทบทวนโน้ตและตำรา ตั้งคำถามเพื่อชี้นำการอ่าน หรือช่วยเตรียมตัวสำหรับการสอบ นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องเรียนรู้ให้มากขึ้นเกี่ยวกับความสำคัญของการทดสอบตนเอง รวมทั้งวิธีทบทวนเนื้อหาและการตรวจสอบความเข้าใจ

8. การใช้เทคนิคช่วยเหลือในการเรียน (Study aids) หมายถึง การใช้วิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น เช่น การเขียนแผนภูมิ การทำเครื่องหมายในตำรา การทำแผนภาพ หรือการทำสรุป การขีดเส้นใต้ การรวมกลุ่มทบทวนบทเรียน การไปพบอาจารย์ที่สอน การค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ต หรือนำสมุดจดมาเปรียบเทียบกับเพื่อนเพื่อดูความถูกต้องหรือความสมบูรณ์ เป็นต้น ผู้ที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับชนิดของเทคนิคที่ช่วยเหลือในการเรียน และรู้วิธีในการสร้างสรรค์สิ่งช่วยเหลือในการเรียนด้วยตนเอง

9. ยุทธวิธีในการทดสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test strategies) หมายถึง ยุทธวิธีทั้งในการเตรียมตัวสอบและการสอบ เพื่อให้ผลการสอบดีที่สุด นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำอาจจำเป็นต้องเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น เช่น การวางแผนในการสอบ ลักษณะของแบบทดสอบและข้อคำถามของแบบทดสอบ และการให้เหตุผลในการตอบข้อสอบ

10. การบริหารเวลาในการเรียน (Time management) คือการวางแผนและกำหนดตารางเวลาในการเรียน และควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามตารางเวลาที่กำหนดไว้ นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีกำหนดตารางเวลา และบริหารจัดการกับภาวะใจที่วอกแวกและการผัดวันประกันพรุ่ง

ในประเทศไทย มีผู้นำแบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนหรือยุทธวิธีการเรียนรู้ LASSI ไปปรับใช้เป็นกรอบในงานวิจัยอยู่หลายท่าน ตามตัวอย่างดังนี้

ในปี พ.ศ. 2543 ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์และคมเพชร นัตรศุกกุล ศึกษาวิจัยเรื่อง ยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของวัยรุ่น โดยนิยามความหมายยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับของ LASSI ในเกือบทุกด้าน โดยเพิ่มด้านความสนใจในการเรียนขึ้นมา 1 ด้าน รวมเป็น 11 ด้าน ส่วนที่เหลืออีก 10 ด้าน มีความสอดคล้องกับของ LASSI ทั้งหมด ได้ผลการวิจัยที่สำคัญประการหนึ่งคือ ยุทธวิธีการเรียนและการศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สิงห์ ไทยวงศ์ (2544) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ต่อยุทธวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 24 คน โดยใช้แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนที่ปรับมาจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ LASSI ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีสถานภาพรอพินิจที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับคำปรึกษาสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปี พ.ศ. 2547 พรศรี บรรณกุลโรจน์ และพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ได้นำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ สิงห์ ไทยวงศ์ ปรับมาจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ LASSI มาปรับใช้ให้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอีกครั้งหนึ่ง โดยผู้วิจัยทั้งสองต่างก็ศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่พรศรี บรรณกุลโรจน์ ศึกษาแก่นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในขณะที่ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ศึกษาแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งได้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากตัวอย่างงานวิจัยพฤติกรรมการเรียนรู้หรือยุทธวิธีการเรียนดังกล่าวมาข้างต้น จะพบว่า มีการนำแบบประเมิน LASSI ไปใช้ในงานวิจัยกันมากในลักษณะต่างๆ กัน บางงานวิจัยกำหนดนิยามปฏิบัติการตามแนวทางของ LASSI แล้วสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ แต่งานวิจัยส่วนมากมักใช้การปรับข้อคำถามของ LASSI ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยแต่ละเรื่อง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบวัดของพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ซึ่งมีแนวคิดมาจากแบบวัด LASSI แต่ได้มีการปรับข้อคำถามให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้มีส่วนร่วมในการพิจารณาปรับข้อคำถามในเครื่องมือชุดนี้ด้วย ดังนั้นนิยามพฤติกรรม

การเรียนรู้ในงานวิจัยนี้จึงได้จากการปรับนิยามของพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ควบคู่ไปกับการพิจารณาคำอธิบายรายละเอียดของแบบประเมิน LASSI ในแต่ละด้านตามเอกสารของเวนสไตน์และพาลเมอร์ (Weinstein ; & Palmer. 2002 : 9 – 13) ตามที่กล่าวมาแล้ว ทำให้ได้นิยามพฤติกรรมการเรียนรู้สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ว่า พฤติกรรมการเรียนคือ พฤติกรรมในการศึกษาเล่าเรียนของผู้เรียน ประกอบด้วยพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก ในส่วนของพฤติกรรมภายในนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ แต่มีพลังที่สามารถผลักดันให้บุคคลใส่ใจในการเรียนหรือเบนความสนใจออกจากการเรียน ได้แก่ พฤติกรรม 3 ประการ คือ ทักษะคติทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และความวิตกกังวลในการเรียน ส่วนพฤติกรรมภายนอกนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติตนทางการศึกษาเล่าเรียน ได้แก่ พฤติกรรม 7 ประการ คือ การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน กระบวนการประมวลความรู้ การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ การทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวในการเรียน และยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ รวมเป็นพฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน มีรายละเอียดของแต่ละด้านดังต่อไปนี้

1. ทักษะคติทางการเรียน คือ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงออกมาให้เห็นว่าสนใจหรือเอาใจใส่กับการเรียนอย่างไร ทักษะคติทางการเรียนที่ดี คือ ให้ความสนใจและเอาใจใส่กับการเรียน ทักษะคติทางการเรียนที่ไม่ดีคือ ไม่ชอบกิจกรรมและวิชาที่เรียน เลือกเรียนแต่เฉพาะวิชาที่ชอบ รวมทั้งรู้สึกว่าวิชาที่เรียนไม่มีคุณค่า สับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีทักษะคติทางการเรียนดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. แรงจูงใจในการเรียน คือ แรงกระตุ้นที่ผลักดันให้บุคคลมีความพยายามในการเรียน แม้จะรู้สึกไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือรู้สึกเบื่อที่จะพยายามเรียนจนจบ เมื่อพบบทเรียนที่ยากดีไม่ท้อถอย มีการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและวางแผนเป้าหมายหรือเกณฑ์ในการเรียนให้ตนเองในระดับสูง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3. การบริหารเวลาในการเรียน คือ การวางแผนใช้เวลาในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาในระหว่างวันอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน

อ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่บริหารเวลาในการเรียนเหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

4. ความวิตกกังวลในการเรียน คือ ความเครียดในขณะที่เรียน ความหวาดหวั่นในขณะสอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่ สมารถกรบกวน แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดีก็ยังคงกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

5. การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน คือ ความสามารถที่จะสำรวจความคิดและควบคุมความสนใจต่อการศึกษาเล่าเรียนและงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวมถึงกิจกรรมต่างๆทางการเรียน โดยไม่รู้สึกรบกวนกระวายหรือวอกแวก ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีสมาธิในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

6. กระบวนการประมวลความรู้ คือ วิธีการค้นหาความรู้ การจัดระบบข้อมูลและการใช้เหตุผล โดยทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนเป็นภาษาของตนเอง นำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลเข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล และหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริง หรือสิ่งที่ทราบมาก่อน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีกระบวนการประมวลความรู้เหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

7. การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน คือความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยายและขณะอ่านหนังสือ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่รู้จักเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียนเหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

8. การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ คือ การนำยุทธวิธีหรือเทคนิคต่างๆ มาใช้ในการเรียนที่ช่วยให้การเรียนรู้ดีขึ้น เช่น จดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูปหรือสเก็ตรูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตาราง เพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยกประเด็นในการอ่าน รวมกลุ่มทบทวนวิชาที่เรียน และนำสมุดจดคำบรรยายมาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่ใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน คือการทบทวนและทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยการทบทวนความทรงจำ ทบทวนโน้ตและ

ตำรา การแก้งหรือตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวนบทเรียนทั้งก่อนและหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มีการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ คือ เทคนิคต่างๆ ที่นำมาใช้ในการเตรียมตัวสอบและในการสอบที่ประสบผลสำเร็จ เช่น การสรุปคำบรรยาย จดจำกฎไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตร พร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆ ให้เข้ากับวิชาเรียน อ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าเป็นผู้ที่มียุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3.4 พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ถึงแม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุคคลจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง แต่ก็มักจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนอยู่ไม่น้อย ดังที่มีผู้ชี้ให้เห็นความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคล และการทำงานหนักเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตกหรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดในการเรียนปานกลางหรือต่ำ ซึ่งความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคน นอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50 - 60 แล้ว ยังขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพร้อยละ 30 - 40 (อรพินทร์ ชูชม ; และอัจฉรา สุขารมณ. 2531 : 11 ; อ้างอิงจาก Maddox. 1963) ดังนั้น พฤติกรรมการเรียนหรือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักใช้เวลา ต้องรู้จักวิธีเรียนและวิธีทำงานให้ได้ผลดี

พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างสำคัญ เพราะการที่นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี คือ ปฏิบัติตัวในการเรียนที่เหมาะสม เอาใจใส่ในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซักถามเมื่อไม่เข้าใจ จดบันทึกในสิ่งที่ได้เรียนรู้ รู้จักแบ่งเวลาอย่างเหมาะสม และทบทวนความรู้อยู่เสมอ สิ่งเหล่านี้ย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับรายงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติที่ว่า นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวนกว่าร้อยละ 50 มีพฤติกรรมการเรียนที่เป็น

ลักษณะที่ดีของวิธีการศึกษาเกือบเป็นประจำหรือเกือบทุกครั้งในเรื่อง มีความมานะ ตั้งใจเรียน ตั้งใจฟัง ไม่ยอมขาดเรียน รับผิดชอบส่งทันกำหนดเวลา ทำความเข้าใจก่อนลงมือทำงาน เตรียมอุปกรณ์การเรียนพร้อมเสมอ จัดงานหรือขีดเส้นได้ข้อความสำคัญ พยายามทำความเข้าใจและจำได้ดี แบ่งเวลาศึกษาแต่ละวิชาอย่างทั่วถึง จับใจความสำคัญ และทบทวนในการอ่าน วางแผนดูหนังสือเตรียมสอบ วิชาที่ไม่ชอบก็พยายามเรียนและทำงานจนเสร็จ เวลาสอบก็อ่านคำชี้แจงและคำสั่งจนเข้าใจ วางโครงเรื่องสั้นๆ ก่อนลงมือเขียนตอบ แบ่งเวลาตอนทำข้ออ่านและตรวจคำตอบก่อนส่งอาจารย์ นิสิตนักศึกษาในกลุ่มนี้มีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเกือบทุกข้อ นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และอาจารย์ ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันว่า สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนที่มีความสำคัญที่สุด คือ วิธีเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2530 : 963) กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งอาจมีส่วนช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียน นอกเหนือไปจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา พฤติกรรมการเรียนที่ดีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้

มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจะนำเสนอเพียงบางส่วนดังนี้

ไวคอฟท์ (สุวศิษฐ์ จตุพร. 2547 : 11 - 12 ; อ้างอิงจาก Wikoft. 1981) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคการเรียน เจตคติ และนิสัยในการเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นอาสาสมัครที่เรียนวิชาจิตวิทยาจำนวน 56 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองกลุ่มหนึ่งได้ฝึกการอ่าน กลุ่มทดลองกลุ่มที่สอง ได้ฝึกวิธีจดโน้ต กลุ่มทดลองกลุ่มสุดท้าย ได้ฝึกการทำข้อสอบเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกใดๆ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดได้จากคะแนนเฉลี่ยทั้งภาคการศึกษาและใช้แบบสำรวจเจตคติและเจตคติในการเรียน พบว่าคะแนนเฉลี่ยทั้งภาคการศึกษาและคะแนนนิสัยในการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เค็ง (ผ่องพรรณ เกิกพิทักษ์ ; และคมเพชร นัทรสุกุล. 2543 : 24 ; อ้างอิงจาก Keng. 1996) ได้ศึกษาพบว่า ยุทธวิธีต่างๆ ทาง การเรียนของนักเรียน ซึ่งได้แก่ การจดบันทึก การวางแผนการเรียน การทบทวนบทเรียน กลยุทธ์ในการเตรียมตัวสอบ จะช่วยเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้

ยังศึกษาพบว่าการจดบันทึก ซึ่งหมายถึง การเขียนข้อความ เพื่อเรียบเรียงความคิด เพื่อเตือนความเข้าใจ เพื่อก่อให้เกิดความสนใจในเรื่องที่เรียน และเพื่อเตือนความทรงจำ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักจำแนก แยกแยะ มีความสามารถในการอธิบาย และเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวต่างๆ ที่เรียนได้ดีขึ้น

มิดลีย์ อารุนกุมาร์ และ เออแดน (Midgley ; Arunkumar ; & Urdan. 1996 : 423) กล่าวไว้ในงานวิจัยว่าการสร้างอุปสรรคในการเรียนของนักเรียน เช่น การผัดวันประกันพรุ่ง การใช้เวลาอย่างไม่เกิดประโยชน์ การไม่พยายามอย่างเต็มที่ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการถูกตนเอง ทักษะที่ไม่ดีต่อการศึกษา การยึดติดตัวตนและผลการเรียนต่ำ ซึ่งการสร้างอุปสรรคในการเรียนนี้เป็นตัวกลางที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการมีทัศนคติที่ไม่ดีทางการศึกษากับเกรดเฉลี่ยสะสมด้วย งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าทัศนคติทางการเรียน (พฤติกรรมภายใน) สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของออกบู (Midgley ; Arunkumar ; & Urdan. 1996 : 425 ; citing Ogbu. 1978, 1981) ที่พบว่านักเรียนแอฟริกัน-อเมริกันโดยเฉพาะเพศชาย ที่มีผลการเรียนไม่ดี เนื่องจาก การตระหนักรู้ถึงความเหลื่อมล้ำในเรื่องโอกาส พวกเขารับรู้ว่าถูกจำกัดโอกาสในอนาคต ซึ่งทำให้พวกเขามีความพยายาม ความมุ่งมั่น และประสิทธิภาพในการเรียนต่ำ แม้ว่าเด็กเหล่านั้นจะให้คุณค่าแก่การศึกษามากก็ตาม

ฮารัคเควียซ์ และคนอื่น ๆ (Harackiewicz ; et al. 2000 : 323) พบว่า ความต้องการที่จะเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสนใจ (ทัศนคติที่ดี) ต่อวิชานั้น ซึ่งความสนใจดังกล่าวสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียน และยังพบอีกว่าการขาดยุทธวิธีในการเรียน (ทำให้ผู้เรียนสับสนไม่รู้ว่าจะศึกษาวิชานี้ด้วยวิธีการอย่างไร) มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาจิตวิทยา

จากงานวิจัยของเพอร์รี่และคนอื่นๆ เรื่องการเอาใจใส่ในการเรียน และการเอาใจใส่ในการลงมือปฏิบัติ ที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษา : กรณีสึกขาระยะยาว พบว่า นักเรียนมัธยมปลายที่มีความสามารถจำนวนมาก ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถที่จะตรวจสอบและปรับปรุงข้อบกพร่องทางการเรียนของตน ตลอดจนขาดการเอาใจใส่ในการเรียน (Perry ; et al. 2001 : 777) ซึ่งนักเรียนที่เอาใจใส่ในการเรียนสูงจะใช้เวลาความพยายามในการศึกษามากกว่า แสดงความวิตกกังวลตลอดจนความเบื่อหน่ายน้อยกว่า มีแรงจูงใจในการเรียน

มากกว่า ใช้กลยุทธ์เพื่อตรวจสอบตนเองบ่อยครั้ง แสดงความรู้สึกรับผิดชอบในการจัดการงานที่ได้รับมอบหมายและชีวิตโดยรวมมากกว่า และมีความเชื่อว่าจะทำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น ตลอดจนมีผลการเรียนที่ดีกว่านักเรียนที่เอาใจใส่ในการเรียนระดับปานกลาง (Perry ; et al. 2001 : 776)

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีอยู่หลายเรื่อง ซึ่งจะนำเสนอในบางเรื่อง ดังนี้

สุวิมล เคนสุนทร (2525) ศึกษาเรื่องตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับนิสัยและทัศนคติทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี

วัลลภา จันทรเพ็ญ (2527) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีลักษณะนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และลักษณะนิสัยในการเรียนเป็นตัวพยากรณ์ผลการเรียนที่ดีที่สุด

กัลยา สกุลแก้ว (2532) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน เจตคติต่อครู และผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาสังคมศึกษามีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และคมเพชร ฉัตรสุกกุล (2543) ศึกษายุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น พบผลประการหนึ่งว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับยุทธวิธีการเรียนและการศึกษา

นุชนาฏ วรยศศรี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ พบว่านิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการณ์เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่าพฤติกรรมการณ์เรียนทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พรศรี บรรณกุลโรจน์ (2547) ศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการณ์เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม พบว่า พฤติกรรมการณ์เรียนทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยดังกล่าวได้ผลที่สอดคล้องกันว่าพฤติกรรมการณ์เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน

3.5 ปัจจัยชีวิสังคมกับพฤติกรรมการณ์เรียน

3.5.1 เพศ กับ พฤติกรรมการณ์เรียน

มีงานวิจัยอยู่หลายเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับระหว่างเพศ กับ พฤติกรรมการณ์เรียน ดังเช่น งานวิจัยของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนหญิงสนใจในเรื่องการเรียน ได้แก่ การตั้งใจเรียน ขยันทำแบบฝึกหัด และการบ้านที่ครูมอบหมาย ทบทวนบทเรียน และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่เสมอ ส่วนนักเรียนชายมีพฤติกรรมการณ์เรียนไม่ดี โดยนำอุปกรณ์การเรียนมาไม่ครบ เข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา ไม่ตั้งใจฟังครูสอน ไม่จดคำอธิบายของครู ไม่ทบทวนบทเรียน ไม่ส่งการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา หลีกเลียงงานที่ได้รับมอบหมาย และไม่แก้ไขปรับปรุงงานที่บกพร่องให้ดีขึ้น จากงานวิจัยนี้สรุปได้ว่า เพศหญิงมีพฤติกรรมการณ์เรียนเหมาะสมกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัชลณี จุงพิวัฒน์ (2547) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า เพศหญิงมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนมาก ในขณะที่เพศชายมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนน้อย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุมพร นาอะวัจนะ (2547) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมการณ์เรียนของนิสิตวิชาเอกพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตชายมีพฤติกรรมการณ์เรียนในชั้นเรียนต่อวิชาปฏิบัติ และพฤติกรรมการณ์เรียนในชั้นเรียนต่อวิชาทฤษฎี อยู่ในระดับปฏิบัติบ่อย และพฤติกรรมการณ์เรียนนอกชั้นเรียน อยู่ในระดับปฏิบัติบ่อย ส่วนนิสิตหญิงมีพฤติกรรมการณ์เรียนดังกล่าวอยู่ใน

ระดับปฏิบัติประจำและระดับปฏิบัติย่อยตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมกว่านิสิตชาย

ผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่าเพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมการเรียนต่างกัน โดยเพศหญิงน่าจะมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมกว่าเพศชาย

3.5.2 สาขาวิชาเอก กับ พฤติกรรมการเรียน

จากการประมวลเอกสารเพื่อดูความสัมพันธ์ของระหว่างสาขาวิชาเอกกับพฤติกรรมการเรียน ยังไม่พบงานวิจัยด้านนี้โดยตรง พบแต่งานวิจัยที่ใกล้เคียงเท่านั้น งานวิจัยเรื่องแรกเป็นงานวิจัยของจิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2543) ศึกษาการใช้กลยุทธ์ของนักศึกษาคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ประกอบด้วยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ชีวภาพ คณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี คณะประกันภัย คณะนิเทศศาสตร์ โดยให้นักศึกษาประเมินตนเองใน 8 ด้าน คือ การวางแผนและจัดการเรื่องเวลา แรงจูงใจในการเรียน สมาธิในการศึกษา การศึกษาหาความรู้ และการเลือกประเด็นสำคัญ กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ กลยุทธ์เกี่ยวกับการสอบ การจัดการเกี่ยวกับความวิตกกังวล และการตรวจสอบและประเมินตนเอง ผลการวิจัยพบว่าทุกคณะมีคะแนนเฉลี่ยด้านแรงจูงใจสูง แต่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำด้านการจัดการความวิตกกังวล และกลยุทธ์การจัดเวลาเรียน ส่วนความแตกต่างที่พบ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสูงในด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ แต่มีคะแนนเฉลี่ยด้านการตรวจสอบและประเมินตนเองต่ำกว่าทุกคณะ ส่วนคณะศิลปศาสตร์จะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำในด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ แต่มีคะแนนเฉลี่ยสูงในด้านสมาธิในการศึกษาและกลยุทธ์เกี่ยวกับการสอบ

งานวิจัยที่ใกล้เคียงอีกเรื่องหนึ่งเป็นงานวิจัยของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 9 คณะ ได้แก่ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาต่างคณะวิชากันจะมีพฤติกรรมการเรียนต่างกันในด้านทัศนคติในการเรียน ด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านการใช้เทคนิคและ

เครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

งานวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในคณะต่างๆกัน แต่ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนิสิตในคณะเดียวกัน แต่ต่างสาขาวิชาเอก ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าน่าจะมีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกัน เพราะนิสิตในคณะมนุษยศาสตร์แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มทางภาษา (ประกอบด้วย ภาษาตะวันตก และภาษาตะวันออก) และกลุ่มที่ไม่ใช่ภาษา (ประกอบด้วยจิตวิทยา ปรัชญาและศาสนา และบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) ซึ่งธรรมชาติของแต่ละสาขาวิชามีความแตกต่างกัน นิสิตจึงน่าจะมีพฤติกรรมการเรียนที่ต่างกันด้วย

นอกจากพฤติกรรมการเรียนแล้ว ผู้วิจัยคาดว่าตัวแปรสำคัญที่น่าจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็คือการสนับสนุนทางสังคม เนื่องจากตัวแปรนี้มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงช่วงชราภาพ ดังจะพบข้อความจริงที่ว่าสิ่งมีชีวิตจำนวนมากบนโลกใบนี้ที่พร้อมจะดูแลรับผิดชอบชีวิตตนเองโดยลำพังได้ในทันทีที่ถือกำเนิดขึ้น และแน่นอนที่สุดว่ามนุษย์ไม่ใช่หนึ่งในสิ่งมีชีวิตจำพวกนั้น เด็กทารกแรกเกิดไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้หากขาดบุคคลดูแลความปลอดภัย และป้อนอาหาร เด็กเล็กต้องอาศัยบุคคลใกล้ชิดอุปถัมภ์ปัจจัยในการดำรงชีวิต และเป็นตัวแบบเพื่อเรียนรู้พัฒนาการตามวัย ในวัยรุ่น มนุษย์ต้องการตัวแบบเพื่อสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง ต้องการเป็นที่ยอมรับของครอบครัวและกลุ่มเพื่อน วัยผู้ใหญ่ มนุษย์ต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการการยอมรับที่กว้างขวางขึ้นจากบุคคลที่นอกเหนือจากบุคคลใกล้ชิด และต้องการสร้างสัมพันธ์ที่แนบสนิทกับบุคคลอื่นเพื่อสร้างครอบครัวใหญ่ และในช่วงวัยชรา มนุษย์ต้องการความเข้าใจ การยอมรับนับถือจากบุคคลรอบข้าง และบุคคลที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

จะเห็นได้ว่าไม่มีช่วงเวลาใดเลยในชีวิต ที่มนุษย์จะอยู่ได้อย่างปกติสุขหากขาดบุคคลอื่น ซึ่งนั่นทำให้สังคมเป็นคำที่ไม่อาจละเลยที่จะกล่าวถึงได้เมื่อพูดถึงเรื่องมนุษย์ ดังนั้นเมื่อมีการศึกษาเกี่ยวกับมนุษย์ จะมีการพูดถึงสังคมควบคู่กันไปด้วยเสมอ ตั้งแต่คำบรรยายลักษณะของมนุษย์ว่าเป็นสัตว์สังคมของปลาโต ไปจนถึงความต้องการของมนุษย์ในเรื่องการยอมรับจากสังคมตามทัศนะของมาสโลว์ และอิริคสัน หากไม่มีผู้ใดกังขาต่อความสัมพันธ์ของสังคมกับมนุษย์ ก็คงไม่มีผู้ตั้งข้อสงสัยถึงอิทธิพลของการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อชีวิตมนุษย์เช่นกัน เมื่อมนุษย์มีความสัมพันธ์กับสังคมแล้ว การสนับสนุนทางสังคมจะต้องมี

บทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์อย่างแน่นอน ซึ่งรวมไปถึงการประสบผลสำเร็จทางการเรียนด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัจจัยการสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่งปัจจัยหนึ่ง ที่น่าจะส่งผลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในตอนต่อไป ผู้วิจัยจะได้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม ความเกี่ยวข้องระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรวมไปถึงความเกี่ยวข้องระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการเรียนด้วย

4. การสนับสนุนทางสังคม

4.1 ความหมายการสนับสนุนทางสังคม

มีผู้ให้นิยามการสนับสนุนทางสังคม (Social support) ไว้มากมาย แตกต่างไปตามเรื่องที่ผู้วิจัยทำนั้นๆ สนใจจะศึกษา จึงไม่มีนิยามของการสนับสนุนทางสังคมที่เป็นมาตรฐานถูกต้อง ตายตัวเพียงอันใดอันหนึ่ง แต่ขึ้นอยู่กับว่าผู้วิจัยนั้นต้องการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมในแนวทางใด (Sarason ; et al. 1992 : 11) แต่โดยทั่วไปแล้ว การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การมีเพื่อนหรือบุคคลอื่นๆ ที่สามารถขอความช่วยเหลือได้เมื่อถึงช่วงเวลาวิกฤต การได้รับการสนับสนุนทางสังคมทำให้นักคลุ้มพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับปัญหาได้ดีขึ้น และมีภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง (Hauenstein. 2005 : 1) หรือ หมายถึง การรับรู้ หรือ การผ่านประสบการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าตัวบุคคลเป็นที่รัก เป็นที่ห่วงใย น่าภาคภูมิใจ มีคุณค่า และเป็นส่วนหนึ่งของระบบสังคมซึ่งให้ความช่วยเหลือและมีกฎข้อบังคับร่วมกัน (Taylor ; et al. 2004 : 355)

หากพิจารณานิยามทั้ง 2 ดังกล่าว จะพบว่านิยามแรกแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนที่เป็นรูปธรรม เป็นการกระทำเพื่อช่วยเหลือให้บุคคลพ้นวิกฤต แต่นิยามหลังแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนซึ่งบุคคลรับรู้ได้ทางใจ โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือที่เป็นการกระทำ และเป็นที่น่าประหลาดใจเมื่อมีผลงานวิจัยหลายต่อหลายชิ้นได้ผลสรุปว่าการสนับสนุนทางสังคมตามแนวทางในนิยามที่ 2 นี้ก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าการสนับสนุนทางสังคมตามแนวทางในนิยามแรก อย่างเช่นงานของ เวทิงตัน และ เคสเลอร์ (Taylor ; et al. 2004 : 355 ; citing Wethington ; & Kessler. 1986) ที่กล่าวว่า การรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวพยากรณ์ในเรื่องการปรับตัวต่อสถานการณ์ความเครียดในชีวิตได้

ดีกว่าการได้รับการสนับสนุนที่เป็นรูปธรรม นอกจากนี่ยานวิจัยของ โคเฮนและซิมม์ (1985) เลก และเฮลเลอร์ (1988) และดันเคิล-สเคตเตอร์ และ เบเนตต์ (1990) ยังปรากฏผลว่าการรับรู้ถึงการสนับสนุนที่สังคมให้ (การรับรู้ว่าเป็นที่รัก เป็นที่ห่วงใย นำภาคภูมิใจ มีคุณค่า) มีความสัมพันธ์กับสุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ผาสุก มากกว่าการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เป็นรูปธรรม (Collins ; & Feeney. 2004 : 363 ; citing Cohen ; & Syme. 1985 ; Lakey ; & Heller. 1988 ; Dunkel-Schetter ; & Bennett. 1990)

การให้นิยามตามแนวทางหลัง มีอยู่หลายท่าน เช่น นิยามของคอบบ์ (อุไร พันธุ์เมฆา. 2541 : 16 ; อ้างอิงจาก Cobb. 1976) ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคมว่าเป็น การที่บุคคลได้รับรู้จากสังคมรอบตัวว่าตนเองมีคนอื่นให้ความรักความเอาใจใส่ ได้รับการสนับสนุนให้เห็นคุณค่าของตนเอง รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีผู้อื่นยอมรับตน ได้เข้าร่วมกิจกรรมในสังคม เช่นเดียวกับลินน์ และคนอื่นๆ (อุไร พันธุ์เมฆา. 2541 : 16 ; อ้างอิงจาก Linn ; et al. 1979) อธิบายว่าการสนับสนุนทางสังคม คือ การที่บุคคลได้มีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น อาจเป็นลักษณะเอกบุคคล กลุ่มคน หรือเป็นชุมชน การติดต่อสัมพันธ์นั้นทำให้บุคคลรู้สึกอบอุ่น รู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ และรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

แต่สำหรับบางท่านจะให้นิยามผสมกันระหว่างแนวทางแรกและแนวทางหลัง ดังนิยามของ ฟาร์เบอร์ (อุไร พันธุ์เมฆา. 2541 : 16 ; อ้างอิงจาก Farber. 1983) ได้สรุปว่าการสนับสนุนทางสังคมคือ ความสัมพันธ์ยึดเหนี่ยวระหว่างบุคคล ทำให้เกิดความช่วยเหลือต่อกัน ความสัมพันธ์นั้นอาจเกิดจากการสนับสนุนทางด้านอารมณ์และสังคม (Socioemotional support) คือการให้ความสนใจ ให้กำลังใจ ให้การยอมรับ ให้ความสนิทสนม ยินดีพบปะสังสรรค์ พุดคุย เป็นประการที่หนึ่ง ประการที่สองคือ การสนับสนุนทางการเงินและสิ่งของเครื่องใช้ (Financial and instrument aid) และประการที่สามคือ การสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (Information aid) ด้วยการให้ความรู้ คำแนะนำในการแก้ปัญหาหรือการปฏิบัติตัว

อย่างไรก็ตาม นิยามการสนับสนุนทางสังคมทั้ง 2 แนวทางนี้ก็แสดงให้เห็นว่าการสนับสนุนทางสังคม เป็นการติดต่อสื่อสารที่มีลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับการแสวงหา และการได้รับความช่วยเหลือ เพื่อจะเผชิญหน้ากับสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียด นอกจากนั้น การสนับสนุนทางสังคมยังแสดงให้เห็นถึงการมีความผูกพันต่อสังคม ซึ่งความผูกพัน

ดังกล่าวเป็นเครื่องหมายแห่งการมีสุขภาพจิตและสุขภาพกายที่ปกติ และถือได้ว่าเป็นคุณลักษณะที่เป็นประโยชน์ (Taylor ; et al. 2004 : 355)

4.2 รูปแบบของการสนับสนุนทางสังคม

มีผู้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็นหลายรูปแบบต่างๆ กันไป ดังจะนำเสนอเป็นเพียงตัวอย่างดังนี้

แคปแลน (ฉัตรวลัย ใจอารีย์. 2533 : 26 ; อ้างอิงจาก Caplan. 1979) แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. การสนับสนุนที่เป็นรูปธรรม (Tangible support) เป็นพฤติกรรมที่ให้กับบุคคลโดยตรงในรูปการให้วัตถุ การให้ความช่วยเหลือด้านร่างกาย หรือการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน

2. การสนับสนุนที่เป็นนามธรรม (Intangible support) เป็นการให้ความช่วยเหลือด้านจิตใจ ซึ่งได้แก่ การให้ความรู้ การให้ข้อมูลข่าวสาร การให้ความรักหรือความอบอุ่นทางอารมณ์ และการสร้างความรู้สึกทางบวก เช่น การยกย่อง และการให้กำลังใจ

เบอร์นาร์ด และ ครูปัด (Bernard ; & Krupat. 1994 : 260) แบ่งการสนับสนุนทางสังคมไว้เป็น 5 รูปแบบ คือ

1. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) คือ การแสดงออกทั้งทางด้านวจนภาษา (Verbal expression) และอวจนภาษา (Nonverbal expression) ที่เป็นการสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ ให้การปลอบโยน และให้การดูแลเอาใจใส่

2. การสนับสนุนด้านคุณค่า (Esteem support) เป็นการแสดงออกทั้งทางด้านวจนภาษาและอวจนภาษา ที่ช่วยสร้างความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง รวมทั้งความรู้สึกถึงการมีคุณประโยชน์ และมีความสามารถ

3. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational support) คือการได้รับคำแนะนำ การแนะแนว และแม้แต่การชี้แนะจากคนอื่นๆ

4. การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของและบริการ (Tangible support) คือการได้รับความช่วยเหลือโดยตรงด้านปัจจัยในรูปของการบริการและทรัพยากร

5. การสนับสนุนด้านเครือข่าย (Network support) คือการเป็นสมาชิกในกลุ่มที่มีการแลกเปลี่ยนความสนใจและกิจกรรมร่วมกัน

เทย์เลอร์ และคนอื่น ๆ (Tayler ; et al. 2004 : 355) แบ่งรูปแบบการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. การสนับสนุนทางด้านข้อมูล คือ การได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นให้เข้าใจสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และนอกจากนั้นยังหมายถึงความช่วยเหลือในการค้นหาวิธีการที่จำเป็นเพื่อใช้รับมือกับสถานการณ์นั้นๆ ด้วย

2. การสนับสนุนทางด้านเครื่องมือ คือ การได้รับความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรม เช่น บริการ ความช่วยเหลือทางการเงิน และการได้รับสิ่งของ หรือ ความช่วยเหลือเฉพาะอื่นๆ

3. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ คือ การได้รับความอบอุ่นและการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลอื่น ตลอดจนได้รับหลักประกันจากบุคคลนั้นๆ ว่าตนเป็นบุคคลที่มีคุณค่า และมีความสำคัญ

การสนับสนุนทางสังคมแต่ละด้านมีประโยชน์แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ บางด้านจะเหมาะสมมากกว่ากับความต้องการบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่น การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารหรือการสนับสนุนทางด้านอารมณ์จะเหมาะสมกว่าด้านอื่นๆ ในกรณีที่มีความเจ็บป่วยอย่างรุนแรง (Bernard ; & Krupat. 1994 : 261 – 262)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยแบ่งประเภทการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 5 ด้านตามแบบของเบอร์นาร์ดและครูปัด เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าเป็นการแบ่งที่ครอบคลุมทั้งทางด้านของกำลังใจและการช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเหมาะกับกลุ่มตัวอย่างในระดับมหาวิทยาลัย และเนื่องจากผู้วิจัยตระหนักว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาต้องการการสนับสนุนทางสังคมทั้งจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนิยามการสนับสนุนทางสังคมว่าหมายถึง การปฏิบัติจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย ในด้านต่างๆ 5 ด้าน คือการสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านคุณค่า การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนด้านวัสดุสิ่งของและบริการ และ การสนับสนุนด้านเครือข่ายสังคม การปฏิบัติทั้ง 5 ประการดังกล่าวนี้ ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ อบอุ่นมั่นคง ซึ่งเป็นกำลังใจให้สามารถศึกษาเล่าเรียนและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข ทั้งนี้ รายละเอียดของการสนับสนุนทางสังคมแต่ละด้านเป็นเช่นเดียวกับที่เบอร์นาร์ดและครูปัดกล่าวไว้ในตอนต้น

4.3 การวัดการสนับสนุนทางสังคม

จากการสำรวจงานวิจัยหลายเรื่อง พบว่าการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมมักเป็นการวัดการรับรู้ของบุคคล ในเรื่องการได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลืออย่างแน่นนอนหากบุคคลต้องการ (Measures of perceived support)

การวัดการสนับสนุนทางสังคมจากการรับรู้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะหากสามารถทำให้บุคคลรับรู้ได้ว่าพวกเขาได้รับความรัก การดูแลเอาใจใส่และถูกมองในแง่ดีแล้ว จะก่อให้เกิดผลในทางบวกมากกว่าการกระทำพฤติกรรมใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเวทิงตัน และ เคสเลอร์ (Taylor ; et al. 2004 : 355 ; citing Wethington ; & Kessler. 1986) ที่กล่าวว่า การรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวพยากรณ์ในเรื่องการปรับตัวต่อสถานการณ์ความเครียดในชีวิตได้ดีกว่าการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เป็นอยู่จริง และสอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่า การรับรู้ถึงการสนับสนุนที่สังคมให้ (การรับรู้ว่าคุณเป็นที่ยรัก เป็นที่ห่วงใย น่าภาคภูมิใจ มีคุณค่า) มีความสัมพันธ์กับสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีมากกว่าการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เป็นอยู่จริง (Collins ; & Feeney. 2004 : 263) ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการสนับสนุนทางสังคมจากการรับรู้ของบุคคลว่าเขาได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย มากน้อยเพียงใดในด้านต่างๆ 5 ด้าน ตามแนวคิดของเบอร์นาร์ดและครูปัต (Bernard ; & Krupat. 1994: 260) คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านคุณค่า การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนด้านวัสดุสิ่งของและบริการ และการสนับสนุนด้านเครือข่ายสังคม โดยสร้างข้อคำถามที่วัดการสนับสนุนทางสังคมแต่ละด้าน แล้วให้ผู้ตอบประเมินจากการรับรู้ของตนตามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด

4.4 ความสำคัญของการสนับสนุนทางสังคม

เป็นที่รู้กันมานานแล้วว่าการสนับสนุนทางสังคมช่วยเพิ่มความผาสุกในชีวิต ยับยั้งความเครียด และลดความรุนแรงของอาการเจ็บป่วย ตลอดจนทำให้อาการผิดปกติทางร่างกายกลับฟื้นเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว (Taylor ; et al. 2004 : 355) ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของเพนเดอร์ (รวิพรรณ เลขะวิวัฒน์. 2544 : 47 ; อ้างอิงจาก Pender. 1996) ที่กล่าวสรุปไว้ว่า การสนับสนุนทางสังคมก่อให้เกิดประโยชน์ 3 ประการ คือ

1. ช่วยส่งเสริมภาวะสุขภาพ การสนับสนุนทางสังคมจะช่วยให้มีสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนา ซึ่งจะเพิ่มความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

2. ช่วยดำรงไว้ซึ่งสุขภาพ เนื่องจากการสนับสนุนทางสังคมจะช่วยลดภาวะเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต และช่วยจัดเตรียมการตอบสนองในเหตุการณ์ต่างๆ ที่คาดการณ์ได้ล่วงหน้า

3. ช่วยป้องกันการเจ็บป่วย โดยการสนับสนุนทางสังคมจะช่วยให้มีวิจารณญาณในการเลือกกลยุทธ์ในการปรับตัว เมื่อมีความเครียดเกิดขึ้น ช่วยให้คนปรับพฤติกรรมเพื่อผ่อนคลายระดับของความเครียด หรืออันตรายที่ประสบอยู่ได้

นอกเหนือจากประโยชน์ดังกล่าว ผู้วิจัยยังคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมน่าจะส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนด้วย ดังที่วอมเบิล (Womble, 2001 : 2) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลมากต่อความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน เพราะการสนับสนุนทางสังคมทำให้นักเรียนมีความสุขดี ซึ่งสุขภาพกายย่อมส่งผลถึงสมรรถภาพทางสมอง และความพร้อมในการเรียน (Follitt, 1984 : 7) เช่นเดียวกับที่ ทรอกเกิล บาร์นส์ และเอ็กเกต (Banitt, 2005 : 4 ; citing Trocket ; Barnes ; & Egget, 2000) กล่าวว่า สุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียน การสนับสนุนทางสังคมยังทำให้นักเรียนมีความสุขจิตดี ซึ่งสุขภาพจิตที่ดีก็ส่งผลถึงการปรับตัวที่ดี อันจะนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนด้วย ดังที่กันยา สุวรรณแสง (2538 : 204) กล่าวว่า iver ผู้ที่มีสุขภาพจิตดีย่อมมีจิตใจปลอดโปร่ง สามารถศึกษาได้สำเร็จ ผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมยังรู้สึกมีคุณค่าในตนเองหรือมีความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งมีงานวิจัยที่สนับสนุนให้เห็นว่าความภาคภูมิใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น งานวิจัยของ ประภัศร วงษ์ศรี (กาญจนา ชิตประเสริฐ, 2547 : 67 ; อ้างอิงจาก ประภัศร วงษ์ศรี, 2542) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาล พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองด้านการปรับตัวทางครอบครัว สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนั้นการสนับสนุนทางสังคมยังช่วยยับยั้งความเครียด ซึ่งความเครียดนี้เป็นตัวบั่นทอนทั้งประสิทธิภาพทางสมอง และประสิทธิภาพในการปรับตัวเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ทางการเรียน ดังที่ปรากฏในผลงานวิจัยว่าเมื่อเกิดความเครียดมาก ร่างกายจะหลั่งสารคอร์ติซอล (Cortisol) ในปริมาณที่มาก ซึ่งสารตัวนี้จะส่งผลทำลายประสิทธิภาพในเรื่องความจำของ

สมอง (Comeau, 2002 : 1) และเมื่อประสิทธิภาพของสมองต่ำลงย่อมส่งผลต่อการเรียนอย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมน่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าวในงานวิจัยดังนี้

4.5 ระดับของการสนับสนุนทางสังคม

หากจะศึกษาหรือพิจารณาความสัมพันธ์ของการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คงจะได้มุมมองของความสัมพันธ์ดังกล่าวเพียงกว้างๆ เท่านั้น ไม่สามารถนำไปประูชีชัด หรือพยากรณ์อะไรได้มากนัก และอันที่จริงแล้วสังคมก็แบ่งเป็นหลายระดับ ซึ่งสังคมแต่ละระดับก็มีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลแตกต่างกันไปตามความใกล้ชิดของบุคคลกับสังคมนั้นๆ เช่นเดียวกับในเรื่องการสนับสนุนทางสังคมที่โกทท์ลิป (ภัทรพงศ์ ประกอบผล, 2534 : 43 ; อ้างอิงจาก Gottlip.n.d.) ได้แบ่งระดับของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับลึกหรือระดับแคบ (Micro level) เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ของบุคคลที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากที่สุด ได้แก่ สามี ภรรยา และสมาชิกในครอบครัว หรือคนรัก ซึ่งจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนทางจิตใจ แสดงความรัก และความห่วงใย

2. ระดับกลุ่มเครือข่าย (Mezzo level) เป็นการมองที่โครงสร้างและหน้าที่ของเครือข่ายสังคม ด้วยการวัดเฉพาะกลุ่มบุคคลที่มีสัมพันธ์ภาพกันอย่างสม่ำเสมอ เช่น กลุ่มเพื่อน การสนับสนุนในระดับนี้ ได้แก่ การให้คำแนะนำ การให้ความช่วยเหลือด้านวัตถุ ความเป็นมิตร การสนับสนุนทางอารมณ์ และการยกย่อง

3. ระดับกว้าง (Macro level) เป็นการพิจารณาถึงการร่วม หรือการมีส่วนร่วมในสังคม อาจวัดได้จากความสัมพันธ์กับสถาบันในสังคม การเข้าร่วมกับกลุ่มต่างๆ ด้วยความสมัครใจ และการดำเนินชีวิตอย่างไม่เป็นทางการในสังคม

ซึ่งในการศึกษาของผู้วิจัย การสนับสนุนทางสังคม 3 ระดับดังกล่าวข้างต้น ก็หมายถึง การสนับสนุนของครอบครัว การสนับสนุนของเพื่อน และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย ตามลำดับ และการที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาการสนับสนุนของครอบครัว การสนับสนุนของเพื่อน และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย ก็เนื่องจากว่าสถาบันทั้ง 3 เหล่านี้ เป็นตัวแทนของระดับสังคม ที่เรียงลำดับตามความใกล้ชิดกับตัวบุคคลจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และยังกล่าวได้อีกว่าสถาบันทั้ง 3 เป็นแหล่งให้การสนับสนุนที่สำคัญ

ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียนด้วย (Berns. 2004 : 468) ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของการสนับสนุนของครอบครัว การสนับสนุนของเพื่อน และการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.6 การสนับสนุนทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.6.1 การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานที่ใกล้ชิดกับตัวบุคคลมากที่สุด มีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลในด้านต่างๆ ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ถ้าบิดามารดาอุทิศเวลาให้แก่เด็ก ให้ความอบอุ่น และเอาใจใส่ ตลอดทั้งเอื้ออาทรเด็ก เด็กก็จะมีใจอบอุ่น พร้อมทั้งจะประพฤติปฏิบัติในทางที่ดี และจะเป็นสมาชิกที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร นัตรสุกกุล. 2543 : 22)

การสนับสนุนของครอบครัวนอกจากจะทำให้เด็กประพฤติดีแล้วยังส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนด้วย ดังที่ ครอนบาค (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร นัตรสุกกุล. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Cronbach. 1970) กล่าวว่า คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย บรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ สำหรับบรรยากาศทางอารมณ์นั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อบุตรธิดา และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดี และจะช่วยให้เด็กเรียนได้เต็มที่ ตลอดทั้งประสบความสำเร็จในการเรียน

กล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นแหล่งสนับสนุนที่สำคัญสำหรับการประสบความสำเร็จทางการเรียนหรือการศึกษา ด้วยการสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) ด้านคุณค่า (Esteem support) และด้านวัตถุสิ่งของ (Tangible support) ซึ่งการสนับสนุนแต่ละด้านดังกล่าวนี้ มีความสำคัญมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสนับสนุนด้านอารมณ์ของครอบครัว มีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จทางการเรียนมาก เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดกับตัวบุคคลมากที่สุด ทำให้ทัศนคติตลอดจนพฤติกรรมที่ครอบครัวมีต่อบุคคล สามารถนำไปสู่ทัศนคติและความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อตนเอง และสถานการณ์ได้ (Berns. 2004 : 445) ซึ่งทัศนคติที่บุคคลมี

ต่อตนเองและสถานการณ์จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มพฤติกรรมของบุคคล ครอบครัวที่มีการสนับสนุนทางอารมณ์ทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณค่าที่ได้รับความรัก การดูแลเอาใจใส่ มีที่พึ่งที่คอยรับฟังปัญหาและให้ความช่วยเหลือ ย่อมมีทัศนคติในทางบวกต่อตนเอง และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีผลให้บุคคลจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่ส่งผลในทางลบต่อสุขภาพจิตของตนเอง ซึ่งความสามารถดังกล่าวจำเป็นอย่างยิ่งต่อการประสบความสำเร็จทางการเรียน

ในส่วนของการสนับสนุนด้านคุณค่าของครอบครัวต่อความสำเร็จทางการเรียนนั้นพบว่ามีส่วนสำคัญในการปลูกฝังความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองให้กับบุคคล ดังที่ เบิร์นส์ (Berns. 2004 : 454 - 476) ได้อ้างถึงงานวิจัยของหลายๆ ท่าน และได้ข้อสรุปที่สำคัญว่า ครอบครัวที่พ่อแม่แสดงออกถึงการยอมรับ จะทำให้บุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ นอกจากนั้นความคาดหวังของพ่อแม่ต่อตัวบุคคล ก็ยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนอีกด้วย ซึ่งผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงก็มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

สำหรับการสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของจากครอบครัว โดยเฉพาะในด้านการศึกษา หมายรวมถึงการให้การสนับสนุนทางการเงิน เพื่อให้บุคคลมีโอกาที่จะได้เรียนในระดับที่สูงขึ้น และมีความพร้อมทั้งด้านสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง ตลอดจนความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การศึกษา (Pollitt. 1984 : 7 ; Berns. 2004 : 44) ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนว่าหากปราศจากการสนับสนุนจากครอบครัวในสิ่งเหล่านี้ ก็มีโอกาสอย่างมากที่บุคคลจะประสบความสำเร็จทางการเรียน ดังที่ วอมเบิล (Womble. 2001 : 3) กล่าวว่า อุปสรรคประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนตกต่ำ ก็เนื่องมาจากมีความจำเป็นต้องทำงานเพื่อหารายได้ไปด้วยในระหว่างเรียน ซึ่งทำให้มีเวลาทบทวนบทเรียน และเวลาพักผ่อนน้อย ส่งผลให้สภาพร่างกายไม่พร้อมที่จะเรียนรู้ และไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนเท่าที่ควรจะเป็น นอกจากนั้นครอบครัวยังให้การสนับสนุนในเรื่องสุขภาพและโภชนาการตั้งแต่วัยเด็ก จึงทำให้บุคคลเติบโตขึ้นมามีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง พร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดี มีความก้าวหน้าทางการเรียน เพราะจากผลการศึกษาของโพลิตท์ (Pollitt. 1984 : 3) พบว่า เด็กที่ขาดอาหารจะทำให้มีความก้าวหน้าทางการเรียนต่ำ อีกประเด็นหนึ่ง คือ เรื่องการจัดหาอุปกรณ์หรือการให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งก็เท่ากับเป็นการเพิ่มประสบการณ์และ

ความสามารถในการเรียนให้เด็ก ซึ่งหากปราศจากครอบครัวที่ให้การสนับสนุนทางการเงิน เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสพิเศษดังกล่าว เด็กก็อาจจะขาดโอกาสที่จะได้พัฒนาความสามารถทางการเรียนของตนให้เพิ่มสูงขึ้น (Berns. 2004 : 44)

มีงานวิจัยในประเทศไทยอยู่หลายเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าการสนับสนุนจากครอบครัวส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจะยกตัวอย่างเพียงบางเรื่อง ดังนี้

เพ็ญศรี คมสาคร (2524) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ชนติ สวัสดิคุณ (2527) ศึกษาพบว่าการสนับสนุนการเรียนรู้อังกฤษของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527) ที่ได้ศึกษาพบว่า การสร้างเสริมการเรียนรู้อังกฤษในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลงานทั้ง 2 เล่มนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533) ซึ่งศึกษาพบว่าการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมศักดิ์ ศรีประสิทธิ์ (2532) ศึกษาผลกระทบของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ชั้นผสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าในทุกระดับของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมีผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ชั้นผสมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว พอสรุปได้ว่าการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.6.2 การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพื่อนมีอิทธิพลต่อบุคคลในระยะวัยรุ่นมากทั้งทางด้านความรู้สึนึกคิด และพฤติกรรมต่างๆ วัยรุ่นจึงเป็นช่วงที่มีการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนสูง นอกจากนี้แล้วเพื่อนยัง

เป็นแหล่งของการสนับสนุนทางด้านอารมณ์ เป็นผู้ให้คำแนะนำด้านการปรับตัวและด้านการเรียนกับวัยรุ่นด้วย ดังที่ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1973 : 75) กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนสนิท (Cliques) ที่มีต่อวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. ก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นและการเห็นความสำคัญของตนเอง
2. ช่วยให้วัยรุ่นได้ระบายความอัดอั้นตันใจและแสดงความรู้สึกได้อย่างอิสระ
3. ให้โอกาสวัยรุ่นในการเรียนการพัฒนาทักษะทางสังคม ซึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นมีการปรับตัวทางสังคมที่ดี
4. ช่วยกำหนดรูปแบบและมาตรฐานของพฤติกรรม ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้วัยรุ่นประพฤติปฏิบัติในแนวทางที่สังคมยอมรับ
5. ช่วยกระตุ้นให้วัยรุ่นเป็นตัวของตัวเองจากพ่อแม่และครู
6. ช่วยให้วัยรุ่นปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงด้านการเรียน

จะเห็นได้ว่าการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนจะมีส่วนช่วยทั้งในด้านจิตใจและการเป็นที่ปรึกษาหรือให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียน ดังที่ โควี และ วอลเลซ (Cowie ; & Wallace, 2000 : 9) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนมีหลายรูปแบบแต่อาจแบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ ได้แก่ การให้การสนับสนุนด้านอารมณ์ หมายรวมถึงการเป็นเพื่อน ช่วยในการตัดสินใจ ประนีประนอม หรือแก้ปัญหา และให้คำปรึกษา อีกรูปแบบหนึ่งคือการสนับสนุนทางการศึกษาและการให้ข้อมูล ซึ่งรวมไปถึงการจัดกลุ่มตัวการเป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้ให้ความรู้กับเพื่อนด้วย

การสนับสนุนทางสังคมของเพื่อนจึงมีทั้งการสนับสนุนทางอารมณ์หรือจิตใจ และการสนับสนุนทางการศึกษาและการให้ข้อมูล ซึ่งล้วนแต่ช่วยให้ประสบความสำเร็จทางการเรียนทั้งสิ้น ในส่วนของการสนับสนุนด้านอารมณ์หรือจิตใจ จะช่วยให้บุคคลเกิดความสุขสบายใจ ปรับตัวได้ และมีกำลังใจในการฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ รวมทั้งด้านการเรียน สำหรับการสนับสนุนทางการศึกษาและการให้ข้อมูล ซึ่งรวมถึงการจัดกลุ่มตัวหรือเพื่อนสอนเพื่อน จะช่วยให้บุคคลประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างมาก ดังที่ ยูพา บุญทวี (ปริษา วันโนนาม, 2548 : 2 ; อ้างอิงจาก ยูพา บุญทวี, 2536) กล่าวว่า การเรียนโดยเพื่อนสอนเพื่อน เป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นหมู่คณะ สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้เป็นกันเอง ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน พร้อมทั้งสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดี

ต่อวิชาที่เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งคำกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของผกาทิพย์ โสอุดร (2546) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนเรียน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสายสุดา ปะวะจัง (2546) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย และความคิดสืบสวน-สอบสวน ระหว่างการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบพึ่งพาตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบพึ่งพาตนเอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา วันโนนาม (2548) ซึ่งศึกษาผลของการใช้ชุดการเรียนรู้ โดยเพื่อนสอนเพื่อน หน่วยการเรียนรู้ “เส้นขนาน” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หลังการใช้ชุดการเรียนรู้ โดยเพื่อนสอนเพื่อน หน่วยการเรียนรู้ “เส้นขนาน” มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน หลังการใช้ชุดการเรียนรู้ โดยเพื่อนสอนเพื่อน หน่วยการเรียนรู้ “เส้นขนาน” สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา จะพบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.6.3 การสนับสนุนทางสังคมจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่นักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อศึกษาหาความรู้ และเป็นแหล่งที่รวบรวมความรู้ นานาประการที่จำเป็นต้องใช้ในสังคม เนื่องจากโรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งในสังคมที่ถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อดำรงรักษาความรู้ ทักษะ ประเพณี และความเชื่อของสังคมเอาไว้ (Berns. 2004 : 47) จากการที่โรงเรียนเป็นเสมือนสมองของสังคม โรงเรียนจึงมีบทบาทในเรื่องการสนับสนุนทางข้อมูลข่าวสาร (Informational support) ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน นอกจากนั้นโรงเรียนยังเป็นแหล่งฝึกฝนความสามารถ และสร้างทัศนคติ ในอันที่จะตอบสนองต่อความต้องการของตัวบุคคลและระบบสังคมด้วย (Pollitt. 1984 : 8)

คุณภาพของโรงเรียน ความชำนาญ และรูปแบบในการสอนของครู ความพร้อมของตำราประกอบการเรียน และอุปกรณ์การศึกษาอื่นๆ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพของกระบวนการให้ข้อมูลทางการศึกษา อันจะส่งผลถึงความสามารถในการเรียนของนักเรียน (Pollitt. 1984 : 8) ซึ่งการพัฒนาความสามารถในการเรียนของนักเรียนก็คือ นิยามของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทัศนะของ อีเบล (Ebel. 1980: 12) นอกจากโรงเรียนจะมอบข้อมูลทางวิชาการในวิชาเฉพาะที่ส่งผลต่อความสามารถทางการเรียนตามสาขานั้นๆ โดยตรงแล้ว โรงเรียนยังมอบข้อมูลในรูปแบบของการแนะนำทางวิชาการด้วย ซึ่งการแนะนำทางวิชาการคือ กระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตและอาชีพชัดเจน และมีการพัฒนาแผนทางการศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านั้น การแนะนำดังกล่าวยังเป็นการให้แนวทาง การสนับสนุน และกำลังใจแก่นักเรียนอีกด้วย

นอกจากการแนะนำทางวิชาการแล้ว สถานศึกษายังช่วยในด้านการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการศึกษา ตลอดจนสร้างความเชื่ออำนาจภายในตนให้เกิดขึ้นกับบุคคล ซึ่งทัศนคติและความเชื่อดังกล่าวทำให้นักบุคคลตระหนักถึงคุณค่าภายในตน อันจะส่งผลให้นักบุคคลมีความมั่นใจในสิ่งต่างๆ ที่ทำและมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำ ซึ่งรวมไปถึงเรื่องความสำเร็จทางการเรียนด้วย ดังที่ ฟายด์เลย์ และ คูเปอร์ (Berns. 2004 : 459 ; citing Findley ; & Cooper. 1983) พบว่า นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตน ได้คะแนนแบบทดสอบความสำเร็จสูงกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน

กล่าวได้ว่าการสนับสนุนทางสังคมของโรงเรียน ทั้งในด้านข้อมูล ข่าวสาร รวมถึงด้านคุณค่า มีอิทธิพลที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมของมหาวิทยาลัยน่าจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

4.7 ปัจจัยชีวิตสังคมกับการสนับสนุนทางสังคม

ดังที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่าปัจจัยชีวิตสังคมในงานวิจัยนี้ คือ เพศ กับสาขาวิชาเอก จากการสำรวจงานวิจัยจำนวนมากยังไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาความเกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างเพศกับการสนับสนุนทางสังคม อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะมีการเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรดังกล่าว เนื่องจากงานวิจัยของ รวีพรรณ เลขะวิวัฒน์ (2544) ศึกษาการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มผู้ใหญ่ที่ว่างงานและที่มีงานทำ ถึงแม้งานวิจัยนี้จะไม่ได้

เปรียบเทียบการสนับสนุนทางสังคมระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย แต่จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ย พบว่าคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมของเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ทั้งในกลุ่มคนที่ว่างงานและที่มีงานทำ จึงน่าจะเห็นแนวโน้มว่าเพศหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าเพศชาย ในส่วนของความเกี่ยวข้องระหว่างสาขาวิชาเอกกับการสนับสนุนทางสังคม ก็เช่นเดียวกัน คือ ยังไม่พบงานวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างตัวแปรคู่นี้ แต่ผู้วิจัยต้องการทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนในสาขาวิชาเอกต่างกันจะรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคมจากแหล่งต่าง ๆ คือ ครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย แตกต่างกันหรือไม่ เพื่อเป็นข้อค้นพบใหม่ และนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป จึงได้นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

5. พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในหัวข้อข้างต้นได้นำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในหัวข้อนี้จะได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมพร้อม ๆ กันในการร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เพราะคุณลักษณะใด ๆ ย่อมเป็นผลมาจากปัจจัยหลาย ๆ อย่างร่วมกัน ดังที่เคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงกล่าวไว้ว่า “พฤติกรรม (B) เป็นฟังก์ชัน (f) ของบุคคล (P) และสิ่งแวดล้อม (E)” (Rice, 1999 : 35) เขียนเป็นสมการได้ว่า $B = f(P, E)$ ซึ่งมีความหมายว่า พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมของเขา โดยที่บุคคลหมายรวมทุกสิ่งทุกอย่างของบุคคล และสิ่งแวดล้อมหมายรวมทั้งสิ่งแวดล้อมทางวัตถุ ทางบุคคล และสิ่งแวดล้อมทางจิตใจ หรือสถานการณ์ทางจิตวิทยา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นผลของพฤติกรรมทางการเรียนรู้ จึงน่าจะเกิดจากปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลร่วมกันเช่นเดียวกัน สำหรับปัจจัยภายในตัวบุคคลที่ผู้วิจัยเห็นว่าสำคัญคือพฤติกรรมการเรียน ส่วนปัจจัยสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่ผู้วิจัยเห็นว่าสำคัญคือการสนับสนุนทางสังคม ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ซึ่งหมายความว่าผู้วิจัยเชื่อว่าพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้นั่นเอง

มีบางงานวิจัยที่สนับสนุนความเชื่อดังกล่าว เช่น งานวิจัยของสุชาติ ถีระกุล (2524) ซึ่งศึกษาองค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 422 คน พบว่า ทักษะคิดที่มีต่อ

เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งทัศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาจัดเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านหนึ่งในหลายงานวิจัย รวมทั้งงานวิจัยครั้งนี้ ในขณะที่การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองก็คือการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวนั่นเอง งานวิจัยนี้อาจพอสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

งานวิจัยเรื่องต่อมาเป็นงานวิจัยของ ชนติ สวัสดิฤกษ์ (2527) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิัยการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แรงจูงใจ นิัยการเรียนรู้ วิธีการทำงาน (จัดเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้) และภูมิหลังทางสังคมด้านการสนับสนุนจากบิดามารดา ผู้ปกครอง (จัดเป็นการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว) เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงอาจสรุปผลได้ว่าพฤติกรรมกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของอังฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530) ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,415 คน ได้ผลสำคัญประการหนึ่งว่าตัวพยากรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูงในกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เรียงตามลำดับความสำคัญ โดยทั้ง 3 ตัวพยากรณ์ ดังกล่าวนี้อำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมร้อยละ 9.90 ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยนิยามการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลว่า หมายถึง วิธีปฏิบัติของบิดามารดาต่อเด็กด้านความยุติธรรม ทั้งในด้านความรัก ความอบอุ่น ความมีเหตุผล เด็กสามารถแสดงอิสรภาพทางด้านความคิด เด็กมีความเป็นตัวของตัวเอง บิดามารดายอมรับนับถือความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามโอกาสอันเหมาะสม (อังฉรา สุขารมณ ; และอรพินทร์ ชูชม. 2530 : 6) ซึ่งนิยามดังกล่าวนี้มีความใกล้เคียงกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในทางบวกนั่นเอง ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ผู้วิจัยนิยามว่า หมายถึง วิธีปฏิบัติของบิดามารดาโดยทอดทิ้ง เด็กไม่ได้รับความเอาใจใส่ ไม่ได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากบิดามารดา เด็กสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ (อังฉรา สุขารมณ ; และอรพินทร์ ชูชม. 2530 : 7)

ซึ่งนิยามดังกล่าวนี้มีความใกล้เคียงกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในทางลบ และสำหรับตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ถือได้ว่าเป็นด้านหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนรู้ (พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช, 2547 ; พรศรี บรรณกุลโรจน์, 2547) ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมร่วมกับอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีปัจจัยที่ศึกษา 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม ซึ่งมีรายละเอียดของการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากรคือ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา คือ วิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 วิชา ทย 102 : ทักษะทางภาษา 2 วิชา ออก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 วิชา ออก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 และวิชา บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2548 ซึ่งผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา จำนวน 294 คน รายละเอียดจำนวนตัวอย่างที่ศึกษาแยกตามสาขาวิชาเอกแสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาเอก

สาขาวิชาเอก	จำนวน	%
จิตวิทยา	26	8.80
บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์	31	10.50
วรรณกรรมสำหรับเด็ก	22	7.50
ปรัชญาและศาสนา	23	7.80
ภาษาไทย	42	14.30
ภาษาจีน	27	9.20
ภาษาญี่ปุ่น	21	7.10
ภาษาอังกฤษ	44	15.10
ภาษาฝรั่งเศส	28	9.50
ภาษาเพื่ออาชีพ	30	10.20
รวม	294	100.00

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด แบ่งเป็น 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

การสร้าง ลักษณะของแบบสอบถาม และเกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามทั้ง 5 ตอนมีวิธีการสร้าง ลักษณะของแบบสอบถาม และเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

แบบสอบถามตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนิสิต ได้แก่ เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดของรายวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบหรือเติมข้อความ

แบบสอบถามตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับยุทธวิธีในการเรียน 10 ด้าน ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ซึ่งปรับปรุงจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน LASSI (Learning and Study Strategies Inventory) ของ ดร.เคลร์ อี เวินสไตน์ (Claire E. Weinstein) ดร.เดวิด อาร์ พาลเมอร์ (David R. Palmer) และ ดร.แอน ซี สคอลลท์ (Ann C. Schulte)

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับตามแบบลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วยประโยคข้อความทางบวกและทางลบ จำนวน 77 ข้อ ซึ่งถามเกี่ยวกับยุทธวิธีในการเรียน 10 ด้านคือ

1. ด้านทัศนคติทางการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 5 14 18 29 38 45 51 และ 69
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 10 13 16 28 33 41 49 และ 56
3. ด้านการบริหารเวลาในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 3 22 36 42 48 58 66 และ 74
4. ด้านความวิตกกังวลในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 1 9 25 31 35 54 57 และ 63
5. ด้านการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 6 11 39 43 46 55 61 และ 68
6. ด้านกระบวนการประมวลความรู้ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 12 15 23 32 40 47 67 และ 76
7. ด้านการเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 2 8 60 72 และ 77

8. ด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 7
19 24 44 50 53 62 และ 73
9. ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน
จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 4 17 21 26 30 37 65 และ 70
10. ด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 20
27 34 52 59 64 71 และ 75

ในแต่ละประโยคจะมีคำตอบให้ผู้ตอบเลือกตอบ 5 คำตอบ ตามความคิดและความรู้สึกของผู้ตอบที่มีต่อข้อความเหล่านั้น ระหว่าง “เป็นจริงที่สุด” “จริงเป็นส่วนมาก” “จริงพอๆ กับ ไม่จริง” “ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก” หรือ “ไม่เป็นจริงเลย”

ตัวอย่างแบบสอบถาม

1. ด้านทัศนคติทางการเรียน

ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ ตราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาκούครองได้

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

2. ด้านแรงจูงใจในการเรียน

ถ้าเนื้อหาบทเรียนน่าเบื่อหรือไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็จะพยายามเรียนต่อไปจนจบ

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

3. ด้านการบริหารเวลาในการเรียน

ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียนที่ได้วางไว้

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

4. ด้านความวิตกกังวลในการเรียน

ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตกและต้องออกจากมหาวิทยาลัย

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

5. ด้านการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน

ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ในห้องเรียน ข้าพเจ้ามักคิดถึงสิ่งอื่นและไม่ได้สนใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

6. ด้านกระบวนการประมวลความรู้

ข้าพเจ้าจะเรียนรู้คำ หรือแนวคิดใหม่ ๆ โดยโยงสิ่งเหล่านั้นกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

7. ด้านการเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน

ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญหรือไม่สำคัญได้ขณะที่จดคำบรรยาย

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

8. ด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้

ข้าพเจ้าใช้วิธีการช่วยการเรียน โดยสังเกตการใช้ตัวอักษรเอนและการขึ้นหัวข้อใหม่
ในตำราเรียน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

9. ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

หลังจากเรียนเสร็จ ข้าพเจ้าได้ทบทวนบทเรียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาเหล่านั้น

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

10. ด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

ข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อยเพราะมีเวลาเตรียมตัวน้อย

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

กำหนดไว้ 2 กรณีคือ

กรณีที่ 1 ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวก กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	เป็นจริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
	จริงเป็นส่วนมาก	ให้	4	คะแนน
	จริงพอ ๆ กับไม่จริง	ให้	3	คะแนน
	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	ให้	2	คะแนน
	ไม่เป็นจริงเลย	ให้	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนกลับกันกับกรณีที่ 1

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้จะคิดรวมคะแนนเป็นรายด้าน และรวมคะแนนทั้งฉบับ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าในแต่ละด้านหรือรวมทั้งฉบับ แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรเรียนในด้านนั้น ๆ หรือโดยรวมเหมาะสมมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

พฤติกรรมกรเรียนแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	อยู่ในระดับเหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	อยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	อยู่ในระดับเหมาะสมน้อย

แบบสอบถามตอนที่ 3 – 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัยในด้านอารมณ์ ด้านคุณค่า ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านวัสดุสิ่งของและบริการ และด้านเครือข่ายสังคม ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นโดยใช้นิยามของเบอร์นาร์ด และครูปัด (Bernard ; & Krupat. 1994)

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับตามแบบลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วยประโยคข้อความทางบวกและทางลบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง จำนวน 24 ข้อ

การปฏิบัติตนของเพื่อน จำนวน 25 ข้อ และการปฏิบัติตนของอาจารย์ หรือของมหาวิทยาลัย จำนวน 23 ข้อ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การสนับสนุนด้าน	จำนวนข้อคำถามการสนับสนุนทางสังคม		
	ตอนที่ 3 จากครอบครัว	ตอนที่ 4 จากเพื่อน	ตอนที่ 5 จากมหาวิทยาลัย
1. อารมณ์	5 ข้อ ข้อ 1 – 5	5 ข้อ ข้อ 1 – 5	5 ข้อ ข้อ 1 – 5
2. คุณค่า	5 ข้อ ข้อ 6 – 10	5 ข้อ ข้อ 6 – 10	5 ข้อ ข้อ 6 – 10
3. ข้อมูลข่าวสาร	5 ข้อ ข้อ 11 – 15	5 ข้อ ข้อ 11 – 15	5 ข้อ ข้อ 11 – 15
4. วัสดุสิ่งของและบริการ	4 ข้อ ข้อ 16 – 19	6 ข้อ ข้อ 16 – 21	5 ข้อ ข้อ 16 – 20
5. เครือข่ายสังคม	5 ข้อ ข้อ 20 – 24	4 ข้อ ข้อ 22 – 25	3 ข้อ ข้อ 21 – 23

ในแต่ละประโยคจะมีคำตอบให้ผู้ตอบเลือกตอบ 5 คำตอบ ตามความคิดและความรู้สึกของผู้ตอบที่มีต่อข้อความเหล่านั้น ระหว่าง “มากที่สุด” “มาก” “ปานกลาง” “น้อย” หรือ “น้อยที่สุด”

ตัวอย่างแบบสอบถาม

การสนับสนุนด้าน	ตัวอย่างข้อคำถามแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม		
	ตอนที่ 3 จากครอบครัว	ตอนที่ 4 จากเพื่อน	ตอนที่ 5 จากมหาวิทยาลัย
1. อารมณ์	คนในครอบครัวเป็นกำลังใจให้ยามที่ฉันพบอุปสรรคด้านการเรียนหรืออุปสรรคอื่น ๆ ของชีวิต	ฉันได้รับกำลังใจจากเพื่อนยามที่ฉันพบอุปสรรคด้านการเรียนหรืออุปสรรคอื่น ๆ ของชีวิต	ฉันได้รับกำลังใจจากอาจารย์ในด้านการเรียน
2. คุณค่า	พ่อแม่หรือผู้ปกครองพูดหรือแสดงให้รู้ว่าท่านภูมิใจในตัวฉัน	เพื่อนแสดงออกให้ฉันรับรู้ว่าฉันเป็นคนสำคัญในกลุ่มเพื่อน	ฉันได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ในด้านความเอาใจใส่ด้านการเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถาม (ต่อ)

การสนับสนุนด้าน	ตัวอย่างข้อคำถามแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม		
	ตอนที่ 3 จากครอบครัว	ตอนที่ 4 จากเพื่อน	ตอนที่ 5 จากมหาวิทยาลัย
3. ข้อมูลข่าวสาร	พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักนำเรื่องราวที่เป็นประโยชน์มาบอกเล่าแก่ฉัน	เพื่อนมักมีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนต่อหรือการทำงานทำมาบอกเล่าแก่ฉัน	มหาวิทยาลัยมีประกาศหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งทุนเพื่อการศึกษา
4. วัสดุสิ่งของและบริการ	พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีเวลาให้ฉันเสมอ เมื่อฉันมีข้อปรึกษาหารือด้วย	เพื่อนเต็มใจให้ฉันยืมใช้อุปกรณ์การเรียน ตำรา หรือสมุดจดคำบรรยาย	ฉันไม่ได้รับความสะดวกสบายเกี่ยวกับที่นั่งทำงานหรือที่พักผ่อน ซึ่งมหาวิทยาลัยจัดให้
5. เครือข่ายสังคม	สมาชิกในครอบครัวห่างเหินกับฉัน จนฉันรู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว	เพื่อนมักให้ฉันเข้าร่วมในกิจกรรมที่เป็นความสนใจร่วมกัน เช่น ทักษนาจร กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น	ฉันเข้าร่วมในชมรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย

เกณฑ์การให้คะแนน

กำหนดไว้ 2 กรณีคือ

กรณีที่ 1 ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวก กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
	มาก	ให้	4	คะแนน
	ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
	น้อย	ให้	2	คะแนน
	น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนกลับกันกับกรณีที่ 1

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย จะคิดรวมทั้งฉบับในแต่ละตอน ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าในแต่ละตอน แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การสนับสนุนทางสังคมแบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 อยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 อยู่ในระดับน้อย

ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวัด

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวัดดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม

2. นำแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปหาคุณภาพเครื่องมือวัดดังนี้

2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ได้แก่ รศ.ดร. นวลละออ สุภาพล และ รศ. ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามตัวแปร ตลอดจนพิจารณาความชัดเจน และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 53 คน และนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อ กับคะแนนรวม (Item – total correlation) โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient : r) คัดเลือกข้อคำถามที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ผลการคัดเลือกข้อคำถามโดยสรุปดังนี้ (รายละเอียดในภาคผนวก ข)

1. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จำนวน 24 ข้อ
ค่า r ตั้งแต่ .2347 ถึง .6787

2. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน จำนวน 25 ข้อ
ค่า r ตั้งแต่ .2650 ถึง .7143

3. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย จำนวน 23 ข้อ
ค่า r ตั้งแต่ .2041 ถึง .6198 (ยกเว้น 1 ข้อ ที่ไม่อยู่ในเกณฑ์นี้)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยนำแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีวิเคราะห์ความคงที่ภายใน (Internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น .93
2. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่น .93
3. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย มีค่าความเชื่อมั่น .86

ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน ได้ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ของพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนด้าน	ค่าความเชื่อมั่น	
	ฉบับของ พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช	ฉบับของ ผู้วิจัย
1. ทักษะคิดทางการเรียน	.82	.57
2. แรงจูงใจในการเรียน	.85	.59
3. การบริหารเวลาในการเรียน	.78	.59
4. ความวิตกกังวลในการเรียน	.88	.78
5. การมีสมาธิและตั้งใจในการเรียน	.87	.77
6. กระบวนการประมวลความรู้	.90	.75
7. การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน	.71	.60
8. การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้	.91	.53
9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน	.76	.72
10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	.87	.73
รวมทั้งฉบับ	-	.91

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อกับคณบดี เจ้าหน้าที่ และอาจารย์ประจำวิชา เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถาม และนัดวันเวลาในการเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยเป็นผู้เก็บข้อมูลตามวันเวลาที่ได้กำหนดไว้ โดยก่อนที่นิสิตจะตอบแบบสอบถามได้มีการชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถาม มีนิสิตตอบแบบสอบถามจำนวน 294 คน
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบ และคัดเลือกฉบับสมบูรณ์ ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ทั้งหมด 294 ฉบับ คิดเป็น 100%

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาตรวจและวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 คำนวณความถี่ และค่าร้อยละ เพื่อแจกแจงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
- 1.2 คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

- 2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกันและเรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยใช้สถิติทดสอบที ($t - test$) และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – way ANOVA) ตามลำดับ (ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และข้อ 2)
- 2.2 ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way ANOVA) (ทดสอบสมมติฐานข้อ 3)

2.3 ศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากตัวแปรพฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) (ทดสอบสมมติฐานข้อ 4)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีปัจจัยที่ศึกษา 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยคือ นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอ้างอิงคือสถิติทดสอบที (t – test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – way ANOVA) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way ANOVA) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อการทดสอบสมมติฐาน การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำตามลำดับดังนี้

1. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
2. ค่าสถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยจำแนกตามเพศ และสาขาวิชาเอก
3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ของนิสิตที่มีเพศ และเรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน
4. ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. ผลการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม

1. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 ทุกภาควิชา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 ที่ผ่านการเรียนรายวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชามาแล้ว ในชั้นปีที่ 1 (คือ ทักษะทางภาษา 1 ทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 ภาษาอังกฤษ 2 และทักษะการรู้สารสนเทศ) จำนวนรวม 294 คน ซึ่งมีลักษณะทั่วไปดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอก

เพศ	สาขาวิชาเอก										รวม
	จิตวิทยา	บรรณารักษ์	วรรณกรรมเด็ก	ปรัชญา	ไทย	อังกฤษ	จีน	ญี่ปุ่น	ฝรั่งเศส	ภาษาเพื่ออาชีพ	
ชาย											
n	8	11	3	5	6	9	2	5	3	7	59
%	2.70	3.70	1.00	1.70	2.00	3.10	0.70	1.70	1.00	2.40	20.10
หญิง											
n	18	20	19	18	36	35	25	16	25	23	235
%	6.10	6.80	6.50	6.10	12.20	11.90	8.50	5.40	8.50	7.80	79.90
รวม											
n	26	31	22	23	42	44	27	21	28	30	294
%	8.80	10.50	7.50	7.80	14.20	15.00	9.20	7.10	9.50	10.20	100.00

จากตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเรียนสาขาวิชาเอกต่าง ๆ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นเช่นเดียวกันกับในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชายในทุกสาขาวิชาเอก กลุ่มตัวอย่างรวมที่เรียนแต่ละสาขาวิชาเอกจะมีจำนวนใกล้เคียงกัน สาขาวิชาเอกที่มีจำนวนตัวอย่างมากกว่ากลุ่มอื่น คือ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษและสาขาวิชาเอกภาษาไทย

2. ค่าสถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต จำแนกตามเพศ และสาขาวิชาเอก

ผู้วิจัยได้คำนวณค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดในตาราง 3-4

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต จำแนกตามเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ				รวม (n = 294)	
	ชาย (n = 59)		หญิง (n = 235)			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
- ทักษะทางภาษา 1	2.94	.46	3.05	.53	3.03	.52
- ทักษะทางภาษา 2	2.57	.67	2.67	.53	2.65	.56
- ภาษาอังกฤษ 1	2.67	.59	2.62	.59	2.63	.59
- ภาษาอังกฤษ 2	2.72	.77	2.57	.54	2.60	.60
- ทักษะการรู้สารสนเทศ	3.26	.52	3.23	.60	3.24	.59
รวม	2.83	.37	2.80	.38	2.81	.38
พฤติกรรมการเรียน						
- ทักษะคิดทางการเรียน	3.61	.52	3.82	.43	3.78	.46
- แรงจูงใจในการเรียน	3.25	.42	3.36	.47	3.34	.46

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ				รวม (n = 294)	
	ชาย (n = 59)		หญิง (n = 235)			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
- การบริหารเวลาในการเรียน	2.78	.53	2.95	.48	2.91	.49
- ความวิตกกังวลในการเรียน	3.00	.72	3.00	.62	3.00	.64
- การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน	2.91	.62	3.11	.55	3.07	.57
- กระบวนการประมวลความรู้	3.45	.51	3.47	.46	3.46	.47
- การเลือกประเด็นสำคัญในการเรียน	3.24	.53	3.42	.54	3.38	.54
- การใช้เทคนิคแสวงหาความรู้	2.96	.48	3.15	.45	3.11	.46
- การทดสอบตนเองและเตรียมตัวในการเรียน	3.03	.51	3.17	.50	3.14	.50
- ยุทธวิธีในการสอบและเตรียมตัวสอบ	3.16	.58	3.28	.52	3.26	.53
รวม	3.13	.31	3.27	.32	3.24	.32
การสนับสนุนทางสังคม						
- จากครอบครัว	3.52	.66	3.85	.60	3.78	.63
- จากเพื่อน	3.40	.60	3.70	.46	3.64	.51
- จากมหาวิทยาลัย	3.03	.49	3.09	.44	3.08	.45
รวม	3.23	.46	3.56	.38	3.51	.41

จากตาราง 3 เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ตามรายละเอียดในบทที่ 1 หรือ 3) พบว่า ในกลุ่มนิสิตชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี ส่วนรายวิชาอื่นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม 5 วิชา อยู่ในระดับค่อนข้างดี สำหรับพฤติกรรมกรเรียนโดยภาพรวม พบว่า นิสิตชายมีพฤติกรรมกรเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่านิสิตชายมีพฤติกรรมกรเรียนด้านทัศนคติทางการเรียน ด้านกระบวนการประมวลความรู้ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมากกว่าพฤติกรรมกรเรียนด้านอื่นๆ และมีความวิตกกังวลในการเรียนระดับปานกลาง ส่วนการได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบว่านิสิตชายได้รับจากครอบครัวและเพื่อนอยู่ในระดับ

ปานกลางค่อนข้างมากกว่าจากมหาวิทยาลัย ในกลุ่มนิสิตหญิงพบว่า ได้ผลการวิเคราะห์เช่นเดียวกับในกลุ่มนิสิตชาย แต่ในกลุ่มนิสิตหญิงจะได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและเพื่อนในระดับมาก

ในกลุ่มนิสิตรวมทั้งเพศชายและหญิง พบว่านิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับดีในวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ และวิชาทักษะทางภาษา 1 ส่วนรายวิชาอื่นและรวมทุกวิชาอยู่ในระดับค่อนข้างดี ส่วนพฤติกรรมการเรียนรู้พบว่า นิสิตมีทัศนคติที่ดีทางการเรียน แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อยกว่าด้านอื่นๆ นิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในระดับมาก รองลงมาคือการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	สาขาวิชาเอก																					
	จิตวิทยา	บรรณารักษ์	วรรณกรรมเด็ก	ปรัชญา	ไทย	อังกฤษ	จีน	ญี่ปุ่น	ฝรั่งเศส	ภาษาเพื่ออาชีพ		รวม										
										$\bar{X}$	SD											
พฤติกรรมการเรียนรู้ (ต่อ)	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD										
- ความวิตกกังวลในการเรียน	3.24	.62	3.05	.63	3.21	.50	2.95	.55	2.94	.54	3.04	.73	2.77	.77	3.08	.75	2.81	.60	3.00	.62	3.00	.64
- การมีสมาธิและตั้งใจในการเรียน	3.07	.51	3.01	.53	3.19	.43	2.93	.61	2.94	.60	3.11	.59	3.25	.37	3.09	.73	3.03	.63	3.13	.58	3.07	.57
- กระบวนการประมวลความรู้	3.63	.55	3.45	.50	3.51	.36	3.44	.50	3.32	.49	3.55	.42	3.34	.41	3.56	.46	3.50	.45	3.38	.49	3.46	.47
- การเลือกประเด็นสำคัญในการเรียน	3.35	.58	3.51	.51	3.46	.44	3.24	.57	3.36	.48	3.50	.57	3.29	.54	3.30	.66	3.49	.58	3.24	.45	3.38	.54
- การใช้เทคนิคแสวงหาความรู้	3.15	.49	3.14	.48	3.31	.31	3.09	.53	3.05	.49	3.19	.46	3.09	.34	2.90	.47	3.24	.41	2.89	.46	3.11	.46
- การทดสอบตนเองและเตรียมตัวในการเขียน	3.13	.41	3.27	.58	3.30	.47	3.14	.63	2.96	.47	3.18	.51	3.19	.39	3.11	.56	3.27	.49	2.96	.43	3.14	.50
- ยุทธวิธีในการสอบและเตรียมตัวสอบ	3.27	.62	3.31	.57	3.18	.50	3.06	.51	3.22	.47	3.38	.53	3.15	.55	3.44	.58	3.25	.57	3.24	.41	3.26	.53
รวม	3.27	.30	3.30	.32	3.30	.24	3.15	.35	3.16	.31	3.29	.33	3.24	.31	3.28	.36	3.28	.35	3.17	.31	3.24	.32

จากตาราง 4 พบว่านิสิตในทุกสาขาวิชาเอกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศและวิชาทักษะทางภาษา 1 อยู่ในระดับดี ยกเว้นนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับค่อนข้างดี และนิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 อยู่ในระดับค่อนข้างดี สำหรับวิชาอื่น ๆ คือ ทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 และภาษาอังกฤษ 2 นิสิตสาขาวิชาเอกต่าง ๆ ส่วนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างดี

ส่วนพฤติกรรมการเรียน พบว่านิสิตทุกสาขาวิชาเอกมีทัศนคติที่ดีทางการเรียน และมีกระบวนการประมวลความรู้ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างมากกว่าพฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ นิสิตมีความวิตกกังวลในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตทุกกลุ่มสาขาวิชาเอกได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในระดับมาก จากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง แต่ส่วนมากได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศ และเรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน

ผู้วิจัยใช้สถิติทดสอบที (t-test) เพื่อการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 5 ส่วนการเปรียบเทียบตัวแปรดังกล่าวระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – way ANOVA) ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมทั้งรายด้านและรวมทุกด้านระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ				t	p-value (one – tailed)
	ชาย (n = 59)		หญิง (n = 235)			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน						
- ทักษะทางภาษา 1	2.94	.46	3.05	.53	-1.49	.07
- ทักษะทางภาษา 2	2.57	.67	2.67	.53	-1.08	.145
- ภาษาอังกฤษ 1	2.67	.59	2.62	.59	.63	.265
- ภาษาอังกฤษ 2	2.72	.77	2.57	.54	1.49	.07
- ทักษะการรู้สารสนเทศ	3.26	.52	3.23	.60	.34	.37
รวม	2.83	.37	2.80	.38	.55	.29
พฤติกรรมกรการเรียน						
- ทศนคคค						

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ				t	p-value (one – tailed)
	ชาย (n = 59)		หญิง (n = 235)			
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
การสนับสนุนทางสังคม						
- จากครอบครัว	3.52	.66	3.85	.60	-3.65*	.000
- จากเพื่อน	3.40	.60	3.70	.46	-4.10*	.000
- จากมหาวิทยาลัย	3.03	.49	3.09	.44	-.93	.175
รวม	3.33	.46	3.56	.38	-3.99*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 ไม่พบว่านิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา แต่พบว่านิสิต 2 กลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอ ๆ กัน ในด้านพฤติกรรมการเรียน พบว่า นิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมมากกว่านิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านรวมและรายด้าน คือ ทักษะคิดทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญทางการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

สำหรับการสนับสนุนทางสังคมก็พบว่า นิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากกว่านิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านรวม และรายด้าน คือ จากครอบครัว และจากเพื่อน แต่ไม่พบว่านิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตชายที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยพบว่า นิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมพอ ๆ กับนิสิตชาย

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสันทนุทางสังคมรายด้าน และรวมทุกด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน

ตัวแปรที่ศึกษา	F	p-value	ผลการเปรียบเทียบรายด้าน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
- ทักษะทางภาษา 1	3.08*	.002	ภาษาจีน, ภาษาญี่ปุ่น > ภาษาเพื่ออาชีพ ภาษาจีน > ปรัชญา
- ทักษะทางภาษา 2	4.24*	.00	บรรณารักษศาสตร์, จิตวิทยา, ภาษาไทย, ฝรั่งเศส, ภาษาจีน > ภาษาเพื่ออาชีพ บรรณารักษศาสตร์ > ภาษาญี่ปุ่น
- ภาษาอังกฤษ 1	5.75*	.00	ภาษาอังกฤษ, ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาจีน, จิตวิทยา, บรรณกรรมสำหรับเด็ก > ภาษาไทย, ปรัชญา
- ภาษาอังกฤษ 2	8.42*	.00	ภาษาอังกฤษ, จิตวิทยา, ภาษาเพื่ออาชีพ, ภาษาจีน > ภาษาไทย, บรรณารักษศาสตร์ ภาษาอังกฤษ > บรรณกรรมสำหรับเด็ก, ฝรั่งเศส, ญี่ปุ่น, ปรัชญา

ตาราง 6 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	F	p-value	ผลการเปรียบเทียบรายคู่
- ทักษะการรู้สารสนเทศ	5.09*	.00	ภาษาญี่ปุ่น , บรรณารักษศาสตร์ , ภาษาจีน , ภาษาอังกฤษ , จิตวิทยา , วรรณกรรมสำหรับเด็ก > ภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่น , บรรณารักษศาสตร์ > ภาษาเพื่ออาชีพ
รวม	6.31*	.00	ภาษาจีน , จิตวิทยา , ภาษาอังกฤษ > ภาษาไทย
พฤติกรรมการเรียนรู้			
- ทศนคติทางการเรียน	.78	.64	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- แรงจูงใจในการเรียน	1.71	.09	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- การบริหารเวลาในการเรียน	1.19	.30	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- ความวิตกกังวลในการเรียน	1.45	.17	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน	.93	.50	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- กระบวนการประมวลความรู้	1.42	.18	ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- การเลือกประเด็นสำคัญในการเรียน	1.21	.29	ไม่มีความแตกต่างรายคู่

ตาราง 6 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	F	p-value	ผลการเปรียบเทียบรายคู่
พฤติกรรมการเรียนรู้ (ต่อ)			
- การใช้เทคนิคแสวงหาความรู้	2.29*	.02	วรรณกรรมสำหรับเด็ก > ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาเพื่ออาชีพ
- การทดสอบตนเองและเตรียมตัวในการเรียน	1.80	.07	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- ยุทธวิธีในการสอบและเตรียมตัวสอบ	1.11	.35	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่
รวม	1.07	.38	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่
การสนับสนุนทางสังคม			
- จากครอบครัว	.49	.88	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- จากเพื่อน	1.25	.27	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่
- จากมหาวิทยาลัย	2.93*	.002	วรรณกรรมสำหรับเด็ก > ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาไทย
รวม	1.01	.43	❗ไม่มีความแตกต่างรายคู่

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา มีพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อมีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการนิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls method) พบผลการเปรียบเทียบรายคู่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน จิตวิทยา และภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีทักษะทางภาษา 1 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ และพบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน มีทักษะทางภาษา 1 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกปรัชญาและศาสนา

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาจีน มีทักษะทางภาษา 2 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ และนิสิตสาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีทักษะทางภาษา 2 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน จิตวิทยา และวรรณกรรมสำหรับเด็ก มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 1 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และปรัชญาและศาสนา

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ จิตวิทยา ภาษาเพื่ออาชีพ และภาษาจีน มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 2 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ และนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 2 ดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น และปรัชญาและศาสนา

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ จิตวิทยา และวรรณกรรมสำหรับเด็ก มีทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ

7. พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กมีพฤติกรรมการเรียนด้านนี้มากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาเพื่ออาชีพ

8. การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย

4. ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way ANOVA) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมทั้งรายด้านและรวมทุกด้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 7 – 14

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมรวม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	พฤติกรรมการเรียน			
	มาก		น้อย	
	การสนับสนุนทางสังคมรวม			
	มาก $\bar{X}$	น้อย $\bar{X}$	มาก $\bar{X}$	น้อย $\bar{X}$
ทักษะทางภาษา 1	3.10	3.10	3.02	2.92
ทักษะทางภาษา 2	2.77	2.74	2.54	2.55
ภาษาอังกฤษ 1	2.65	2.72	2.56	2.61
ภาษาอังกฤษ 2	2.63	2.63	2.49	2.60
ทักษะการรู้สารสนเทศ	3.37	3.43	3.06	3.10
รวม	2.90	2.88	2.71	2.72

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม
พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	พฤติกรรมกรเรียน			
	มาก		น้อย	
	การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว			
	มาก	น้อย	มาก	น้อย
	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$
ทักษะทางภาษา 1	3.15	3.01	3.01	2.92
ทักษะทางภาษา 2	2.75	2.78	2.59	2.52
ภาษาอังกฤษ 1	2.63	2.75	2.49	2.66
ภาษาอังกฤษ 2	2.60	2.69	2.47	2.62
ทักษะการรู้สารสนเทศ	3.34	3.48	3.14	3.05
รวม	2.89	2.90	2.72	2.72

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม
พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	พฤติกรรมกรเรียน			
	มาก		น้อย	
	การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน			
	มาก	น้อย	มาก	น้อย
	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$
ทักษะทางภาษา 1	3.16	3.02	2.98	2.94
ทักษะทางภาษา 2	2.77	2.74	2.53	2.56
ภาษาอังกฤษ 1	2.66	2.68	2.58	2.60
ภาษาอังกฤษ 2	2.69	2.56	2.52	2.58
ทักษะการรู้สารสนเทศ	3.42	3.36	3.08	3.09
รวม	2.94	2.84	2.72	2.72

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา จำแนกตาม
พฤติกรรมกรเรียน และการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	พฤติกรรมกรเรียน			
	มาก		น้อย	
	การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย			
	มาก	น้อย	มาก	น้อย
	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$	$\bar{X}$
ทักษะทางภาษา 1	3.08	3.11	2.82	3.02
ทักษะทางภาษา 2	2.79	2.71	2.54	2.54
ภาษาอังกฤษ 1	2.68	2.64	2.66	2.55
ภาษาอังกฤษ 2	2.63	2.67	2.61	2.55
ทักษะการรู้สารสนเทศ	2.39	3.38	3.09	3.08
รวม	2.89	2.90	2.74	2.71

จากตาราง 7 – 10 พบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมกรเรียนเหมาะสมมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมหรือรายด้านระดับมาก มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาใกล้เคียงกับนิสิตที่มีพฤติกรรมกรเรียนเหมาะสมมาก แต่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมหรือรายด้านระดับน้อย โดยนิสิตทั้ง 2 กลุ่มนี้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตกลุ่มอื่นๆ ที่เหลือ

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม
ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมรวม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ค่า F		
	พฤติกรรมการเรียน	การสนับสนุนทางสังคมรวม	
	(ก)	(ข)	(ก x ข)
ทักษะทางภาษา 1	6.92	1.04	.64
ทักษะทางภาษา 2	127.06*	.02	.07
ภาษาอังกฤษ 1	73.50	24.23	.03
ภาษาอังกฤษ 2	2.24	.91	.59
ทักษะการรู้สารสนเทศ	626.19*	17.75	.03
รวม	144.09*	.07	.10

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม
ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ค่า F		
	พฤติกรรม การเรียน	การสนับสนุน ทางสังคมจากครอบครัว	
	(ก)	(ข)	(ก x ข)
ทักษะทางภาษา 1	24.39	23.58	.14
ทักษะทางภาษา 2	17.82	.11	.55
ภาษาอังกฤษ 1	20.66	29.88	.13
ภาษาอังกฤษ 2	19.76	26.47	.10
ทักษะการรู้สารสนเทศ	7.86	.05	2.56
รวม	1192.05*	1.14	.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม
ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ค่า F		
	พฤติกรรมการเรียน	การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน	
	(ก)	(ข)	(ก x ข)
ทักษะทางภาษา 1	7.01	2.88	.69
ทักษะทางภาษา 2	65.20	.03	.16
ภาษาอังกฤษ 1	907.73*	38.48	.01
ภาษาอังกฤษ 2	.60	.12	1.69
ทักษะการรู้สารสนเทศ	72.37	.52	.26
รวม	13.05	1.03	1.17

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวม
ทุกวิชา จำแนกตามพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ค่า F		
	พฤติกรรมการเรียน	การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย	
	(ก)	(ข)	(ก x ข)
ทักษะทางภาษา 1	3.91	1.81	1.94
ทักษะทางภาษา 2	27.31	1.10	.35
ภาษาอังกฤษ 1	1.68	1.22	.49
ภาษาอังกฤษ 2	1.82	.54	.24
ทักษะการรู้สารสนเทศ	5375.72*	1566.53*	.01
รวม	54.35	.37	.25

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 – 14 พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบว่านิสิตที่มีพฤติกรรมเรียนต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาและรายวิชาคือวิชาทักษะทางภาษา 1 ภาษาอังกฤษ 1 และทักษะการรู้สารสนเทศ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีพฤติกรรมเรียนเหมาะสมมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวดีกว่านิสิตที่มีพฤติกรรมเรียนเหมาะสมน้อย และพบว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยน้อย แต่ไม่พบความแตกต่างด้านอื่น ๆ

5. ผลการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนรู้ และการสนับสนุนทางสังคม

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Method) เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนรู้ 10 ตัวแปร และตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม 3 ตัวแปร ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 15 – 16

ตาราง 15 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	Y ₁	Y ₂	Y ₃	Y ₄	Y ₅	Y
X ₁	-	.43*	.39*	.27*	.48*	.22*	.44*	.11	.28*	.43*	.36*	.33*	.29*	.10	.09	.05	.03	.13*	.14*
X ₂		-	.51*	.09	.44*	.37*	.39*	.28*	.55*	.32*	.25*	.15*	.25*	.21*	.23*	.09	.08	.26*	.30*
X ₃			-	.19*	.61*	.22*	.36*	.24*	.46*	.34*	.24*	.05	.32*	.04	.10	.03	-.06	.18*	.10
X ₄				-	.33*	.12*	.50*	-.08	.01	.60*	.11	.16*	.12	-.03	.001	.05	.19*	.10	.07
X ₅					-	.25*	.43*	.16*	.37*	.48*	.30*	.15*	.32*	.002	.32*	.03	.07	.04	.13*
X ₆						-	.32*	.43*	.50*	.23*	.17*	.22*	.23*	.09	-.02	.03	.07	.06	.10
X ₇							-	.15*	.32*	.69*	.24*	.20*	.23*	.02	.07	.05	.10	.14*	.14*
X ₈								-	.56*	.02	.33*	.21*	.32*	.06	.22*	.03	.01	.10	.16*
X ₉									-	.16*	.25*	.23*	.42*	.13*	.17*	.07	.03	.12*	.18*
X ₁₀										-	.24*	.26*	.23*	.004	-.03	.05	.15*	.23*	.14*
X ₁₁											-	.44*	.29*	.10	.06	-.03	-.03	.04	.06
X ₁₂												-	.40*	.09	-.03	-.02	.05	-.01	.04
X ₁₃													-	.04	.06	.07	.08	.11	.10

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ X₁ = ทักษะคิดทางการเรียน X₂ = แรงจูงใจในการเรียน X₃ = การบริหารเวลาในการเรียน X₄ = ความวิตกกังวลในการเรียน X₅ = การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน

X₆ = กระบวนการประมวลความรู้ X₇ = การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน X₈ = การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้

X₉ = การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน X₁₀ = ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ X₁₁ = การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

X₁₂ = การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน X₁₃ = การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

Y₁ = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 Y₂ = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 Y₃ = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1

Y₄ = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 Y₅ = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ Y = ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม 5 วิชา

จากตาราง 15 พบว่าตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวแปรพฤติกรรมการเรียน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาและรายวิชา คือวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ทักษะทางภาษา 2 และทักษะทางภาษา 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีปริมาณความสัมพันธ์เท่ากับ .30, .26, .23 และ .21 ตามลำดับ และพบว่าการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน และการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีปริมาณความสัมพันธ์เท่ากับ .32 และ .22 ตามลำดับ สำหรับตัวแปรพฤติกรรมการเรียนด้านอื่น ๆ พบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีปริมาณความสัมพันธ์ไม่มาก ส่วนกลุ่มตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมรายด้านและรวมทุกด้าน พบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่าในกลุ่มตัวแปรพฤติกรรมการเรียนนั้น พฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ โดยมีปริมาณความสัมพันธ์มากที่สุดกับด้านการเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน เท่ากับ .69 รองลงมาคือด้านความวิตกกังวลในการเรียน มีปริมาณความสัมพันธ์เท่ากับ .60 นอกจากนั้น พบว่า พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยปริมาณความสัมพันธ์ .61 คือพฤติกรรมการเรียนด้านการบริหารเวลาในการเรียนกับด้านการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน รองลงมาคือปริมาณความสัมพันธ์ .56 และ .55 ระหว่างพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน กับด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และด้านแรงจูงใจในการเรียน ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม พบว่าการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และจากมหาวิทยาลัย ด้วยปริมาณความสัมพันธ์ .44 และ .40 ตามลำดับ

ตาราง 16 แสดงค่าการทำนาย ลำดับความสำคัญของผู้ทำนายจากตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียน 10 ตัวแปร และตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม 3 ตัวแปร และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของการทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชา และรวมทุกวิชา

ตัวแปรตาม	ตัวทำนายตามลำดับ	R ²	F	f	β	t	a	SE
ทักษะทางภาษา 1 ทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 ภาษาอังกฤษ 2 ทักษะการรู้สารสนเทศ รวมทุกวิชา	ความสำคัญ							
	X ₂	.05	13.64*	.24	.24	3.63*	2.24	.51
	X ₂ , X ₈ , X ₆	.11	11.27*	.28, .29, -.25	.23, .24, -.21	3.80*, 3.75*, -3.21*	1.68	.53
	-	-	-	-	-	-	-	-
	X ₄	.04	10.74*	.18	.19	3.28*	2.07	.59
ทักษะการรู้สารสนเทศ	X ₂ , X ₁₀	.10	15.11*	.26, .19	.21, .17	3.49*, 2.87*	1.74	.56
	X ₂	.09	28.85*	.25	.30	5.37*	2.00	.36

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ X₂ = แรงจูงใจในการเรียน X₄ = ความวิตกกังวลในการเรียน X₆ = กระบวนการประมวลความรู้
X₈ = การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ X₁₀ = ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

จากตาราง 16 พบว่าแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวทำนายสำคัญเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา และวิชาทักษะทางภาษา 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 9 และ 5 ตามลำดับ (ค่า $\beta = .30$ และ $.24$ ตามลำดับ) สำหรับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญ 3 ตัวคือ แรงจูงใจในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และกระบวนการประมวลความรู้ ที่ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 11 (ค่า $\beta = .23, .24$ และ $-.21$ ตามลำดับ)

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญเพียงตัวเดียวคือ ความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งสามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 4 (ค่า $\beta = .19$)

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญ 2 ตัวคือ แรงจูงใจในการเรียน และยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ ที่ร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 10 (ค่า $\beta = .21$ และ $.17$ ตามลำดับ)

แต่พบว่าไม่มีตัวทำนายที่สำคัญที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน และระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวทำนาย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2548 ซึ่งผ่านการเรียนวิชาศึกษาทั่วไป ในชั้นปีที่ 1 มาแล้ว 5 วิชา คือ วิชา ทย 101 : ทักษะทางภาษา 1 วิชา ทย 102 : ทักษะทางภาษา 2 วิชา ออก 101 : ภาษาอังกฤษ 1 วิชา ออก 102 : ภาษาอังกฤษ 2 และวิชา บส 101 : ทักษะการรู้สารสนเทศ มีจำนวนนิสิตในกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 294 คน เป็นนิสิตชาย 59 คน และนิสิตหญิง 235 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนิสิต ได้แก่ เพศ สาขาวิชาเอก และเกรดรายวิชาศึกษาทั่วไป 5 วิชา (2) แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน ประกอบด้วย ทักษะคิดทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน กระบวนการประมวลความรู้ การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ และ (3) แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว เพื่อน และมหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้ (1) คำนวณค่าความถี่ และค่าร้อยละ เพื่อแจกแจงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (2) คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา (3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่มีเพศต่างกัน และระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test) และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ตามลำดับ (4) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) และ (5) ศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากตัวแปรพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่จำแนกตามเพศ และสาขาวิชาเอก

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมพบว่า นิสิตมีผลการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 และทักษะการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับดี แต่มีผลการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ คือทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 ภาษาอังกฤษ 2 และรวมทุกวิชา อยู่ในระดับค่อนข้างดี

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงมีระดับผลการเรียนในรายวิชาต่างๆ เช่นเดียวกับในกลุ่มรวม ในกลุ่มนิสิตชายก็พบผลการวิเคราะห์ในลักษณะเดียวกันกับกลุ่มรวมเช่นกัน ยกเว้นรายวิชาทักษะทางภาษา 1 ที่นิสิตชายมีผลการเรียนในระดับค่อนข้างดีเท่านั้น

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามสาขาวิชาเอก พบว่า นิสิตในทุกสาขาวิชาเอกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 และวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับดี ยกเว้น นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับค่อนข้างดี และนิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 อยู่ในระดับค่อนข้างดี สำหรับวิชาอื่นๆ คือทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 และภาษาอังกฤษ 2 พบว่า นิสิตสาขาวิชาเอกต่างๆ ส่วนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาเหล่านี้อยู่ในระดับค่อนข้างดี

1.2 พฤติกรรมการเรียน เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมพบว่า นิสิตมีทัศนคติที่ดีทางการเรียน แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อยกว่าด้านอื่นๆ

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงมีระดับพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกับในกลุ่มรวม ในกลุ่มนิสิตชายก็พบผลการวิเคราะห์ในลักษณะเดียวกันกับกลุ่มรวม ยกเว้นทัศนคติทางการเรียนที่นิสิตชายมีอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างดี

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามสาขาวิชาเอก พบว่า นิสิตทุกสาขาวิชาเอกมีทัศนคติที่ดีทางการเรียน และมีกระบวนการประมวลความรู้อยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างมากกว่าพฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ

1.3 การสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวม พบว่า นิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในระดับมาก ระดับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตชายได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง

ในกลุ่มย่อยจำแนกตามสาขาวิชาเอก พบว่า นิสิตทุกกลุ่มสาขาวิชาเอก ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวในระดับมาก และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง แต่นิสิตสาขาวิชาเอกต่าง ๆ ส่วนมาก ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิง และระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิง

ผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชา และรวมทุกวิชาระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แต่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในตัวแปรพฤติกรรมการเรียนโดยรวม และรายด้าน คือด้านทัศนคติทางการเรียน ด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการบริหารเวลาในการเรียน ด้านการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน ด้านการเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน ด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน โดยนิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนด้านดังกล่าวนี้เหมาะสมมากกว่านิสิตชาย ในส่วนของการสนับสนุนทางสังคม ก็พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้าน คือการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมในด้านดังกล่าวมากกว่านิสิตชาย แต่ไม่พบความแตกต่างของการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อมีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบผลการเปรียบเทียบรายคู่ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

- วิชาทักษะทางภาษา 1 : นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ และพบด้วยว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกปรัชญาและศาสนา
- วิชาทักษะทางภาษา 2 : นิสิตสาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์ และสารสนเทศศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาจีน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ และพบด้วยว่านิสิตสาขาวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น
- วิชาภาษาอังกฤษ 1 : นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน จิตวิทยา และวรรณกรรมสำหรับเด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และปรัชญาและศาสนา
- วิชาภาษาอังกฤษ 2 : นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ จิตวิทยา ภาษาเพื่ออาชีพ และภาษาจีน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ และพบด้วยว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น และปรัชญาและศาสนา
- วิชาทักษะการรู้สารสนเทศ : นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ จิตวิทยา และวรรณกรรมสำหรับเด็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย และพบด้วยว่า นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ
- รวมทุกวิชา : นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน จิตวิทยา และภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาไทย ส่วนสาขาวิชาเอกอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

แต่ในด้านพฤติกรรมการเรียนรู้กลับได้ผลว่า ไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ในพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวมและรายด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ ที่พบว่า นิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก มีพฤติกรรมเรียนรู้ด้านนี้มากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาเพื่ออาชีพ เช่นเดียวกับตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมที่พบว่าไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ในด้านการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ยกเว้นการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย ที่พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กรายงานว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย

3. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม学习与การสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม学习与การได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้านคือ การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน และจากมหาวิทยาลัย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบผลหลัก (Main effect) ว่านิสิตที่มีพฤติกรรม学习ต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา และรายวิชาคือ วิชาทักษะทางภาษา 2 ภาษาอังกฤษ 1 และทักษะการรู้สารสนเทศ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีพฤติกรรม学习เหมาะสมมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวดีกว่านิสิตที่มีพฤติกรรม学习เหมาะสมน้อย และพบว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยน้อย แต่ไม่พบความแตกต่างด้านอื่น ๆ

4. การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวทำนายสำคัญเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา และวิชาทักษะทางภาษา 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 9 และ 5 ตามลำดับ

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญ 3 ตัว คือ แรงจูงใจในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และกระบวนการประมวลความรู้ ที่ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 11

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญเพียงตัวเดียว คือ ความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งสามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 4

การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ พบว่ามีตัวทำนายที่สำคัญ 2 ตัว คือ แรงจูงใจในการเรียน และยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ ที่ร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทำนายได้ร้อยละ 10

แต่ทั้งนี้พบว่าไม่มีตัวทำนายสำคัญที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยใคร่อภิปรายผลตามลำดับจุดมุ่งหมาย และอภิปรายเฉพาะในประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. การศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียน และการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตในกลุ่มรวมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 และวิชาทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับดี ส่วนวิชาอื่น ๆ คือ วิชาทักษะทางภาษา 2 วิชาภาษาอังกฤษ 1 และวิชาภาษาอังกฤษ 2 อยู่ในระดับค่อนข้างดี เป็นผลให้นิสิตในกลุ่มรวมมีผลสัมฤทธิ์รวมทุกวิชาอยู่ในระดับค่อนข้างดี ส่วนพฤติกรรมการเรียน พบว่านิสิตมีทัศนคติที่ดีทางการเรียน แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อย

กว่าด้านอื่นๆ สำหรับการสนับสนุนทางสังคมพบว่า นิสิตได้รับจากครอบครัวในระดับมาก ได้รับจากเพื่อนในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และได้รับจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง

การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาไม่ถึงเกณฑ์ระดับดี อาจเนื่องมาจาก เหตุผล 2 ประการ ประการแรก เป็นเพราะนิสิตยังมีข้อบกพร่องในพฤติกรรมการเรียนทางด้าน และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยไม่มาก ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยในครั้งนี้ว่านิสิตมีการบริหารเวลาในการเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อยกว่าพฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อเทียบกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และจากเพื่อน พบว่าเป็นระดับต่ำสุด ประการที่สอง อาจเป็นเพราะวิชาทักษะทางภาษา 2 มีความยากมากขึ้นกว่าวิชาทักษะทางภาษา 1 เพราะเป็นรายวิชาที่ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เน้นการอ่านเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ การเขียนรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการพูดเพื่อการแสดงทัศนะอย่างมีเหตุผล จึงส่งผลให้ทำคะแนนได้ไม่ดีเท่าวิชาทักษะทางภาษา 1 ซึ่งเป็นรายวิชาที่ฝึกเพียงทักษะการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง อ่าน พูด และเขียน ให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้วนักศึกษาไทยไม่ค่อยเก่งวิชาภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของปราณี วาณิชเจริญธรรม (2525?) ที่ได้ศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษา ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2524 จำนวน 434 คน พบว่าคะแนนพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตในกลุ่มรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่ามาตรฐาน ในขณะที่กลุ่มนิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ปานกลางเท่านั้น ด้วยเหตุผลที่กล่าวมานี้จึงทำให้นิสิตทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ 1 และวิชาภาษาอังกฤษ 2 อยู่ในเกณฑ์ไม่ถึงระดับดี และเมื่อคิดคะแนนรวมทุกรายวิชา จึงอยู่ในระดับค่อนข้างดีเท่านั้น

ในส่วนของพฤติกรรมการเรียนที่พบว่านิสิตมีการบริหารเวลาเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อยกว่าพฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ อาจเป็นเพราะสภาพสังคมในปัจจุบันมีสิ่งยั่วยุมาก เช่น โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า หนังสือการ์ตูน เกมทางอินเตอร์เน็ต เป็นต้น ประกอบกับนิสิตในวัยนี้มักมีกิจกรรมทางสังคมร่วมกับกลุ่มเพื่อนอย่างสม่ำเสมอ จึงจูงใจให้นิสิตใช้เวลาไปกับสิ่งเหล่านี้มากเกินไปแทนที่จะใช้เวลาเพื่อการเรียนอย่างเต็มที่ตามแผนการเรียนที่วางไว้ โดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง

สำหรับการสนับสนุนทางสังคมที่พบว่านิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลางเท่านั้น อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยประกอบด้วยคณะวิชาจำนวนมาก แต่มีงบประมาณจำกัด ไม่สามารถบริการด้านวิชาการและด้านอื่นๆ ได้เต็มที่ตามความต้องการของนิสิต ทำให้นิสิตรับรู้ถึงการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเพียงปานกลางเท่านั้น

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ตามตัวแปรเพศและสาขาวิชาเอก

2.1 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา ระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของขจร พริ้งจำรัส (2519) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนทั้งชายและหญิงไม่ได้แตกต่างกันเลย อย่างไรก็ตาม มีบางงานวิจัยที่ไม่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ เช่น งานวิจัยของไกรคุง อนันตกุล (2525) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย แต่ในการวิจัยนี้ที่พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่างกัน อาจเป็นเพราะพื้นฐานความรู้เดิมในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของนิสิตชายและนิสิตหญิงใกล้เคียงกัน จึงทำให้สามารถผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ นอกจากนี้ รายวิชาศึกษาทั่วไปที่นิสิตเรียนในชั้นปีที่ 1 เน้นในเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งเนื้อหายังอยู่ในระดับพื้นฐาน และเป็นสิ่งที่นิสิตมีความรู้มาก่อนบ้างแล้วในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในขณะที่วิชาศึกษาทั่วไปอีกวิชาหนึ่งคือทักษะการรู้สารสนเทศ เป็นวิชาเกี่ยวกับกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ และการใช้ห้องสมุดที่เน้นการปฏิบัติ นิสิตน่าจะทำได้ดีพอๆ กัน สิ่งที่กล่าวมานี้ทั้งหมดอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงไม่ต่างกัน ยิ่งไปกว่านั้นการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยมักเน้นการศึกษาเพิ่มเติมนอกห้องเรียน มีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งแน่นอนว่านิสิตชายต้องทำงานร่วมกับนิสิตหญิง เพราะในคณะมนุษยศาสตร์มีจำนวน

นิสิตชายน้อยกว่านิสิตหญิงมาก การทำงานเป็นกลุ่มเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการปรึกษาหารือกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งอาจจะช่วยให้นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนทัดเทียมกันได้

พฤติกรรมการเรียน : พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิง ในพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายด้าน คือด้านทัศนคติทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน การเลือกประเด็นและสาระข้อมูลที่สำคัญในการเรียน การใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ และการทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวในการเรียน โดยนิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนดังกล่าวเหมาะสมมากกว่านิสิตชาย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนหญิงสนใจในเรื่องการเรียน ได้แก่ การตั้งใจเรียน ขยันทำแบบฝึกหัดและการบ้านที่ครูมอบหมาย ทบทวนบทเรียน และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่เสมอ ส่วนนักเรียนชายมีพฤติกรรมการเรียนไม่ดี โดยนำอุปกรณ์การเรียนมาไม่ครบ เข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลา ไม่ตั้งใจฟังครูสอน ไม่จดคำอธิบายของครู ไม่ทบทวนบทเรียน ไม่ส่งการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา หลีกเลียงงานที่ได้รับมอบหมาย และไม่แก้ไขปรับปรุงงานที่บกพร่องให้ดี จากงานวิจัยนี้สรุปได้ว่าเพศหญิง มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมกว่าเพศชาย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชัชลิณี จุงพิวัณน์ (2547) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนพบว่า เพศหญิงมีความขยันหมั่นเพียรมาก ในขณะที่เพศชายมีความขยันหมั่นเพียรน้อย การที่งานวิจัยพบว่านิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายด้านหลายด้านเหมาะสมกว่านิสิตชาย อาจเป็นเพราะนิสิตหญิงมีวุฒิภาวะเร็วกว่านิสิตชาย มีความเป็นผู้ใหญ่ เชื้อฟุ้งผู้ใหญ่ มีวินัยในตนเอง และมีความรับผิดชอบมากกว่านิสิตชาย ซึ่งมีงานวิจัยหลายเรื่องสนับสนุนความเชื่อนี้ เช่น งานวิจัยของขวัญฤดี จำซ้อนสัตย์ (2542) ศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่านักศึกษาหญิงมีความรับผิดชอบมากกว่านักศึกษาชาย เช่นเดียวกับงานวิจัยของกนกวรรณ การุญ (2547) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดกับความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนหญิงมีความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย รวมถึงงานวิจัยของสินีนาง สุทธจินดา (2543) ซึ่งศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการในโรงเรียนอาชีวศึกษา พบว่านักเรียนหญิงมีวินัยในตนเอง

สูงกว่านักเรียนชายในทุกด้าน ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้จึงทำให้นิสิตหญิงมีพฤติกรรมกรเรียน เหมาะสมมากกว่านิสิตชาย

การสนับสนุนทางสังคม : พบว่านิสิตหญิงได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้าน คือการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มากกว่านิสิตชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของรวีพรรณ เลขะวิวัฒน์ (2544) ที่ศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้ใหญ่ที่ว่างงานและที่มีงานทำ พบว่า คะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมของเพศหญิงมากกว่าเพศชายทั้งในกลุ่มคนที่ว่างงานและที่มีงานทำ ซึ่งอาจเป็นเพราะนิสิตหญิงยังคงใกล้ชิดผูกพัน และทำสิ่งต่าง ๆ กับพ่อแม่อยู่เสมอ ในขณะที่นิสิตชายมักเป็นอิสระในตนเองและเป็นตัวของตัวเองมากกว่า ซึ่งสิ่งนี้เป็นเช่นเดียวกับในกลุ่มเพื่อน เป็นผลให้นิสิตหญิงรับรู้ถึงการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและจากเพื่อน มากกว่านิสิตชาย อย่างไรก็ตามพบว่านิสิตหญิงกับนิสิตชายได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยไม่ต่างกัน อาจเป็นเพราะปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างอาจารย์กับนิสิตมักจำกัดอยู่ในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนิสิตทั้งหญิงและชายจะได้รับการปฏิบัติจากอาจารย์ที่สอนอย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งได้รับการปฏิบัติจากอาจารย์ที่ปรึกษาเหมือนกัน ด้วย นอกจากนี้บริการอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย ก็จัดเตรียมไว้ให้สำหรับนิสิตอย่างเท่าเทียมกันเช่นกัน ด้วยเหตุผลเหล่านี้ทำให้นิสิตหญิงและนิสิตชายรับรู้ถึงการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน

2.2 เมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรสาขาวิชาเอก

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาแตกต่างกัน ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญเลิศ จันทรไสย และเมตตา ภูนิง (2544) เรื่อง สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่รับเข้าศึกษาด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2542 – 2543 ซึ่งพบว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีผลการเรียนต่างกัน การที่พบผลเช่นนี้อาจเป็นเพราะเหตุผล 2 ประการ ประการแรก นิสิตแต่ละสาขาวิชาเอกอาจมีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน เพราะเคยเรียนในแผนการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่แตกต่างกัน เช่น สาขาวิชาเอกจิตวิทยา รับผู้เรียนที่มาจากแผนการเรียนวิทย์ – คณิต หรือ ศิลป์ – คณิต ในขณะที่สาขาวิชาเอกอื่น ๆ ส่วนมาก รับผู้เรียนที่มาจากแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา (ซึ่งยังแยกออกไปอีกมากมาย เช่น

ศิลป์ – อังกฤษ ศิลป์ – ฝรั่งเศส ศิลป์ – ญี่ปุ่น เป็นต้น) พื้นความรู้เดิมที่แตกต่างกันนี้อาจมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันได้ ดังมีผลงานวิจัยที่มาสสนับสนุนคืองานวิจัยของศุภวรรณ พันธุ์ภักดี (2542) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าผลการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกและสามารถพยากรณ์ผลการเรียนรวมด้านความสามารถเชิงปฏิบัติการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประการที่สอง นิสิตแต่ละสาขาวิชาเอกอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะสาขา ดังเช่นงานวิจัยของแคทซ์ (ราชพร, บำรุงศรี. 2535 : 21 ; อ้างอิงจาก Katz. 1988) ได้ศึกษาแบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนวิชาเอกต่างกัน พบว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์ ชีววิทยา วิศวกรรม มีแบบการเรียนรู้แบบเอกลักษ์ นิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกสังคม การศึกษา ประวัติศาสตร์ และเทคนิคการแพทย์ มีแบบการเรียนรู้แบบปฏิบัติ นิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกจิตวิทยามีแบบการเรียนรู้แบบเอกลักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของราชพร บำรุงศรี (2535) ที่ทำการวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชาตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ พบว่านิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชา มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีความเป็นไปได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันน่าจะมีผลต่อวิธีการเรียนรู้รายวิชา และเชื่อมโยงไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันได้

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมและรายวิชาต่างๆ ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาต่าง ๆ และรวมทุกวิชาดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่านิสิตที่เลือกเรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก อาจมีความถนัดในการเรียนภาษามากเป็นพิเศษ เพราะภาษาจีนเป็นภาษาที่ยากมาก ทำให้การเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ คือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งนิสิตมีพื้นความรู้เดิมคืออยู่แล้ว เป็นไปโดยง่าย จึงทำให้นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีนมีผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาต่างๆ ที่เน้นภาษาไทยและภาษาอังกฤษดีกว่านิสิตสาขาวิชาเอกอื่น ๆ

พฤติกรรมกรเรียน : พบว่าไม่มีความแตกต่างในพฤติกรรมกรเรียนโดยรวมและรายด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ยกเว้นพฤติกรรมกรเรียนด้านการใช้เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้ ที่พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กมีพฤติกรรมกรเรียนด้านนี้มากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาเพื่ออาชีพ ผลการ

วิจัยนี้ต่างไปจากของ พรศรี บรรณกุลโรจน์ (2547) ซึ่งศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียน ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 พบว่านักเรียนที่เรียน สาขาวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนต่างกัน 2 ด้านคือ ด้านทัศนคติทางการเรียนและความวิตกกังวลในการเรียน แต่ผลการวิจัยสอดคล้องกับของพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ในบางส่วนคือ พรพจน์ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพต่างคณะกันมีพฤติกรรมการเรียน ด้านการใช้เทคนิคช่วยเหลือในการเรียนต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม พรพจน์ ยังพบความแตกต่างใน พฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ อีกด้วย คือด้านทัศนคติทางการเรียน การบริหารเวลาในการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและการเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งการ ทดสอบตนเอง ทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

การที่ผลการวิจัยโดยรวมไม่พบความแตกต่างในพฤติกรรมการเรียน ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน อาจเกิดจากเหตุผลหลายประการ คือ (1) การที่นิสิต แต่ละสาขาวิชาเอกจะผ่านการคัดเลือกเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยได้ มักจะต้องมี พฤติกรรมการเรียนที่ดีในหลาย ๆ ด้านพอ ๆ กัน ซึ่งพฤติกรรมที่ดีเหล่านี้ น่าจะคงทนถาวร มาจนถึงการเรียนระดับมหาวิทยาลัยด้วย (2) นิสิตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว (ถ้าใช้เกณฑ์อายุ 18 ปี) นิสิตในวัยนี้ย่อมสามารถควบคุมตัวเองในเรื่องการมีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมได้ (3) นิสิตในแต่ละสาขาวิชาเอกของคณะมนุษยศาสตร์มีจำนวนนิสิตหญิงเป็นส่วนใหญ่ มีนิสิตชายเป็นส่วนน้อย ซึ่งนิสิตหญิงมักเอาใจใส่กับการเรียน และให้ความสำคัญกับการเรียน อย่างสม่ำเสมอ (4) อาจารย์แต่ละสาขาวิชาเอกเป็นตัวอย่างที่ดีในการทำงานให้กับนิสิตเหมือนกัน เหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้ น่าจะทำให้ให้นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียน ไม่ต่างกัน ยกเว้นนิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้ เทคนิคเข้าช่วยในการแสวงหาความรู้มากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาเพื่อ อาชีพ อาจเป็นเพราะนิสิตที่เรียนวรรณกรรมสำหรับเด็กมักมีความสามารถด้านศิลปะ มีความ คิดริเริ่มและจินตนาการสูง อาจมีเทคนิคต่าง ๆ เพื่อช่วยในการเรียนได้หลายหลายกว่านิสิตใน สาขาวิชาเอกทางภาษา

การสนับสนุนทางสังคม : ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างในด้านการ สนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้านระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ยกเว้นการ สนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย ที่พบว่านิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก

รายงานว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย

การที่ผลวิจัยโดยรวมไม่พบความแตกต่างในการได้รับการสนับสนุนทางสังคมระหว่างนิสิตที่เรียนในสาขาวิชาเอกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่านิสิตในคณะมนุษยศาสตร์มาจากครอบครัวที่ไม่ต่างกันมาก จึงได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากครอบครัวพอๆ กัน ในขณะที่นิสิตในวัยนี้ส่วนใหญ่สนิทสนมกับกลุ่มเพื่อน เรียนหนังสือด้วยกัน ทำสิ่งต่างๆ ร่วมกัน และช่วยเหลือเกื้อกูลกันเสมอ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ในส่วนของมหาวิทยาลัยก็เช่นเดียวกันที่บริการสิ่งต่างๆ ให้กับนิสิตอย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งนิสิตยังได้รับการปฏิบัติจากอาจารย์อย่างเท่าเทียมกันด้วย ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้จึงทำให้นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน ได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้านไม่ต่างกัน ยกเว้นนิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กที่รายงานว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และภาษาไทย อาจเป็นเพราะนิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กเน้นเรื่องการเรียนรู้เกี่ยวกับการทำหนังสือเด็ก ซึ่งหอสมุดกลางได้จัดห้องหนังสือสำหรับเด็กไว้เป็นพิเศษ 1 ห้อง มีหนังสือเด็กทุกชนิดจำนวนมาก นิสิตสามารถเข้าไปใช้บริการได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ในการทำหนังสือเกี่ยวกับเด็ก นิสิตต้องลงมือปฏิบัติจริง และได้รับคำแนะนำจากผู้สอนอย่างใกล้ชิด สิ่งทีกล่าวนี้อาจทำให้นิสิตสาขาวิชาเอกวรรณกรรมสำหรับเด็กรับรู้ว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตที่เรียนในสาขาวิชาเอกด้านภาษา

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมและรายด้าน ถือว่าการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน และการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชา แต่พบผลหลัก (Main effect) ว่านิสิตที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาและรายวิชาคือ ทักษะทางภาษาไทย 2 ภาษาอังกฤษ 1 และทักษะการรู้สารสนเทศ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสมมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิต

ที่มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมน้อย นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยน้อย

การไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับการสนับสนุนทางสังคมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมและรายวิชา แสดงว่าพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมไม่ส่งผลร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือตัวแปรทั้ง 2 นี้ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างอิสระ ไม่ขึ้นต่อกัน ดังนั้น ไม่ว่านิสิตจะได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากหรือน้อย แต่ถ้ามีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมมากแล้ว ย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านิสิตที่มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมน้อยเสมอ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตในชั้นปีที่ 2 เริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว (ถ้าใช้อายุ 18 ปี เป็นเกณฑ์ในการเข้าสู่วัยผู้ใหญ่) คนในวัยนี้มีการรู้คิดที่ดี เป็นอิสระจากคนอื่น ๆ พึ่งตัวเองได้ ไม่ต้องอาศัยการสนับสนุนจากคนอื่นมากนัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีหรือไม่จึงขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนเป็นหลัก โดยไม่ต้องคำนึงถึงการสนับสนุนทางสังคมว่าจะมากหรือน้อย ในทำนองเดียวกัน การที่พบผลหลักในตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ แสดงว่าไม่ว่านิสิตจะมีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมมากหรือน้อย แต่ถ้าได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมากแล้ว ย่อมมีผลสัมฤทธิ์วิชาทักษะการรู้สารสนเทศดีกว่านิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยน้อยเสมอ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะวิชาทักษะการรู้สารสนเทศต้องอาศัยอุปกรณ์การเรียนต่างๆ มาก เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ หนังสือประเภทต่างๆ ในห้องสมุด วารสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตลอดจนโสตทัศนวัสดุต่างๆ รวมทั้งต้องมีการฝึกปฏิบัติจริงอย่างสม่ำเสมอในห้องสมุดโดยมีอาจารย์ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด ดังนั้นถ้านิสิตได้รับการสนับสนุนในสิ่งเหล่านี้มากก็ย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศดีด้วย โดยไม่ต้องคำนึงถึงพฤติกรรมการเรียนว่าเหมาะสมมากหรือน้อย

4. การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิจัยพบว่ามีเฉพาะตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเท่านั้นที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ โดยตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้โดดเด่นมากที่สุด คือแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากเป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม และรายวิชาทักษะทางภาษา 1 นอกนั้นยังเป็นตัวแปรลำดับแรกที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 และวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของอัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชุชม (2530) ที่ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นแรงจูงใจในการเรียน เป็นตัวพยากรณ์ที่สำคัญในนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรลำดับแรกที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยอีกเรื่องหนึ่งของสุกัญญา สามปรู (2539) ศึกษาองค์ประกอบด้านจิตวิทยา ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต พบว่าตัวแปรที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นลำดับแรก คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือแรงจูงใจทางการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ที่ศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่าแรงจูงใจในการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้สูงที่สุด ผลการวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจในการเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจเป็นสภาวะหรือสภาพอารมณ์ของบุคคลที่พร้อมจะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง และมุ่งไปสู่เป้าหมายบางประการ ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันจะทำให้เกิดการกระทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และทำให้เกิดความพร้อมในการเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจยังทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่พวกเขาคาดหวังไว้ (สุชา จันทรเฒ ; และสุรางค์ จันทรเฒ. 2518 : 71 – 72) แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อ (ชัยนาถ นาคบุปผา. 2529 : 54 – 56) แรงจูงใจในการเรียนจึงมีความสำคัญในเบื้องต้นที่จะทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการ

เรียนด้านต่างๆ มากหรือน้อยได้ ถ้าผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนแล้ว พฤติกรรมการเรียนด้านอื่น ๆ ย่อมไม่มีหรือมีน้อย จนส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมน้อย และพบว่ามีเฉพาะตัวแปรในกลุ่มพฤติกรรมการเรียนเท่านั้นที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวแปรที่สำคัญยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น พ่อแม่และอาจารย์ ควรตระหนักในเรื่องนี้ให้มาก ด้วยการส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี และหาทางแก้ไขเมื่อเด็กมีพฤติกรรมการเรียนไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของเพศชาย ที่งานวิจัยพบว่ามีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมน้อยกว่าเพศหญิง พ่อแม่ควรให้การดูแลเอาใจใส่กลุ่มเด็กผู้ชายให้มากเป็นพิเศษในด้านพฤติกรรมการเรียน ให้คำแนะนำเมื่อลูกมีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม และให้คำชมเชยเมื่อลูกมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี นอกจากนี้แล้วพ่อแม่จะต้องให้ความสนใจและให้เวลากับลูกชายให้มากขึ้น เป็นที่ปรึกษาทั้งปัญหาการเรียนและปัญหาส่วนตัว อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ทั่วไปควรสนใจผู้เรียนเพศชายมากขึ้น และปฏิบัติต่อผู้เรียนเพศชายในแนวทางเดียวกับพ่อแม่ตามที่กล่าวมาแล้ว

2. จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อเทียบกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและจากเพื่อนแล้ว นับว่าอยู่ในระดับต่ำ การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยประกอบด้วย การได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ในด้านกำลังใจ และการช่วยเหลือแนะนำ รวมถึงการได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยในด้านบริการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนควรที่จะให้ความสนใจ เอาใจใส่ และให้เวลากับนิสิตมากขึ้น ในส่วนของอาจารย์ที่ปรึกษา ควรทำหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างเต็มที่ มิใช่แค่การเซ็นชื่อลงทะเบียนเรียนเท่านั้น ควรให้ความสนใจสภาพความเป็นไปของนิสิตทั้งในด้านการเรียน ด้านสังคม รวมทั้งปัญหาส่วนตัว และสำหรับผู้บริหารมหาวิทยาลัยทุกระดับ ควรให้ความสำคัญกับการจัดตั้งอำนวยการความสะดวกทั้งทางด้านการวิชาการ และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

3. จากการวิจัยพบว่า แรงงูใจในการเรียนเป็นพฤติกรรมกรเรียนที่มีความโดดเด่นที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นเรื่องที่พ่อแม่และอาจารย์ต้องตระหนักถึง ความสำคัญของแรงงูใจในการเรียน และหาวิธีสร้างแรงงูใจในการเรียนให้เกิดขึ้นกับ ผู้เรียน ทั้งนี้ควรเน้นการสร้างแรงงูใจจากภายในเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยของนิสิต นักศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับนำไปใช้ในการตอบสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาได้ อย่างเหมาะสม
2. ควรทำวิจัยเชิงทดลองเพื่อหาวิธีพัฒนาพฤติกรรมกรเรียนในกลุ่มนิสิต นักศึกษาชาย
3. ควรทำวิจัยเชิงทดลองเพื่อหาวิธีสร้างแรงงูใจในการเรียนสำหรับนิสิตนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัย
4. เนื่องจกงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการวิจัยต่อไปอาจจะขยายกลุ่มตัวอย่างไปยังคณะอื่น ๆ ใน มหาวิทยาลัยเดียวกัน หรือศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาของหลาย ๆ มหาวิทยาลัย ซึ่งควรจะใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบมาตรฐาน เพื่อให้คะแนนผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาจากเกณฑ์เดียวกัน

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ การ์ณ. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างความเครียดกับความรับผิดชอบด้าน
การเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนนอก กรุงเทพมหานคร.
สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ก่อ สวัสดิพาณิชย์. (2525). คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ศาสนา.
- กันยา สุวรรณแสง. (2538). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.
- กัลยา สกุลแก้ว. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน เจตคติต่อครู และ
ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา ชิตประเสริฐ. (2547). ปัญหาในการปฏิบัติงาน บุคลิกภาพที่เข้มแข็ง การเห็นคุณค่า
ในตนเอง และความเครียดของพยาบาลจบใหม่ โรงพยาบาลศิริราช. ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไกรทอง อนันคมกุล. (2525). ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขจร พริ้งจำรัส. (2519). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์
อังกฤษ กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน. ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- ขวัญฤดี ขำซ่อนสัตย์. (2542). การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินูณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2547, ตุลาคม). บทนำ : พฤติกรรมการเรียน และพฤติกรรมการทำงาน.
วารสารจิตพฤติกรรมศาสตร์ : ระบบพฤติกรรมไทย. 1(2) : 1-8
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543). การเรียนและกลยุทธ์ในการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.
รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- นัตรวลัย ใจอารีย์. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคม พฤติกรรม
การดูแลสุขภาพ และคุณภาพชีวิตผู้ป่วยหัวใจวายเลือดคั่ง. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พยาบาลศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
ถ่ายเอกสาร.
- เนลิยา บุญเนียร. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมพื้นฐาน
ความรู้ทางคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชนดี สวัสดิฤกษ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยการเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชัชลิณี จุงพิวัฒน์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเวียงสระ อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินูณานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชยันดา นาคบุปผา. (2529, สิงหาคม). พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจ. คุรุปริทัศน์ : 54 – 58.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินูณานิพนธ์ การศึกษา
มหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- นุชนาฏ วรยศศรี. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเลิศ จันทร์ไสย ; และ เมตตา ภูนิง. (2544). สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่รับเข้าศึกษาด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2542 – 2543. ปัตตานี : คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปราณี วาณิชเจริญธรรม. (2525 ?). การศึกษาพื้นความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษาของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2524. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปราโมทย์ ครองบุญศรี. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา วันโนนาม. (2548). ผลของการใช้ชุดการเรียน โดยเพื่อนสอนเพื่อน หน่วยการเรียนรู้ “เส้นขนาน” ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผกาทิพย์ โสอุดร. (2546). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาเศษส่วน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนเรียน. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่น ๆ. (2536). ตัวแปรที่สามารถทำนายผลการเรียนของนิสิต หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พฤติกรรมศาสตร์) สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์. รายงานการวิจัยฉบับที่ 52. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ผองจิต อินทสุวรรณ ; วิชาสัทกษณ์ ชั่ววัลลี ; และ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. (2538). การอบรม
เลี้ยงดูและตัวแปรทางบุคลิกภาพบางตัวในฐานะที่เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนประถมศึกษา : การศึกษาระยะยาว. รายงานการวิจัยฉบับที่ 54. กรุงเทพฯ :
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). เอกสารประกอบการสอนการทดสอบทางจิตวิทยา.

กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ; และคมเพชร ฉัตรสุกกุล. (2543). ยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของ
นักเรียนวัยรุ่น. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. (2547). ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

พรศรี บรรณกุลโรจน์. (2547). ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม. สารนิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พสิน แดงจวง. (2537). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการสำเร็จการศึกษา ระดับ
บัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ ของนักศึกษาสังกัดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. รายงานการวิจัย.
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พูลทรัพย์ วงษ์พานิช. (2523). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนใน
ระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคคลทางการศึกษา และครูประจำการในวิทยาลัยครู
กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

เพ็ญศรี คมสาคร. (2524). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
และแบบควบคุมกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการปรับตัวของนักศึกษาวิทยาลัยครู
ในกลุ่มภาคกลาง ปีการศึกษา 2523. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการ
แนะแนว). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ภัทรพงศ์ ประกอบผล. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดของผู้ป่วยเรื้อรัง. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มณฑาทิพย์ มณีโชติรัตน์. (2542). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- รวิพรรณ เลขาวิพัฒน์. (2544). การสนับสนุนทางสังคมและความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้ใหญ่ตอนต้น : การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างคนว่างงานและคนมีงานทำในปี 2543. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชพร บำรุงศรี. (2535). การวิเคราะห์แบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาต่างสาขาวิชาตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ประสบการณ์. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรารณ เอี้ยวสกุล ; ประสิทธิ์ พงษ์เรืองพันธุ์ ; และอนงค์ นนทสูตร. (2529). การเปรียบเทียบทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดีที่ผ่านการคัดเลือกประเภทการสอบร่วมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทโควต้า. กรุงเทพฯ : หน่วยงานศึกษา ศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- วัลลภา จันทรเพ็ญ. (2527). ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาศลักษณ์ ชววลลิต. (2530). การพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. รายงานการวิจัยฉบับที่ 38. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศุภวรรณ พันธุ์กักดี. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมพิศ เจียมศักดิ์ศรี. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางครอบครัวกับสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สมศักดิ์ ศรีประสิทธิ์. (2532). ผลกระทบของการอบรมเลี้ยงดูและสถานภาพทางเศรษฐกิจ
และสังคมของครอบครัวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
ชั้นผสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สายสุดา ปะวะขัง. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยด้านการ
อ่านเชิงวิเคราะห์และความคิดแบบสืบสวน – สอบสวนระหว่างการสอนที่ใช้กิจกรรม
แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบพึ่งพาตนเอง. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2530). ประสิทธิภาพของการมัธยมศึกษา.
รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สิงห์ ไทยวงศ์. (2544). ผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทางทฤษฎี
พิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ต่อยุทธวิธีการเรียนและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของนักศึกษาที่มีสถานภาพรอพิณิจ. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
(จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
ถ่ายเอกสาร.

สินีนาน สุทธจินดา. (2543). การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนการ
โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.
ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุกัญญา สามปรู. (2539). องค์ประกอบด้านจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด
นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร

- สุชา จันทรเอ็ม ; และ สุรางค์ จันทรเอ็ม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพรวพิตยา
- สุชาติ ลีตระกูล. (2524). องค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันท์ จันทร. (2526). องค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. (2526). กลวิธีสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- สุมิตรรา เจริญพันธ์. (2547, ตุลาคม). จิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ
พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารจิต
พฤติกรรมศาสตร์ : ระบบพฤติกรรมไทย. 1(2) : 9 – 36.
- สุรเดช ปานาทกุล. (2520). ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์
ของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์. (2521). การวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุวดิษฐ์ จตุพร. (2547). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการ
ศึกษา). มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิมล เต๋นสุนทร. (2525). ตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ การศึกษา
มหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสวย สิงโตสี. (2544). การศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยม
ศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี. สารนิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- อรพินทร์ ชูชม ; และอัจฉรา สุขารมณ. (2531). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัว ทักษะคิด และนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปริญญาโท. รายงานการวิจัยฉบับที่ 41. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อัจฉรา สุขารมณ ; และ อรพินทร์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. รายงานการวิจัยฉบับที่ 39. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อุมาพร นาคะวจินะ. (2547). พฤติกรรมการเรียนของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2546. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุไร พันธุ์เมฆา. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับความเครียดของผู้ป่วยโรคเอดส์. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Azevedo, Roger; & Cromley, Jennifer G.. (2004, Sep). Does Training on Self-Regulated Learning Facilitate Students' Learning with Hypermedia? *Journal of Educational Psychology*. Vol 96(3) : 523 – 535.
- Banitt, Angela. (2005). *Health Behaviors and Academic Performance among College Students*. Retrieved April 6, 2005, from http://www.charis.wlc.edu/publications/symposium_spring02/banitt2.pdf
- Bernard , Larry C. ; & Krupat , Edward. (1994). *Health Psychology : Biopsychosocial Factors in Health and Illness*. Fort Worth : Harcourt Brace College.
- Berns, Roberta M.. (2004). *Child, Family, School, Community (Socialization and Support)*. California: Wadsworth/Thomson Learning.
- Borkowski, John G.; & Thorpe, Pamela K.. (1994). *Self-Regulation and Motivation : A Life-Span Perspective on Underachievement*. In *Self-Regulation of Learning and Performance : Issue and Educational Applications*. Schunk, Dale H.; & Zimmerman, Barry J. 45 – 73. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associates.

- Collins, Nancy L.; & Feeney, Brooke C.. (2004, Sep). Working Models of Attachment Shape Perceptions of Social Support : Evidence From Experimental and Observational Studies. **Journal of Personality & Social Psychology**. Vol 87(3): 363-383.
- Comeau, Sylvain J.. (2002, Sep). **Stress, Memory and Social Support**. McGill Reporter. Vol 35(2). Retrieved April 6, 2005, from <http://www.mcgill.ca/reporter/35/02/lupien/>
- Cowie , Helen ; & Wallace , Patti. (2000). **Bystanding to Standing By**. London : Sage.
- Cummings, Rhoda Woods. (1995). **Adolescence : A Developmental Perspective**. Fort Worth : Harcourt Brace College.
- Dacey , John ; & Kenny , Maureen. (1997). **Adolescent Development**. 2nd ed. Madison, WI: Brown & Benchmark.
- Duff , Lee O. ; & Siegel , Laurence. (1960). Biographical Factors Associated with Academic Over – And Underachievement. **Journal of Educational Psychology**. Vol 51 (1) :43
- Ebel, Robert L.. (1980). **Achievement Test as Measures of Developed Abilities**. In Measuring Achievement : Progress Over a Decade. Schrader, William B. 11 – 16. San Francisco : Jossey-Bass.
- Eggen, Paul ; & Kauchak, Don. (1999). **Educational Psychology : Windows on Classroom**. New Jersey : Prentice-Hall.
- Eysenck, H.J. ; Wurzburg, Arnold W. ; & Berne, Meili R.. (1979). **Encyclopedia of Psychology**. New York : The Seabury Press.
- Goldenson, Robert M.. (1984). **Longman Dictionary of Psychology and Psychiatry**. New York : A Walter D. Glanze Book.
- Harackiewicz, Judith M. ; et al. (2000). Short-Term and Long-Term Consequences of Achievement Goals : Predicting Interest and Performance Over Time. **Journal of Educational Psychology**. Vol. 92(2): 316-330.
- Hauenstein, Emily; & University of Virginia. (2005). **Glossary**. Retrieved March 24, 2005, from <http://www.nursing.virginia.edu/centers/research/wait/psyched/glossary.htm>

- Hirschfeld, Robert R.; Lawson, Lucinda; & Mossholder, Kevin W.. (2004, Nov).
Moderators of Relationship between Cognitive Ability and Performance : General
Versus Contest-Specific Achievement Motivation. **Journal of Applied Social
Psychology**. Vol 34(11):2389-2409.
- Hurlock, Elizabeth B. (1973). **Adolescent Development**. 4th ed. Tokyo : McGraw-Hill.
- Larose, Simon; & Roy, Roland. (1995). Test of Reaction and Adaptation in College
(TRAC) : A New Measure of Learning Propensity for College Students. **Journal of
Educational Psychology**. Vol. 87(2): 293-306.
- LePine, Jeffrey A.; LePine, Marcie A.; & Jackson, Christine L.. (2004, Oct). Challenge and
Hindrane Stress : Relationships with Exhaustion, Motivation to Learn, and Learning
Performance. **Journal of Applied Psychology**. Vol 89(5) : 883-891.
- Linville , Linda K. (1994) **Academic Skills Achievement Program**. Burr Ridge : Irwin
Mirror Press.
- Midgley, Carol; Arunkumar, Revathy ; & Urdan, Timothy C.. (1996). "If I don't Do Well
Tomorrow, There's a Reason" : Predictors of Adolescents' Use of Academic
Self-Handicapping Strategies. **Journal of Educational Psychology**. Vol. 88(3) : 423-434.
- Perry, Raymond P. ; et al. (2001). Academic Control and Action Control in the Achievement of
College Students : A Longitudinal Field Study. **Journal of Educational
Psychology**. Vol 93(4) : 776 --789.
- Pollitt , Ernesto. (1984). **Nutrition and Educational Achievement**. Paris : United Nations
Educational , Scientific and Cultural Organization.
- Rice , Philip F.. (1999). **The Adolescent : Development , Relationships, and Culture**.
9th ed. Boston : Allyn and Bacon, Inc.
- Rickards, John P.; et al. (1997). Signaling, Notetaking, and Field Independence-
Dependence in Text Comprehension and Recall. **Journal of Educational
Psychology**. Vol. 89(3): 508-517.

- Sarason, Barbara R.; Sarason, Irwin G.; & Pierce, Gregory R.. (1992). **Tradition Views of Social Support and Their Impact on Assessment**. In Social Support : An Interaction View. Sarason, Barbara R.; Sarason, Irwin G.; & Pierce, Gregory R. 9-25. New York : A Wiley-Interscience.
- Steinberg , Laurence. (1996). **Adolescence**. New York : McGraw – Hill.
- Taylor, Shelley E.; et al. (2004, Sep). Culture and Social Support : Who Seeks It and Why? **Journal of Personality & Social Psychology**. Vol 87(3): 354-362.
- Travers, Robert M.W.. (1950). **How to Make Achievement Tests**. New York : Odyssdy Press.
- Weinstein , Claire E. ; & Palmer , David R. (2002). **Learning and Study Strategies Inventory (LASSI)**. 2nd ed. Texas : H & H Publishing Company.
- Willoughby, Teena; Wood, Eileen; Desmarais, Serge; Sims, Suzanne; & Kalra, Michelle. (1997). Mechanisms That Facilitate the Effectiveness of Elaboration Strategies. **Journal of Educational Psychology**. Vol. 89(4) : 682-685.
- Womble , Laura P.. (2001). **Impact of Stress Factors on College Students Academic Performance**. Retrieved April 5, 2005, from <http://www.psych.unce.edu/Womble.pdf>
- Woolfolk, Anita E.. (1987). **Educational Psychology**. New Jersey : Prentice-Hall.

ภาคผนวก ก.
แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย

เรียน นิสิตที่ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสอบถามฉบับนี้ มี 5 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสำรวจข้อมูลทั่วไปของนิสิต ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนิสิต ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน และ ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

ขอความร่วมมือจากนิสิตทุกท่าน ช่วยตอบแบบสอบถามที่ตรงความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อประโยชน์ในการทำวิจัย

ขอบคุณในความร่วมมือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประนต คำนิม

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ รมศว ประสานมิตร

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปของนิสิต

คำชี้แจง : ขอให้นิสิตทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เลือก หรือเติมข้อความ

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. สาขาวิชาเอก
 - ☐ จิตวิทยา
 - ☐ บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
 - ☐ วรรณกรรมสำหรับเด็ก
 - ☐ ปรัชญาและศาสนา
 - ☐ ภาษาไทย
 - ☐ ภาษาจีน
 - ☐ ภาษาญี่ปุ่น
 - ☐ ภาษาอังกฤษ
 - ☐ ภาษาฝรั่งเศส
 - ☐ ภาษาเพื่ออาชีพ

3. เกรดวิชาต่อไปนี้ (เติมในช่องว่าง เช่น A, B+, B, ...) (เติมให้ครบทุกวิชา)

ทย 101 ทักษะทางภาษา 1

ทย 102 ทักษะทางภาษา 2

อก 101 ภาษาอังกฤษ 1 '

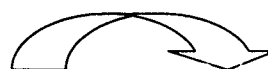
อก 102 ภาษาอังกฤษ 2

บส 101 ทักษะการรู้สารสนเทศ

ตอนที่ 2 แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนิสิต

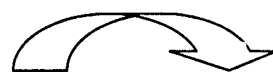
คำชี้แจง : แบบสำรวจฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การปฏิบัติตน
ทางการเรียน ทักษะทางการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนและวิธีการเรียน โดยแบบ
สำรวจมีลักษณะเป็นข้อความจำนวน 77 ข้อ กรุณาอ่านแต่ละข้อความ และใส่เครื่องหมาย ✓
ในช่องว่าง ให้สอดคล้องกับตัวท่านมากที่สุด

- ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตกและต้องออกจากมหาวิทยาลัย
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
- ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญหรือไม่สำคัญ ได้ขณะที่จดคำบรรยาย
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
- ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียนที่ได้วางไว้
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
- หลังจากเรียนเสร็จ ข้าพเจ้าได้ทบทวนบทเรียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาเหล่านั้น
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

ต่อ

5. ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ทราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาคู่ครองได้
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
6. ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ในห้องเรียน ข้าพเจ้ามักคิดถึงสิ่งอื่นและไม่ได้สนใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
7. ข้าพเจ้าใช้วิธีการช่วยการเรียน โดยสังเกตการใช้ตัวอักษรเอนและการขึ้นหัวข้อใหม่ในตำราเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
8. ข้าพเจ้าพยายามใช้วิธีการสรุปใจความสำคัญให้ได้ขณะที่ฟังคำบรรยาย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
9. ข้าพเจ้าจะหมดกำลังใจเมื่อผลการเรียนต่ำ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
10. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลา
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
11. ปัญหาภายนอกมหาวิทยาลัย เช่น เรื่องความรัก เรื่องการเงิน เรื่องความขัดแย้งภายในครอบครัว เป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้าไม่สนใจต่อการเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
12. ข้าพเจ้าพยายามคิดอย่างละเอียดถึงหัวข้อที่เรียนว่าข้าพเจ้าควรได้เรียนรู้อะไรจากบทเรียนมากกว่าการอ่านผ่านๆ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

13. ถ้าเนื้อหาบทเรียน น่าเบื่อ หรือไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็จะพยายามเรียนต่อไปจนจบ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
14. ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนและลังเลว่าเป้าหมายการเรียนของข้าพเจ้าควรเป็นอะไร
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
15. ข้าพเจ้าจะเรียนรู้คำ หรือแนวคิดใหม่ ๆ โดยโยงสิ่งเหล่านั้นกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
16. ข้าพเจ้ามาเรียนโดยไม่มีการเตรียมตัวก่อนมาเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
17. ในการเตรียมตัวสอบ ข้าพเจ้ามักลองคิดตั้งคำถามเอง ที่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
18. ข้าพเจ้าไม่ค่อยไปมหาวิทยาลัย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
19. การขีดเส้นใต้ข้อความในบทเรียนมีประโยชน์ต่อการทบทวนบทเรียนของข้าพเจ้า
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
20. ข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อย เพราะมีเวลาเตรียมตัวน้อย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

ต่อ

21. ข้าพเจ้าพยายามแก้คำถามที่อาจจะออกข้อสอบ ขณะทบทวนบทเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
22. ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือเมื่อใกล้เวลาสอบเท่านั้น
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
23. ข้าพเจ้าทำความเข้าใจสิ่งที่ได้เรียนเป็นภาษาของข้าพเจ้า
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
24. ข้าพเจ้านำสมุดจดคำบรรยายเปรียบเทียบกับของคนอื่น ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าสมุดของข้าพเจ้าถูกต้อง
 สมบูรณ์
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
25. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดมากในขณะที่เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
26. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนเรียนครั้งต่อไป
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
27. ข้าพเจ้าไม่สามารถสรุปสาระที่ข้าพเจ้าได้ฟังจากการบรรยาย หรืออ่านจากหนังสือได้
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
28. ข้าพเจ้าเรียนอย่างหนักเพื่อให้ได้เกรดที่ดี แม้ว่าจะไม่ชอบวิชานั้น
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

29. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณสมบัติที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มหาวิทยาลัยได้น้อยมาก
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
30. ในขณะที่อ่านหนังสือ ข้าพเจ้ามักหยุดอ่านเป็นช่วง ๆ และทบทวนสิ่งที่อ่านไปแล้วในใจ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
31. แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวมาอย่างดีในการสอบ ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกกังวลใจอย่างมาก
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
32. เมื่อข้าพเจ้าเรียนเรื่องอะไร ข้าพเจ้ามักพยายามนำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลให้เข้ากันได้อย่าง
 มีเหตุผล
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
33. ข้าพเจ้ามักอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เมื่อไม่สามารถเรียน หรือทำงานสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
34. เวลาเรียนหนังสือ ข้าพเจ้ามักประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจบทเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
35. ในขณะที่สอบ ข้าพเจ้ารู้สึกค่อนข้างมั่นใจว่าข้าพเจ้าสามารถทำได้
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
36. การผัดวันประกันพรุ่ง เป็นปัญหาทางด้านการเรียนสำหรับข้าพเจ้า
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

37. ขณะกำลังเรียน ข้าพเจ้าตรวจสอบตนเองเสมอว่าเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังสอนอยู่หรือไม่
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
38. ข้าพเจ้าไม่สนใจเกี่ยวกับการศึกษาทั่วไป ข้าพเจ้าต้องการเพียงที่จะได้ทำงานดี ๆ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
39. ข้าพเจ้าไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้ เพราะรู้สึกกระวนกระวาย หรืออารมณ์ไม่ดี
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
40. ข้าพเจ้าพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนกับสิ่งที่ข้าพเจ้าทราบ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
41. ข้าพเจ้าวางมาตรฐานทางการเรียนสำหรับตนเองค่อนข้างสูง
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
42. ข้าพเจ้ามุ่งท่องหนังสืออย่างหนักเฉพาะช่วงใกล้สอบ ในการสอบทุกครั้ง
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
43. ข้าพเจ้าพบว่า มันยากที่จะให้ความสนใจในขณะที่ฟังการบรรยาย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
44. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของย่อหน้าขณะที่อ่านหนังสือ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
45. ข้าพเจ้าเรียนเฉพาะวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

ต่อ

46. ข้าพเจ้าออกแวกง่ายมากขณะเรียน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

47. ข้าพเจ้าพยายามที่จะ โยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนกับประสบการณ์เดิมของข้าพเจ้า

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

48. ข้าพเจ้าใช้เวลาเรียนในระหว่างวัน อย่างมีประโยชน์ยิ่ง

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

49. เมื่อพบบทเรียนที่ยาก ข้าพเจ้ามักจะเลิกสนใจหรือเลือกเรียนเฉพาะส่วนที่ง่าย ๆ เท่านั้น

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

50. ข้าพเจ้าใช้การวาดรูป หรือสเก็ตรูปเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจขณะที่กำลังเรียน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

51. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมส่วนใหญ่ในชั้นเรียน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

52. ข้าพเจ้ามีปัญหาในการทำความเข้าใจกับคำถามในข้อสอบ

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

53. ข้าพเจ้าใช้แผนภูมิ แผนผัง ตารางอย่างง่าย ๆ เพื่อช่วยสรุปเนื้อหาบทเรียน

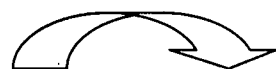
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)

ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

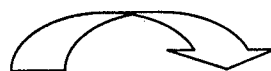

ต่อ

54. ความกังวลว่าจะทำข้อสอบได้ไม่คืนัน รบกวนสมาธิในการสอบของข้าพเจ้า
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
55. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาบางวิชาเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจฟังอย่างจริงจัง
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
56. ข้าพเจ้าอ่านตำราเรียนที่ได้รับมอบหมายในวิชาต่าง ๆ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
57. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดหวั่น เมื่อมีการสอบที่สำคัญ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
58. เมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจอ่านหนังสือ ข้าพเจ้าจะจัดตารางที่แน่นอน และทำตามนั้นอย่างแน่วแน่
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
59. เมื่อได้ทำข้อสอบ ข้าพเจ้าทราบได้ว่าตนเองอ่านหนังสือมาไม่ตรงกับข้อสอบ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
60. มันเป็นการยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะตัดสินใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องขีดเส้นได้ในบทเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
61. ข้าพเจ้ามีสมาธิอย่างดียิ่งในขณะที่เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
62. ข้าพเจ้าใช้หัวข้อเรื่องในแต่ละตอน ช่วยจำแนกประเด็นสำคัญในการอ่าน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

63. เมื่อมีการสอบ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจและสับสนมากจนไม่สามารถทำข้อสอบจนสุดความสามารถได้
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
64. ข้าพเจ้าจำกฎ ไวยากรณ์ คำศัพท์เฉพาะ และสูตร ได้แต่ไม่เข้าใจ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
65. ข้าพเจ้าทดสอบตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาในสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
66. ข้าพเจ้ามักจะผัดผ่อนการอ่านหนังสือมากกว่าที่ควรจะทำ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
67. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาวิธีนำสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
68. ข้าพเจ้ามักใจลอยคิดถึงสิ่งอื่น ๆ ในขณะที่เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
69. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาที่สอนในชั้น ไม่มีคุณค่าที่จะเรียนรู้เลย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
70. ข้าพเจ้าตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมายเพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

71. ข้าพเจ้ามีความยากลำบากในการปรับสิ่งที่เรียนให้เข้ากับวิชาเรียนประเภทต่าง ๆ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
72. บ่อยครั้งในขณะเรียน ข้าพเจ้ามักจะงงกับรายละเอียดและไม่สามารถเห็นภาพรวมทั้งหมด
 เพราะสนใจรายละเอียดมากเกินไป
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
73. ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกลุ่มทบทวนวิชาเรียนเมื่อมีการทบทวนกัน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
74. ข้าพเจ้าใช้เวลาค่อนข้างมากกับเพื่อน จนมีผลเสียต่อการเรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
75. ในขณะทำการสอบ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่โจทย์ต้องการ ทำให้ต้องเสียคะแนนไป
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
76. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาความสัมพันธ์ของแก่นเนื้อหาที่สำคัญในสิ่งที่เรียน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด
77. ข้าพเจ้ามีความลำบากในการหาจุดสำคัญในการอ่านหนังสือ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 ไม่เป็นจริงเลย ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก จริงพอๆ กับไม่จริง จริงเป็นส่วนมาก เป็นจริงที่สุด

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ตอนที่ 3 : การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

คำชี้แจง : ขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าท่านได้รับการปฏิบัติจากบุคคลในครอบครัว มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านพิจารณาว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด กรุณาตอบทุกข้อ

- คนในครอบครัวเป็นกำลังใจให้ ยามที่ฉันพบอุปสรรคด้านการเรียนหรืออุปสรรคอื่น ๆ ของชีวิต
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- พ่อแม่หรือผู้ปกครองเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของฉัน
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีวิธีการพูดหรือการปฏิบัติที่สร้างความมั่นใจให้ฉัน ในเวลาที่ฉันเผชิญปัญหาการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เมื่อใดที่ฉันไม่สบายใจ ฉันจะได้รับการปลอบโยนจากคนในครอบครัวที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่ซ้ำเติม เมื่อฉันตัดสินใจผิดพลาด
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักให้ฉันมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ของครอบครัว
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

7. พ่อแม่หรือผู้ปกครองมอบหมายงานที่สำคัญให้ฉันรับผิดชอบ

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

8. พ่อแม่หรือผู้ปกครองพูดหรือแสดงให้รู้ว่าท่านภูมิใจในตัวฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

9. พ่อแม่หรือผู้ปกครองหรือคนในครอบครัวมักไปเล่าให้คนอื่นฟังถึงความสามารถด้านการเรียนหรือความสามารถพิเศษบางอย่างของฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

10. คนในครอบครัวไม่ค่อยยอมรับความคิดเห็นของฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

11. พ่อแม่หรือผู้ปกครองคอยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียนหรือการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยแก่ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

12. พ่อแม่หรือผู้ปกครองจัดหาข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพมาให้ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

13. พ่อแม่หรือผู้ปกครองมักนำเรื่องราวที่เป็นประโยชน์มาบอกเล่าแก่ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

14. พ่อแม่หรือผู้ปกครองจัดหาหนังสือที่มีประโยชน์มาให้ฉันอ่านหรือค้นคว้า

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

15. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้แนวทางปฏิบัติด้านความประพฤติและการวางตัวที่เหมาะสมแก่นั้

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

16. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้เงินเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวและด้านการเรียนที่เพียงพอ

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

17. พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีเวลาให้ฉันเสมอ เมื่อฉันมีข้อปรึกษาหารือด้วย

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

18. พ่อแม่หรือผู้ปกครองพร้อมจะช่วยเหลือฉันในเรื่องต่าง ๆ เมื่อฉันต้องการความช่วยเหลือ

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

19. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ของหรือทำสิ่งต่าง ๆ ให้ฉัน เช่น ให้ของขวัญวันเกิด ซื้อสิ่งของ
มาฝาก ทำอาหารอร่อย ๆ ให้รับประทาน เป็นต้น

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

20. สมาชิกในครอบครัวชอบพูดคุยกับฉันในเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องการเรียนรู้และเรื่องทั่ว ๆ ไป

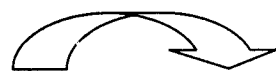
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

21. สมาชิกในครอบครัวมักทำกิจกรรมในครอบครัวร่วมกับฉัน เช่น ดูโทรทัศน์ด้วยกัน ช่วย
กันทำงานบ้าน มีกิจกรรมสันทนาการด้วยกัน เป็นต้น

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

22. สมาชิกในครอบครัว มักทำกิจกรรมนอกบ้านร่วมกับฉัน เช่น ทัศนจร ทำบุญ เยี่ยมญาติ
 เป็นต้น

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ต่อ

23. สมาชิกในครอบครัวมักทำกิจกรรมในวันสำคัญร่วมกับฉัน เช่น งานวันเกิด งานปีใหม่ งานวันครอบครัว เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

24. สมาชิกในครอบครัวเห็นห่างกับฉัน จนฉันรู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ตอนที่ 4 : การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

คำชี้แจง : ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อต่อไปนี่ว่าท่านได้รับการปฏิบัติจากเพื่อน
มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านพิจารณาว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
 กรุณาตอบทุกข้อ

- ฉันได้รับกำลังใจจากเพื่อน ยามที่ฉันพบอุปสรรคด้านการเรียนหรืออุปสรรคอื่น ๆ ของชีวิต
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เพื่อนสนใจไต่ถามเวลาที่ฉันมีความทุกข์
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เพื่อนมีวิธีการพูดหรือการปฏิบัติที่สร้างความมั่นใจให้ฉันในเวลาที่ฉันเผชิญปัญหาการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เมื่อใดที่ฉันไม่สบายใจ ฉันจะได้รับการปลอบโยนจากเพื่อน ที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เพื่อนพูดจาดีด้วยเสมอ แม้ในยามที่ฉันอารมณ์เสีย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
- เพื่อน ๆ มักให้ฉันมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องเกี่ยวกับการเรียนหรือกิจกรรมในมหาวิทยาลัย
 (.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ต่อ

7. เพื่อนแสดงออกให้ฉันรับรู้ว่าฉันเป็นคนสำคัญในกลุ่มเพื่อน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

8. เพื่อนมักพูดหรือแสดงให้ฉันรู้ว่าเขาดีใจที่มีเพื่อนอย่างฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

9. เพื่อนไม่ค่อยยอมรับความคิดเห็นของฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

10. เพื่อนแสดงความไม่พอใจกับงานกลุ่ม ในส่วนที่เป็นความรับผิดชอบฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

11. เพื่อนให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ด้านการเรียนหรือการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

12. เพื่อนมักมีข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนต่อหรือการทำงานมาบอกเล่าแก่ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

13. เพื่อนไม่เคยแนะนำรายการโทรทัศน์ที่ดีที่ควรดู

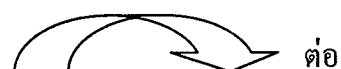
(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

14. เพื่อนแนะนำหนังสือดี นิทรรศการทางวิชาการที่น่าสนใจหรือแหล่งความรู้ที่มีประโยชน์แก่ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

15. เพื่อนช่วยชี้แนวทางปฏิบัติด้านความประพฤติ และการวางตัวที่เหมาะสมแก่ฉัน

(.....) (.....) (.....) (.....) (.....)
มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ต่อ

16. เพื่อนเต็มใจให้ฉันยืมใช้อุปกรณ์การเรียน ตำราหรือสมุดจดคำบรรยาย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

17. ฉันไม่เคยได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากเพื่อนในเวลาที่ฉันมีความจำเป็นด้านการเงิน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

18. เพื่อนเต็มใจให้ฉันไปที่บ้านหรือใช้ห้องส่วนตัวของเพื่อนเพื่อทำกิจกรรมด้านการเรียนได้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

19. เพื่อนมีเวลาให้ฉันเสมอ เมื่อฉันมีข้อปรึกษาหารือ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

20. เพื่อนอาสาทำสิ่งต่าง ๆ แทนฉัน ในเวลาที่ฉันมีธุระหรือไม่สบาย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

21. เพื่อนทำสิ่งต่าง ๆ ให้ฉันเสมอ เช่น ให้ของขวัญวันเกิดหรือในวันสำคัญต่าง ๆ ชื่อสิ่งของหรือขนมมาฝาก เป็นต้น

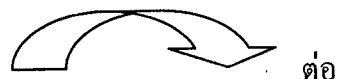
(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

22. เพื่อนโทรศัพท์พูดคุยกับฉันในเรื่องทั่ว ๆ ไป หรือเรื่องการเรียนรู้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

23. เพื่อนมักทำกิจกรรมด้านการเรียนร่วมกับฉัน เช่น การทำงานกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านการเรียน เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

ต่อ

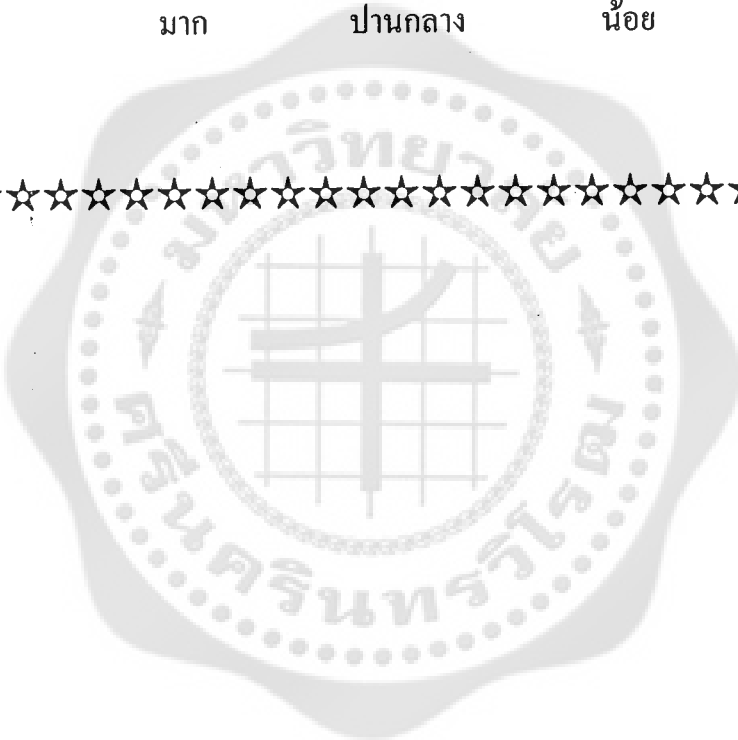
24. เพื่อนมักให้ฉันเข้าร่วมในกิจกรรมที่เป็นความสนใจร่วมกัน เช่น ทักษนาจร กิจกรรมบำเพ็ญ
ประโยชน์ เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

25. ฉันได้รับการชักชวนจากเพื่อน ๆ ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั่ว ๆ ไปของกลุ่ม
เพื่อน เช่น งานวันเกิด งานสังสรรค์ เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ตอนที่ 5 : การสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง : ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าท่านได้รับการปฏิบัติจากมหาวิทยาลัย หรือคณาจารย์มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านพิจารณาว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด กรุณาตอบทุกข้อ

1. ฉันได้รับความกำลังใจจากอาจารย์ในการเรียน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

2. อาจารย์หรืออาจารย์ที่ปรึกษาให้ความสนใจใส่ทุกข้อของฉัน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

3. อาจารย์หรืออาจารย์ที่ปรึกษาช่วยสร้างความมั่นใจให้กับฉัน ในยามที่ฉันเผชิญปัญหาการเรียนหรือปัญหาส่วนตัว

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

4. เมื่อใดที่ฉันแสดงความทุกข์ใจ ฉันจะได้รับการปลอบโยนจากอาจารย์หรืออาจารย์ที่ปรึกษาที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ

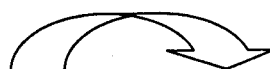
(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

5. อาจารย์พูดจาดีกับฉัน แม้ในเวลาที่ฉันปฏิบัติตัวไม่เหมาะสมในห้องเรียน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

6. อาจารย์มักให้ฉันมีส่วนร่วมในการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้หรือกิจกรรมในมหาวิทยาลัย

(.....)	(.....)	(... ..)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

ต่อ

7. ฉันได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้ช่วยทำงานบางอย่างให้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

8. ฉันได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ในด้านความเอาใจใส่ด้านการเรียน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

9. ฉันได้รับคำชมจากอาจารย์ในด้านความสามารถด้านการเรียนหรือด้านทักษะบางอย่าง

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

10. อาจารย์แสดงความผิดหวังในงานที่มอบหมายให้ฉันทำ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

11. มหาวิทยาลัยมีประกาศหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานและการประกอบอาชีพ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

12. มหาวิทยาลัยมีประกาศหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งทุนเพื่อการศึกษา

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

13. มหาวิทยาลัยมีแหล่งข้อมูลข่าวสารหลากหลาย ทันสมัย ที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน

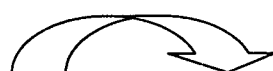
(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

14. อาจารย์ละเลยในการให้คำแนะนำด้านการเรียน หรือการปรับตัวในมหาวิทยาลัย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

15. อาจารย์แนะนำแหล่งความรู้ที่มีประโยชน์แก่นักเรียน เช่น รายการโทรทัศน์ที่ดี หนังสือที่ดี นิทรรศการที่น่าสนใจ เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

 ต่อ

16. ฉันได้รับประโยชน์จากแหล่งบริการวิชาการของวิทยาลัย เช่น ห้องสมุด สำนักคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

17. ห้องเรียนของมหาวิทยาลัยน่าเรียน และมีอุปกรณ์การเรียนการสอนครบที่เอื้อประโยชน์ด้านการเรียนแก่ฉัน

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

18. อาจารย์หรืออาจารย์ที่ปรึกษามีเวลาให้ เมื่อฉันต้องการเวลาสำหรับปรึกษาหารือ

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

19. ฉันไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อกับฝ่ายต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

20. ฉันไม่ได้รับความสะดวกสบายเกี่ยวกับที่นั่งทำงานหรือที่พักผ่อนซึ่งมหาวิทยาลัยจัดให้

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

21. ฉันมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หรือการเข้าค่าย ที่มหาวิทยาลัยจัด

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

22. ฉันเข้าร่วมในชมรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

23. เมื่อมหาวิทยาลัยจัดกิจกรรมทางวิชาการใด ๆ ฉันเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

(.....)	(.....)	(.....)	(.....)	(.....)
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

*** ขอขอบคุณมากสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ***

ภาคผนวก ข.

คำอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม การสนับสนุนทางสังคม

ตาราง 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม
(ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (ค่า r)
1	.5547
2	.4401
3	.5715
4	.6266
5	.4126
6	.3190
7	.2347
8	.5606
9	.2992
10	.4434
11	.6119
12	.6180
13	.6085
14	.4196
15	.5208
16	.4632
17	.4375
18	.5186
19	.5856
20	.5372
21	.4768
22	.4437
23	.4660
24	.6787

ตาราง 18 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม
(ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (ค่า r)
1	.6448
2	.5571
3	.4755
4	.6107
5	.2973
6	.5294
7	.7143
8	.6005
9	.3557
10	.3651
11	.4392
12	.3580
13	.4416
14	.5917
15	.4347
16	.2650
17	.3683
18	.5511
19	.5752
20	.5645
21	.6849
22	.4614
23	.5331
24	.3652
25	.4706

ตาราง 19 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวม
(ค่าอำนาจจำแนก) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (ค่า r)
1	.3811
2	.5293
3	.6654
4	.5349
5	.5214
6	.5577
7	.4182
8	.6198
9	.4894
10	.3123
11	.2859
12	.2946
13	.3156
14	.4461
15	.5055
16	.2129
17	.2809
18	.2998
19	.2582
20	.2041
21	.1707*
22	.2654
23	.3819

* มีค่าอำนาจจำแนกต่ำ แต่ผู้วิจัยจำเป็นต้องนำข้อคำถามนี้มาใช้ เพื่อให้ครอบคลุมนิยามของตัวแปร

ภาคผนวก ค.

แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนและการสนับสนุนทางสังคม ระหว่างนิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกัน โดยใช้สถิติทดสอบเอฟ (F – test) และเมื่อพบความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 จะทดสอบรายคู่ต่อ โดยวิธี Newman - Keuls

ตาราง 20 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต 10 สาขา
วิชาเอก ได้แก่ จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปรัชญาและศาสนา ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ

ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ทักษะทางภาษา 1	ระหว่างกลุ่ม	9	6.940	.771	3.082*	.002
	ภายในกลุ่ม	278	69.559	.250		
	รวม	287	76.499			
ทักษะทางภาษา 2	ระหว่างกลุ่ม	9	10.721	1.191	4.239*	.000
	ภายในกลุ่ม	277	77.836	.281		
	รวม	286	88.557			
ภาษาอังกฤษ 1	ระหว่างกลุ่ม	9	15.624	1.736	5.753*	.000
	ภายในกลุ่ม	281	84.794	.302		
	รวม	290	100.418			
ภาษาอังกฤษ 2	ระหว่างกลุ่ม	9	21.787	2.421	8.419*	.000
	ภายในกลุ่ม	280	80.509	.288		
	รวม	289	102.297			
ทักษะการรู้สารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	9	14.041	1.560	5.093*	.000
	ภายในกลุ่ม	279	85.459	.306		
	รวม	288	99.500			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	9	6.934	.770	6.311*	.000
	ภายในกลุ่ม	281	34.306	.122		
	รวม	290	41.240			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละรายวิชาไม่เท่ากัน เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลไม่กรอกผล
การเรียนในบางรายวิชา จึงต้องถูกตัดออกไปเฉพาะรายวิชานั้น ๆ

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 1 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ภาษาเพื่ออาชีพ	ปรัชญาฯ	วรรณกรรมเด็ก	ฝรั่งเศส	อังกฤษ	ไทย	บรรณารักษ์ฯ	จิตวิทยา	ญี่ปุ่น	จีน
$\bar{X}$	2.783	2.870	2.909	2.942	2.966	3.037	3.129	3.180	3.262	3.300
ภาษาเพื่ออาชีพ	2.783	.086	.126	.159	.183	.253	.346	.397	.479*	.517*
ปรัชญาฯ		2.870	-	.073	.096	.167	.259	.310	.392	.430*
วรรณกรรมเด็ก			2.909	-	.033	.127	.220	.271	.353	.391
ฝรั่งเศส				2.942	.024	.094	.187	.238	.320	.358
อังกฤษ					2.966	.071	.163	.214	.296	.334
ไทย						3.037	.092	.143	.225	.263
บรรณารักษ์ฯ							3.129	.051	.133	.171
จิตวิทยา								3.180	.082	.120
ญี่ปุ่น									3.262	.038
จีน										3.300

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะทางภาษา 2 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ภาษาเพื่ออาชีพ	ญี่ปุ่น	อังกฤษ	วรรณกรรมเด็ก	ปรัชญาฯ	จีน	ฝรั่งเศส	ไทย	จิตวิทยา	บรรณารักษ์ฯ
$\bar{X}$	2.267	2.405	2.545	2.614	2.630	2.680	2.769	2.788	2.800	2.952
ภาษาเพื่ออาชีพ	2.267	.138	.279	.347	.364	.413*	.503*	.521*	.533*	.685*
ญี่ปุ่น	2.405	-	.141	.209	.226	.275	.364	.383	.395	.547*
อังกฤษ	2.545		-	.068	.085	.135	.224	.242	.255	.406
วรรณกรรมเด็ก	2.614			-	.017	.066	.156	.174	.186	.338
ปรัชญาฯ	2.630				-	.050	.139	.157	.170	.321
จีน	2.680					-	.089	.107	.120	.272
ฝรั่งเศส	2.769						-	.018	.031	.192
ไทย	2.788							-	.012	.164
จิตวิทยา	2.800								-	.152
บรรณารักษ์ฯ	2.952									-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ปรัชญาฯ	ไทย	บรรณารักษ์ฯ	ฝรั่งเศส	ภาษาเพื่ออาชีพ	วรรณกรรมเด็ก	จิตวิทยา	จีน	ญี่ปุ่น	อังกฤษ
$\bar{X}$	2.261	2.286	2.500	2.554	2.633	2.727	2.780	2.800	2.881	2.932
ปรัชญาฯ	2.261	.025	.239	.293	.372	.466*	.519*	.539*	.620*	.671*
ไทย	2.286	-	.214	.268	.348	.442*	.494*	.514*	.595*	.646*
บรรณารักษ์ฯ	2.500		-	.054	.133	.227	.280	.300	.381	.432
ฝรั่งเศส	2.554			-	.080	.174	.226	.246	.327	.378
ภาษาเพื่ออาชีพ	2.633				-	.094	.147	.167	.248	.298
วรรณกรรมเด็ก	2.727					-	.053	.073	.154	.205
จิตวิทยา	2.780						-	.020	.101	.152
จีน	2.800							-	.081	.132
ญี่ปุ่น	2.881								-	.051
อังกฤษ	2.932									-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ไทย	บรณารักษ์ฯ	ปรัชญาฯ	ญี่ปุ่น	ฝรั่งเศส	วรรณกรรมเด็ก	จีน	ภาษาเพื่ออาชีพ	จิตวิทยา	อังกฤษ
$\bar{X}$	2.220	2.274	2.457	2.500	2.536	2.568	2.700	2.717	2.840	3.068
ไทย	-	.055	.237	.280	.316	.349	.480*	.497*	.620*	.849*
บรณารักษ์ฯ		-	.182	.226	.262	.294	.426*	.442*	.566*	.794*
ปรัชญาฯ			-	.043	.079	.112	.243	.260	.383	.612*
ญี่ปุ่น				-	.036	.068	.200	.217	.340	.568*
ฝรั่งเศส					-	.032	.164	.181	.304	.532*
วรรณกรรมเด็ก						-	.132	.148	.272	.500*
จีน							-	.017	.140	.368
ภาษาเพื่ออาชีพ								-	.123	.352
จิตวิทยา									-	.228
อังกฤษ										-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ไทย	ภาษาเพื่ออาชีพ	ปรัชญาฯ	ฝรั่งเศส	วรรณกรรมเด็ก	จิตวิทยา	อังกฤษ	จีน	บรรณารักษ์ฯ	ญี่ปุ่น
$\bar{X}$	2.854	3.000	3.087	3.148	3.295	3.320	3.386	3.440	3.484	3.500
ไทย	-	.146	.233	.294	.442*	.466*	.533*	.586*	.630*	.646*
ภาษาเพื่ออาชีพ		-	.087	.148	.295	.320	.386	.440	.484*	.500*
ปรัชญาฯ			-	.061	.208	.233	.299	.353	.397	.413
ฝรั่งเศส				-	.147	.172	.238	.292	.336	.352
วรรณกรรมเด็ก					-	.025	.091	.145	.188	.205
จิตวิทยา						-	.066	.120	.164	.180
อังกฤษ							-	.054	.098	.114
จีน								-	.044	.060
บรรณารักษ์ฯ									-	.016
ญี่ปุ่น										-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ไทย	ปรัชญาฯ	ภาษาเพื่ออาชีพ	ฝรั่งเศส	วรรณกรรมเด็ก	บรรณารักษ์ฯ	ญี่ปุ่น	อังกฤษ	จิตวิทยา	จีน
$\bar{X}$	2.571	2.661	2.680	2.686	2.823	2.868	2.910	2.980	2.984	2.984
ไทย	2.571	.090	.109	.115	.252	.297	.339	.409*	.413*	.413*
ปรัชญาฯ	2.661	-	.019	.025	.162	.207	.249	.319	.323	.323
ภาษาเพื่ออาชีพ	2.680		-	.006	.143	.188	.230	.300	.304	.304
ฝรั่งเศส	2.686			-	.137	.182	.224	.294	.298	.298
วรรณกรรมเด็ก	2.823				-	.045	.087	.157	.161	.161
บรรณารักษ์ฯ	2.868					-	.042	.112	.116	.116
ญี่ปุ่น	2.910						-	.070	.074	.074
อังกฤษ	2.980							-	.004	.004
จิตวิทยา	2.984								-	.000
จีน	2.984									-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 27 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ของนิสิต 10 สาขาวิชาเอก ได้แก่
จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา
ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเพื่ออาชีพ

ตัวแปรพฤติกรรม การเรียนรู้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ทัศนคติทางการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	1.482	.165	.779	.636
	ภายในกลุ่ม	284	60.070	.212		
	รวม	293	61.552			
แรงจูงใจในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	3.223	.358	1.706	.087
	ภายในกลุ่ม	284	59.593	.210		
	รวม	293	62.816			
การบริหารเวลาในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	2.568	.285	1.185	.304
	ภายในกลุ่ม	284	68.389	.241		
	รวม	293	70.957			
ความวิตกกังวลในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	5.325	.592	1.450	.166
	ภายในกลุ่ม	284	115.891	.408		
	รวม	293	121.217			
การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	2.714	.302	.934	.496
	ภายในกลุ่ม	284	91.695	.323		
	รวม	293	94.408			
กระบวนการประมวลความรู้	ระหว่างกลุ่ม	9	2.788	.310	1.420	.179
	ภายในกลุ่ม	284	61.963	.218		
	รวม	293	64.751			
การเลือกประเด็นสำคัญในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	3.144	.349	1.206	.291
	ภายในกลุ่ม	284	82.264	.290		
	รวม	293	85.408			

ตาราง 27 (ต่อ)

ตัวแปรพฤติกรรม การเรียนรู้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
การใช้เทคนิคแสวงหาความรู้	ระหว่างกลุ่ม	9	4.251	.472	2.288*	.017
	ภายในกลุ่ม	284	58.624	.206		
	รวม	293	62.875			
การทดสอบตนเองและ เตรียมตัวในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	9	3.971	.441	1.795	.069
	ภายในกลุ่ม	284	69.788	.246		
	รวม	293	73.759			
ยุทธวิธีในการสอบและ เตรียมตัวสอบ	ระหว่างกลุ่ม	9	2.802	.311	1.112	.354
	ภายในกลุ่ม	284	79.497	.280		
	รวม	293	82.299			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	9	.993	.110	1.072	.383
	ภายในกลุ่ม	284	29.223	.103		
	รวม	293	30.215			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 28 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการเรียนการสอนหาความรู้ ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ภาษาเพื่ออาชีพ	ญี่ปุ่น	ไทย	จีน	ปรัชญาฯ	บรรณารักษ์ฯ	จิตวิทยา	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	วรรณกรรมเด็ก
$\bar{X}$	2.888	2.905	3.051	3.088	3.092	3.141	3.154	3.190	3.237	3.313
ภาษาเพื่ออาชีพ	2.888	.017	.163	.200	.204	.253	.266	.302	.349	.425*
ญี่ปุ่น	2.905	-	.146	.183	.187	.236	.249	.285	.332	.408*
ไทย	3.051		-	.037	.041	.090	.103	.139	.186	.262
จีน	3.088			-	.004	.053	.066	.102	.149	.225
ปรัชญาฯ	3.092				-	.049	.062	.098	.145	.221
บรรณารักษ์ฯ	3.141					-	.013	.049	.096	.172
จิตวิทยา	3.154						-	.036	.083	.159
อังกฤษ	3.190							-	.047	.123
ฝรั่งเศส	3.237								-	.076
วรรณกรรมเด็ก	3.313									-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมของนิสิต 10 สาขาวิชาเอก ได้แก่ จิตวิทยา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก ปรัชญาและศาสนา ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และ ภาษาเพื่ออาชีพ

ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
จากครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	9	1.743	.194	.488	.883
	ภายในกลุ่ม	284	112.813	.397		
	รวม	293	114.557			
จากเพื่อน	ระหว่างกลุ่ม	9	2.841	.316	1.245	.267
	ภายในกลุ่ม	284	72.008	.254		
	รวม	293	74.849			
จากมหาวิทยาลัย	ระหว่างกลุ่ม	9	5.029	.559	2.934*	.002
	ภายในกลุ่ม	284	54.081	.190		
	รวม	293	59.110			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	9	1.504	.167	1.012	.430
	ภายในกลุ่ม	284	46.890	.165		
	รวม	293	48.394			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัย ระหว่างนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

	ไทย	ญี่ปุ่น	อังกฤษ	จิตวิทยา	จีน	ภาษาเพื่ออาชีพ	ปรัชญา	บรรณารักษ์	ฝรั่งเศส	วรรณกรรมเด็ก
$\bar{X}$	2.887	2.930	3.056	3.059	3.073	3.100	3.108	3.126	3.225	3.401
ไทย	-	.043	.169	.172	.186	.213	.221	.239	.338	.514*
ญี่ปุ่น		-	.126	.129	.143	.170	.178	.196	.295	.471*
อังกฤษ			-	.003	.017	.044	.052	.070	.169	.345
จิตวิทยา				-	.014	.041	.049	.067	.166	.342
จีน					-	.027	.035	.053	.152	.328
ภาษาเพื่ออาชีพ						-	.008	.026	.125	.301
ปรัชญา							-	.018	.117	.293
บรรณารักษ์								-	.099	.275
ฝรั่งเศส									-	.176
วรรณกรรมเด็ก										-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05